VIDEO INTERNATIONAL

DANSK TALE

MELLEM VENNER

SORT/HVID FILM

Gammelt dansk videocover til Mellem Venner instrueret af Poul Nyrup (nej, ikke ham!!). Læs den store feature, der er med i dette nummer, på dette Danmarks svar på Ed Wood!!!

Djævleøens bedste psykotroniske filmblad

Nu med dejlige madopskrifter

Djævle-John læser...

STAY SICK!

#3

dkr. 30,- / postordrepris inkl. porto: 30,- kr / 2 stk.: 50,- kr!!! / Australia $10 / Hong Kong $25 / Norge nkr. 30,- Sverige skr. 40,- / Grønland dkr. 50,- / Mongoliet dkr. 50,- / Aalborg dkr. 70,- / Dansk Vestindien dkr. 50,-

HORROR/WEIRDO/EXPLOITATION/KOMIX/SPLATTER/*ATTITUDE!!!*

KÆMPE SCOOP:

Stay Sick! magazine bringer i dette nummer for første gang nogensinde en kæmpefeature på low-budget-instruktøren POUL NYRUP der i 60'erne lavede den ubestridt bedste danske film nogensinde: det psykotroniske mesterværk STENBROENS "HELTE"!!! Nyrup var helt klart den danske pendant til ED WOOD!!!

I DETTE NR OGSÅ:
Edgar Allan Poe, Spekulationsfilm!!! Dennis Jürgensen , hadske læserbreve fra Søften, Kaptajn Nemo-filmen, der er så sjælden, at den "næsten ikke eksisterer," Velvet Underground, Bernie Wrightson, Gordon Mitchell-interivew, og det absolut aller-allersidste Inferno-materiale fra det aldrig udsendte #12! + tonsvis af revs ...og meget mer'!!!

Den knaldhårde danske ungdomsfilm

STENBROENS „HELTE"

UTROLIG BARSK DANSK FILM OM STORBYENS AFSPOREDE UNGDOM

Velkommen til fanatismens mørke...

...og velkommen til **Stay Sick!** #3. Mørket har sænket sig og **SS!** står endnu en gang ude i skyggerne som en anden "Cigaret Smoking Man" og lurer på, hva der sker. Men ta endelig ikke fejl, *ye most inferior reader,* selv om vi behændigt undgår opmærksomhed fra mainstreampressen og gir fingeren til journalisterne (ubemidlede i kendskab til den sande filmkultur) fra den i disse år så selvpromoverende og selvglade tv-verden, så betyder det ingenlunde, at vi på nogen måde - overhovedet - føler noget mindreværdskompleks, tværtimod; vi ved godt, vi er bedre end rosset! Hvornår havde berømmelse og appel til de store brede masser noget med kvalitet at gøre? Nej, vel! Det er nu ca. 18 mdr. siden, **SS!** #1 udkom og 7 år siden den første udgave udkom under titlen **Banned in Britain**. Dengang skrev Pedro i sin anmeldelse i **Inferno** #11, at han godt ku li bladet, men at der manglede nogle artikler til afveksling, så ikke det blev rent anmeldelser. Hvis du pløjer igennem dette nummer 3, så vi du se, at bladet nu er fyldt med herlige artikler og alt muligt andet ud over rene anmeldelser! Men, nuvel, revs, der ikke har anden eksistensberettigelse end at videregive entusiasme for film udi de psykotroniske genrer, er der naturligvis osse en spandfuld af!

I sidste nummers leder omtalte jeg jo, hvordan **Mondo Franko** var en død fisk og nu, efter at Lars von Hegnet i længere tid har proklameret det, så er det sørgelige faktum nu det, at **Bloody Darlings** osse er en død fisk (torsk). Efter elve år har Lars von H. besluttet at lukke bladet. Helt skidt står det dog ikke til; for nyligt sprang Henrik Larsen, der i årevis har været skabsskribent, ud som *full-fledged* bladudgiver med zinet **Obskuriøst**. Larsen ønsker ikke at det skal været et *simpelt* one-shot (en begmand til Frank!!) og er allerede i fuld sving med nr. 2. Jeg må ærlig talt indrømme, at det føles vemodigt, at Lars nu har lukket **Bloody Darlings**! Jeg begyndte selv at læse **BD** fra #4 tilbage i '92 og har fulgt bladet lige siden (det meste af tiden endda som skribent).

Anyway, hvis det er første gang, du er med os, så lad mig da lige byde dig velkomme og så ellers: *hvor helvede var du da nr. 1 og 2 udkom???* Men ok, hvis du blir hængende, så tilgir jeg dig (måske). Bladet her er et <u>ikke</u> et filmblad eller filmtidsskrift i regulær forstand, men derimod et fanzine (der i øvrigt, sku jeg hilse og sige, udtales: 'fanziine' og *ikke* 'fansejne'!! Magazine udtales jo heller ikke 'magasejne') mest om film, og vel at mærke ikke store, nye, populære og dyre film fra Hollywood, men alle mulige film, af de typer, som vi løseligt betegner som film i de fantastiske genrer; altså filmgenrer såsom horrorfilm, exploitationfilm, karatefilm, gamle sci-fi-film, cultfilm, cult-tv-serier og ikke mindst den genre, der måske (*stryg det "måske"!!)* ligger tættest på vores hjerter, nemlig **splatterfilmen!!** (for en god ordens skyld skal det lige nævnes, at Henrik ikke deler denne holdning - men vi ka godt li ham alligevel). Yeps, på trods af, at medierne gerne fortæller dig, at splatterfilmen er død, så skider vi da på den slags og hylder og ærer genren, sådan som den fortjener det!! Jeg har osse gerne et par sektioner med med andre ting end film, nemlig primært musik og tegneserier. Sagen er den, at jeg er så meget fan af begge, at jeg ofte har haft lyst til at lave både et musikfanzine og et tegneseriefanzine, men fordi jeg altid er fattig og altid spreder mig interessemæssigt over så stort et område med både musik, tegneserier og film (og i øvrigt osse kriminalromaner), så ville jeg ikke kunne udgi zines om musik og blade simpelthen, fordi jeg ikke har tid og råd til at dække det ordentligt, men det skulle med på een eller anden måde, og så besluttede jeg logisk nok, at i stedet for at udgi forskellige zines, så at smække det hele i eet enkelt bredtdækkende (men stadig sykkotronisk) zine! I øvrigt har jeg denne gang også (endelig) en sektion med, som oprindeligt allerede var planlagt til nr. 1 (men som røg ud igen pga. pladsmangel), nemlig en bogsektion (Ann Rices The Mummy - der ikke har noget med nogle af filmene at gøre - sku ha været med i #1. Maybe some other time!), der, som jeg allerede dengang nævnte i #1's leder, er kommet til at hedde *"What the fuck... a book???"* Og hvoffor så det? Er det, fordi vi er dumme og ikke læser bøger? Hm, dumme... tjahh... lang pause... ehh, hva var spørgsmålet igen? Ha ha! Nej, men jeg skal ærligt indrømme, at efter at de tvang os til at læse i tonsvis af bøger i skolen og på HF (<u>otte</u> bøger på to år, hva gir du!!!), så havde jeg fået nok, og hvorfor osse læse bøger, når man nu ka se film og læse tegneserier! Men ok, indrømmet; der findes sikkert indtil flere bøger, som nok er værd at læse, måske en hel håndfuld sågar, så derfor har jeg altså denne gang gennemtvunget plads til en bogsektion. Hm, jeg har dog overladt bogomtalerne til Thomas Winther (og Frank Brahe tar sig af en novelle). T.W. er debutant her i **SS!** i dette nummer (Thomas har tidligere optrådt i **Absurd** #4 - et nummer, hvor redaktør Eriksen tilsyneladende snorkboblede sig vej gennem korrekturlæsningen og ikke opdagede de to megatozzifejl i Winthers artikel, nemlig at en Clark Ashton Smith sku være forfatteren til **Tarzan**!!??? [Ethvert 7-årigt barn ved, at det er Edgar Rice Burroughs, der har forfattet **Tarzan of the Apes** (*aka* **Tarzan Abernes Konge**)] og dernæst, at **Re-Animator**, filmen, skulle hedde "Herbert West: Re-Animator," men det gør den naturligvis ikke. Den hedder som nævnt slet og ret **Re-Animator**! [det andet er titlen på de skrevne oplæg - tilsyneladende; jeg har ikke set/læst det]. Et par uheldige fejl fra T.W.s side, som dog kan tilgives al den stund, at det var hans debut, *meeen* den garvede redaktør derimod burde ha spottede disse brølere). En anden ny sektion, jeg har med denne gang, og som jeg helt og holdent selv står for, er en madopskriftside!! *Hah, you hadn't seen that one coming huh, you!!* Men naturligvis er det i kontekst: det drejer sig om **madopskrifter for natteravne!!!** Og det er meget muligt, det blir en engangsforestilling.

Generelt har jeg fået masser af ros fra **Stay Sick!**'s læsere (*manglede bare andet),* men fra tid til anden ytrer een eller anden, at vedkommende synes filmstoffet er fedt, men han ka ikke li musikstoffet, og en anden en ka ikke li tegneseriematerialet og nogen andre igen ser helst, at jeg smider det hele ud og gør bladet til et rent filmblad. *Well,* der er et sted i bogen **The Wild, Wild World of the Cramps** hvor Poisen Ivy er citeret for at sige, at gruppen er 5 procent musik, de resterende 95 procent er *spirit!* Og det er netop det, der gælder i **Stay Sick!**: Hvis man ka sidde og synes, at blodige horrorfilm er fede, hvorfor så ikke læse nogen tegneserier, der gir det samme kick? Og hvis man sidder og synes, alternative film er fede, hvorfor så ikke gi musik, der ikke lyder som den lalledumme mainstream teknodisko, der fordærver ungdommen af i dag, en chance?? Fra tid til anden hører jeg også fra folk, både læsere og folk på "scenen," der venligt opfordrer mig til både det ene og det andet mht. bladets udstyr: *flere sider, større format, farveomslag, større distribution, DVD-anmeldelser, fusion med **Absurd*** (!!!) og jeg ved sgu ikke hvad! Og jeg siger naturligvis tak for interessen, men tag lige og styr mundvandet lidt, hva! Jeg har sagt det utallige gange og det er lidt trættende, men jeg har eddermame ikke råd! Ok? Jeg er fattig som en kirkerotte. Jeg bor i en pap-kasse i gyden mellem slagteren og skomageren!! Hver måned er der et minusbeløb på kontoen. Forleden modtog jeg et brev fra det teleselskab, som Frank Brahe er direktør for, som begyndte med ordne: *"Hvis ikke du betaler os vores penge med det vons, så skal vi sørge for, at et par bøsige fyre kommer ud og ordner dine knæskaller, capisce!"* Med andre ord: <u>ikke noget større eller dyrere format til SS!!!</u> All right!!?? Forstår du hva jeg sir? Kno' wha' ah'm sayin'? Fattar du det här? Com-fucken-prende?? Jeg plejer osse gerne at sige, at det er ironisk, at det er mig, der skal stå for udgivelsen af **Stay Sick!**; mig, der ik' har nogen penge!

Jeg nævnte godt nok, at Henrik nu udgir et nyt blad, men det ville faktisk være fedt, hvis der var nogen fler, der ku ta sig sammen og smække et par fanzines sammen; det er faktisk ik' svært og de behøvs jo ikk' alle sammen være på 80 sider! I gamle dage var de gængse zines på 32-40 sider, såmænd.

Jeg har et par nye skribenter med denne gang, ud over førnævnte Thomas Winther, nemlig Torben Simonsen *(ok, strickly speaking er han jo ikke ny, da han osse var med i #1, men det er første gang, at han <u>skriver</u> for **Stay Sick!** I #1 var det jo gammelt **Inferno**-materiale!!)* der i sit indlæg fordømmer ungdommen af i dag, for ikke at være interesseret i det, der er anderledes og spændende. Jeg vil gi Torben ret, men på den anden side: Har ungdommen nogensinde interesseret sig for det anderledes og spændende?? Hvis de har, så var det i hvert fald ikke tilbage i 80'erne! En mere intetsigende ungdom, der kollektivt havde besluttet at hylde det ufarlige og ukantede, skal man edderperkme lede længe efter! For et par år siden bragte DR2 programmet **Gotha**, hvor værten uge efter uge genoplevede og hyldede popkulturen fra 80'erne: Jørgen Mylius-programmer, dansk tv, melodi-granprix osv. Jeg må indrømme, at jeg havde svært ved at se det nostalgiske i de udsendelser. Når man, som jeg, *hadede* alt, der hed dansk popkultur tilbage i det sorte tiår, så var der sgu ikke så meget at hylde - i alt fald ikke af populærkulturen! At videoudgivelserne så var mere interessante i 80'erne tror jeg udelukkende skyldtes tilfældigheder og det faktum, at mediet (videofilmen) var nyt dengang. Nå ja, og så det, at den kræftsvulst, der hedder "politisk korrekthed," endnu ikke havde draget sit indtog I Dannevang!! Men at filmene dengang var bedre, må jeg nu alligevel gi herr Simonsen ret i (jeg er nu som sagt bare ikke sikker på, at de var populære pga. god smag, men nok nærmere pga. tilfældigheder!), og det er naturligvis osse både derfor, at **Stay Sick!** eksisterer og at vi skriver om og hylder disse film (og hva der nu ellers blir omtalt). Så man skal altså endelig ikke tage fejl, ***this is muy importante:*** i **Stay Sick!** hylder og ærer vi gamle film **fordi vi synes de er fede!!!** Det er altså <u>ikke</u> fordi vi er nostalgikere (på nær Henrik!) og hvis du nævner ordet "retro", så ka du være forvisset om, at jeg personligt vil proppe dine hyttesko ned i halsen på dig, *hippie!!* En anden ny skribent er Heine Sørensen, der tidligere har været at finde i **Mondo Fisse** #2 fra sidste år. Desværre har Bukowski-agtige problemer med hysteriske og psykotiske kvinder, telefonterror og skriverier for konkurrerende filmblade betydet, at Heine kun har præsteret at skrible en enkelt lille forkølet anmeldelse, men vi håber, han ka mane sig op til lidt mer til næste gang, *ikk' Heine?*

I sidste nummer bragte jeg jo indlæg fra et par gamle **Inferno**-skribenter (een, der var med længe, og een, der var med et splitsekund af et øjeblik) og det lader til, at **Inferno** blir ved med at hjemsøge os som et tudende spøjelse på en forladt kirkegård; Denne gang kan **Stay Sick!** nemlig præsentere den artikel om Ed Gein, (som jeg nævnte i #1), som Jesper Moerch aldrig fik gjort færdig til **Inferno** #12!! Og som derfor ikke blev bragt sammen med de andre **Inferno**-artikler i **SS!** #1. Nu, efter syv år, har Jesper nemlig fundet de gamle noter frem og har gjort arbejdet færdigt. Og mange tak for det, Jesper. Endnu et par nye (det vrimler jo eddermame med dem) denne gang, er Nils Markvardsen, som I jo osse alle kender - han er jo **Absurds** faste spaghetti westernekspert, og Martin Weinreich, der osse er **Absurd**-mand. Nils lytter til en masse musik af den slags, der ikke blir spillet mest af i radioen, ikke mindst jazzmusik. Og selvom jeg ved den sødeste grød ikke forstår den slags (jazz) *[og derfor osse vil fraråde Nils og alle andre at skrive lange indlæg om den type musik: slige artikler vil blive brændt med det samme]*, så har Nils skrevet en feddert af en artikel om **Velvet Underground**. Herligt. Der er forresten en legende i rockverden, der går på, at enhver, der har købt **Velvet Undergrounds** "Bananplade" på et eller andet tidspunkt har startet et band!! Martin Weinreich er jo også fast skribent på tegneserietidsskriftet **Strip** og hans indlæg handler selvklart om een af de bedste amk. tegnere overhovedet, nemlig Bernie Wrightson, der jo heller ikke er ukendt for horrorfilmfans, da det var ham, der i starten af 70'erne tegnede den fantastisk flotte **Swamp Thing**, som senere blev filmatiseret (en version, der er underholdende jo vist, men som næppe ka kaldes noget mesterværk). Endnu en ny skribent, som jeg egentligt skulle ha brugt plads på, er Kristoffer Ovesen, men på trods af, at Ovesen har haft sit materiale liggende med henblik på inkludering i **Stay Sick!** <u>#2</u>, så har han altså endnu ikke præsteret at få det sendt af sted!! Hmm, blir det mon til #4 eller #5, herr Ovesen?? Og også en af Frank Brahes skribenter sku ha leveret nogle revs, men derfra har jeg heller ikke hørt noget. Frank Brahe bør tage ansvaret for dette og undskylde på sine grædende knæ.

Sidste gang forsøgte jeg mig jo med en novelle i bladet, men jeg må nok indrømme, at selv om **SS!** favner bredt indenfor den alternative og spændende kultur, så er bladet nok ik' lige et særlig godt forum for den slags. Ikke mindst, fordi jeg altid er i pladsnød og nemt ka bruge pladsen på filmomtaler osv. Så *no more* af den slags. Sorry, hvis det skuffer dig, men sån er det. Ok, apropos pladsmangel: jeg ka se, at jeg næsten er løbet tør for plads på de to sider, som jeg har kunnet afsætte til editorial-siderne denne gang. Jeg er nemlig mere trængt her i #3 end nogen sinde før, og det endda selvom dette nummer er større end alle tidligere numre (jo, #1 i 2. udgave var osse på 80 sider, men det tæller ikke, da det jo var ink. #0 og index) så det er på tide at slutte. Pladsmangel betyder desværre osse, at en håndfuld film, som jeg har fået tilsendt fra entusiastiske venner og som jeg mer eller mindre havde lovet ville komme med, ikke gør det alligevel. Det drejer sig bl.a. om danske undergrundsfilm, Robyn Hitchcock live-film og nogle andre ting. *Hey, Henrik og Heine,* jeg beklager meget! De kommer med næste gang, ok! I sidste nummers check-out-klumme nævnte jeg også, at jeg ville prøve at få dette nummer ud til Halloween. *Well,* eftersom dette nr. udkommer i dec., så er jeg altså mere end en md. for sent ude. Det betyder bl.a. at nogle artikler, der omtaler Halloween og efteråret (i Henriks indlæg) altså osse blir lidt out-datede, men *what the hell,* sån er det nu engang med fanzines. Hvem har måske nogensinde hørt om et fanzine, der kom til tiden? Nej vel? Det har jeg sgu heller aldrig. Rent faktisk, så havde jeg allerede det færdige blad klar til 31. oktober, men så var det jeg tænkte: *"Hvorfor bryde en god tradition!"* Og så lagde jeg hele molevitten ned i en skuffe, så det ku blive forsinket den sædvanlige halvanden måneds tid!! Hah!!!

Anyway, enjoy the mag!! Yours in gore, Jack J.

Ældre billede af redaktør Jack J. efter et besøg hos kollega Frank Brahe på det kendte "Psychoverbesserungs-sanatorium" i Svejts kort efter udgivelsen af **Mondo Franko**.

Indvolde:

Forsiden: Djævle-John + kvinder fra coveret til bootlegudgaven af **Stenbroens "Helte"**
Bagsiden: Det gamle danske cover til **Mellem Venner**. Begge film er af Poul Nyrup. Læs den store feature - få fat på filmene!!!

GAMLE NUMRE:

Stay Sick! nr 1 og 2 kan stadig købes: begge blade koster 30 kr per stk, men man kan med fordel bestille 2 stk (det må gerne være 2 stk af det samme nummer), da prisen så kun er 50 kr. (og det er meget nemmere at sende en 50-kroneseddel med posten end at skulle hen og rode med mønter!!).
OBS: #2 fås nu kun i størrelse A5! Den org. A4-udgave er udsolgt og blir ikke genoptrykt!!!

Korsør skal væk - NU!!!

<u>**Stay Sick! magazine No. 3 (2001)**</u>

Udgivet af forlaget It's Grim Up North
Print-run: 200
Brødteksten er sat med ClearlyRoman
...al videnskabsmand: Jack J.
...heldige forsøgskaniner:
...ank Brahe ☹☹☹
...eine Sørensen
...enrik Larsen
...sper Moerch
...omas Winther
...etin Vardar
...artin Weinreich
...orben Simonsen
...s Markvardsen
...nther Meyer

Tekst uden navn er af Jack J.

Stay Sick! udkommer i de perioder, hvor redaktøren har sin hypokondri, paranoia, tvangsritualer og personlighedsspaltning nogenlunde under kontrol, hvilket med lidt held vil sige 2 gange per år.

Stay Sick! er et undergrundsblad og får ikke - og ønsker ikke at få - nogen form for støtte, hverken fra kulturministeriet (end ikke det norske!!!), Carlsbergfonden eller nogen som helst anden tilskudsordning. Redaktøren er dog åben over for tilbud fra Guinness bryggerierne.

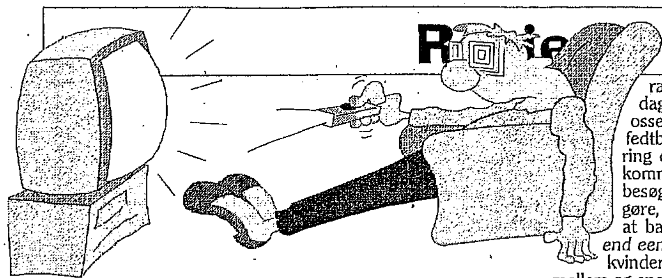
Der kan ikke abonneres på **Stay Sick!**, og modsat alle andre blade vil Jack J. ikke opfordre dig til at sende dine gnidrede og fedtede skriblerier, tegninger, historier eller infame digte ind. Du må gerne skrive til bladet, men kritik af indhold, holdning og alt andet vedr. dette zine vil ikke blive tolereret

☠☠☠. Send dog gerne gratis penge eller poser med guf.

Fra og med dette nummer boykotter **Stay Sick!** de danske folkebiblioteker. Bibliotekarer bør derfor i egen interesse undlade at bestille bladet (med mindre de ligefrem *bejler* efter at modtage harsk hadepost).

Stay Sick! magazine
c/o Jack Jensen
Poste Restante
4200 Slagelse
Djævleøen

jackjbib@hotmail.com

SLAGTER PÅ 250 PUND

aka Criminally Insane/Crazy Fat Ethel
dir: Steve Millard (som Nick Philips)
længde: 59 min.
DK-video info: full-screen + MEGET sjælden på dansk video!!!
anmeldt af redaktør på 160 pund

En smækfed, ung kvinde er røget på tosseanstalten, hvor hun får indsprøjtninger og elektrochok. Og hun *er* virkelig flommeflæskefed! Faktisk ser hun ud, som de forsøgte at få skuespilleren i **Thinner** til at se ud vha. (dårlig) makeup og FX!! Anyway, hendes bedstemor kommer på besøg og vil ha hende med hjem igen. Vi får ikke at vide hvorfor, men hun har ikke så mange penge, så hun har sikkert ikke råd til at lade hende blive på anstalten. Da hun så kommer hjem begynder hun straks og guffe i sig igen, idet hun fortæller granny, at de var ude på at dræbe hende på anstalten, fordi de næsten ikke ga' hende noget mad. "Dit hjerte kan ikke tåle det" siger bedstemoderen. "Det har det fint nok, så længe min mave ikke er tom" er flæskebjergets kommentar. Så om natten vil hun op og ha noget natmad, sikket i stil med Bussers lag-på-lag-sandwiches, men alt hun får sig er en lang næse: bedste har nemlig tømt køleskabet og låset madskabet. Læg i øvrigt mærke til, at gamle amerikanere kalder et køleskab for *an icebox* fra dengang, hvor der kom en mand og puttede is i folks isskabe!! Nå, men Fedeberg vil ikke sådan lade sig forhindre i at æde løs, så hun finder en stor franskbrødskniv frem og begynder og hakke løs på skabslåsen for og få den op. Så kommer bedstemoderen ind og begynder og ævle om, at fra nu af vil fedesen hverken få *kød eller mælk!!* Det vil Flæske selvklart ikke finde sig i, så hun stikker grandma i ryggen med brødkniven, så den går hele vejen igennem og kommer ud på den anden side. Dejlig scene. Men den gamle kone ka selvfølgelig ikke ligge der midt på gulvet, så *lard-ass'en* trækker hende op ad trappen til første sal og smider hende ind i soveværelset, lukker og låser. Men der' jo stadigvæk ingen mad i køleskabet, så tyksakken pløjer gennem Bedstes skuffer og tømmer håndtasken, men oldsagen havde virkelig ik nogen grunker på nær nogen få dollar, men nu SKAL fedtklumpen altså ha noget i skrutten, så hun ringer alligevel til købmanden og bestiller en stor kasse fødevarer. Da buddet så ankommer vil han ha pengene først, Bedste skyldte dem tilsyneladende i forvejen. Flæske fortæller ham, at hun ingen har og straks er buddet på vej ud ad døren igen med de rare sager Dèt var dumt gjort, for på nuværende tidspunkt har Flæskes tomme mavesæk taget kontrollen over hende og resolut snupper hun en flaske et-eller-andet fra kassen med madvarer, som buddet har i favnen, og smækker ham een på bærret med den, så han falder om. Da han ligger ned griber Den Menneskelige Grisebasse fat i den nu smadrede flaske og hamrer flaskehalsen ned i brystet på det uheldige bud igen og igen. Så ringer det på døren, to-i-en-kvinden gemmer hurtigt liget og åbner døren. Det' hendes radmagre luddersøster, der vil ha husly nogen dage, fordi hun har fået tæsk af sin alfons, der osse er hendes kæreste. Hmm, uheldigt for fedtbjerget, men hun går med til det med en forklaring om, at Bedste er rejst på familiebesøg. Senere kommer osse luddersøsterens alfons-boyfriend på besøg. Søsteren vil først ikke ha noget med ham at gøre, men da han forklarer, hvorfor han *var nødt til* at banke hende, så åbner hun sig op igen (*i mere end een forstand)* - og hvad er så hans forklaring: Alle kvinder behøver en ordentlig gang tæsk en gang i mellem og specielt søsteren trænger til det!!!

Senere kommer der også andre mennesker på besøg og de må osse lade livet for Flæskes. Uheldigvis er huset nu så småt ved at lugte ad H til, søsteren og hendes alfons-boyfriend tror, det er en kat, der er død i Bedstes værelse og Flæske har et værre hyr med at holde dem fra at bryde døren ned, og det kan hun vel heller ikke blive ved med...

Slagter på 250 pund er noget af det fedeste (ha, ha), jeg har set længe, den er virkelig god. Mange tak til Frank Brahe for at kaste lys over dette obskure og glemte splattermesterværk i **Mondo Franko #1** (og tak til Heine for at anskaffe et ex af filmen). Filmen er fra engang i 70'erne og ligner lidt **Texas Chainsaw Massacre** i sin stil og de matte farver, som low budget film nogen gange havde den gang. Filmen løber kun 59 min. men det er alt rigeligt, den har en tilpas længde for netop den historie. Var den længere ville den være for lang. Faktisk er både Heine og jeg enige om, at film i dag ofte er for lange og at 75-80 min. er helt perfekt til obskure psykotroniske film. Som Frank også nævnte i MF, så er splattereffekterne ret dårlige, men husk på den er fra beg. af 70'erne og low budet, så det gør ikke noget. Faktisk synes jeg det er meget befriende at se den slags H.G. Lewis-agtige film, hvor det der var drivkraften var dèt at een eller anden instruktør havde en vision om at lave netop sådan en film og ikke som det ofte er i dag for at lave noget i en bestemt genre fordi de er populært eller lign. Det er mildest talt lidt irriterende, når man fx ser en tv-doku om den nye danske **Kat** og det hurtigt blir tydeligt, at ingen af de implicerede udover Martin Schmidt ved en skid om horror-film!!

Hvorvidt **Slagter på 250 pund** kan fås på video i USA aner jeg ikke. Jeg tvivler på, at den findes på DVD (osse selvom DVD-nørderne fortæller os, at alting kommer på DVD, men det gør det altså bare ikke!) og den danske video er meget sjælden, men prøv alligevel og se, om ikke du kan finde en eller anden, som har den. Du vil ikke fortryde det. NB: Og hvis yngre læsere sku undre sig over titlen, så la mig lige gøre opmærksom på, at man i gml dage i DK rent faktisk vejede i pund, ikke kilo (1 pund ca. = ½ kilo). *Lær med SS!!!!!* Lorteoversættelse i underteksterne: "I though I smelled bacon frying" = "Så forstår jeg bedre, der ikke er mere bacon på panden!"!!!

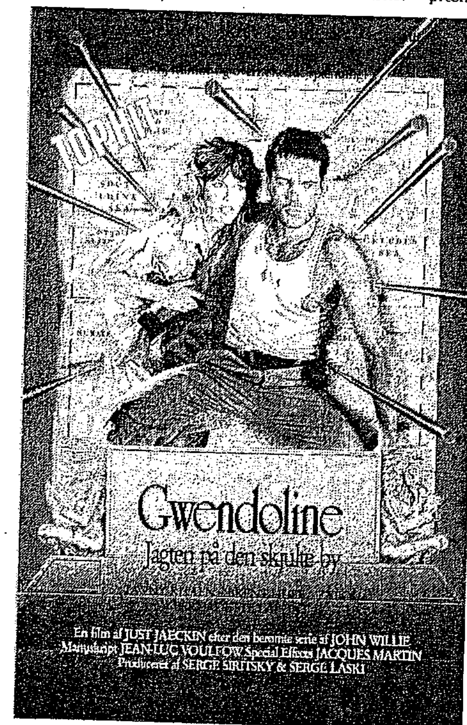
GWENDOLINE

DK-titel: Gwendoline - Jagten på den Skjulte By
dir: Just Jaeckin
længde: 100 min.
distro: PolyGram Home Video
DK-video info: letterbox, dubbed til engelsk
cast: Tawny Kitaen, Brent Huff, Zabou B. Lafont
anmeldt af Frank Brahe

Helt tilbage i starten af 90'erne havde jeg en kollega, som jeg tit og ofte talte film med, han var ca. 15 år ældre end mig, men vi havde den samme filmsmag... ja, okay nu er "smag" et vidt begreb når man taler de film jeg ser, men så'en lå landet altså - En filmanekdote som min kollega nød at tale om var **Gwendoline**, sagen var nemli' den, at han var inde at se denne film i Royal Cinema i Århus på selve premieredagen, og det var heldigt for ham, for filmen fik kun den ene dag i Royal Cinema - så røg den af plakaten!.... Og hvorfor nu det? [*Jack her: sjovt nok, så kan man læse på den danske kassette, at "Gwendoline har været en ganske flot biografsucces..." og senere nævnes det, at den har kostet "et trecifret millionbeløb at lave" men det må da vist være et mio.-beløb i Lire!!! Coverteksten reklamerer også ganske ublu med: "Top Hit"!!!*] Hvad lurer bag sådan en film? Tankerne og spørgsmålene havde hvirvlet rundt i hovedet mit i snart mange år, men svaret lå lige for, en glad morgen, fuglene fløjtede og marken stod i brand, ringede en lidt "klam" personage [*ok, that's it, du er hermed fyret, Frank Brahe!!! Ed.*] og fortalte, at han havde den på video - og den måtte jeg "...da godt låne..". Mange vil sikkert spørge hvem denne lyssky personage så var, det kan selvfølge ikke røbes her, bortset fra at manden er klam og lyssky - og at han er redaktør på Danmarks sidste, grimmeste og mest underholdende undergrunds zine - en flinke fyr selvom han er fra Djævleøen! [*ok, ok, you can stop yer ass-kissing før næsen blir helt brun, men næste gang ryger du!!! Ed.*]

Gwendoline er en underlig film, som svinger lige fra det mest pinlige og tåbelige til så utrolig trash, at mine taster mangler ord. Handlingen er groft sagt; to tøser, Gwendoline (heltinden) og Beth, er på jagt efter Gwendolines far eller bare nogle sommerfugle eller bare en skjult by... oh christ, det er rod, men underholdende rod, nå, ja men de får hjælp af en rigtig sømandshelte type med hat og det hele. Han hedder Willard. De første 3 kvarter or so går sin egen lille gang; farlige slagsmål, magi, underlige blomster, krokodiller, slanger og dejlige nøgenscener i regnvejr, så'en med pattegrams... [*Sjovt du nævner det, Frank; jeg bemærkede sådan nogle indtørrede hvide pletter på kassetten, da jeg fik den tilbage fra dig!! Ed.*] Lige en scene der er hver at bruge "spalte"plads på, vor trekløver er blevet fanget af en stamme der hedder Kioperne, de ligger så i et lille bambushus ude i junglen, og vor mandfolkehelt finder så ud af, at Gwendoline er jomfru! Og da de ligesom skal myrdes dagen efter.... hmm jahe... nam nam... det er bare det, de er bagbundet, men en mand er jo èn mand, så derfor snakker Willard frækt - he talks dirty og derved giver han Gwendoline og Beth "snakkegasmer"...wauw... that man don't need a dick!... Dullerne er så "horny'e" at Beth, i mangel på bedre, giver en gren et blowjob..!!!??

Nå, men de stikker alligevel af, ved hjælp af noget så mystisk som en giftvind! Dont look at *my* ass! Men væk kommer de, og endelig kommer de til den skjulte by, og meget heldigt, det samme sted som sommerfuglene bor.. og her bliver filmen GENIAL, denne skjulte by er hovedsageligt beboet af kvinder, topløse, men i stramt, frækt lædertøj, simpelthen en sadomasochistisk underjordisk lebbeby, hvor wierd vil du ha det? Bare hæng på det går helt amok... Disse kvinder laver diamanter og har sære ritualer, så'en med piske, kæder, masker og underligt legetøj..... og efter lidt hanky panky ender det med at Gwendoline må kæmpe en blodig fight mod tre andre kvinder i absolut G-strenge (Gwendoline har de dejligste baller..) og teaser læder bh'er + sorte masker - præmien

er ganske simpelthen Willard! En free fuck tur med denne tyr, Gwendoline er extra opsat, hun kender jo hans evner med munden, så hun ved hvad der er i vente.. ho ho.. well, hun vinder kampen, Willard bliver bundet og Gwendoline kan hoppe lystigt på "Willy'en" i ført sin sorte maske, dette er en vigtig detalje, for der er nemli' en bitch der styrer hele byen, og hun er ikke meget for at Gwendoline og Willard får hinanden, men en videnskabsmand, som arbejder i denne bestemt underlige by hjælper Gwendoline og ved hjælpe af lidt fixfaxe'rier eksploderer byen lige da Gwendoline når højdepunktet i sin hoppetur.... Klarer Gwendoline problemerne? Når hun ud inden byen styrter sammen? Hva' med Willard? Hov, Hvad med Beth? Overlever hun dette eventyr? Og hvad med Gwendolines far? Har han fået sado? Sommerfuglene, de bevingede bæster.....???? uha..uha... hvordan ender denne film? Yaeh... Jeg siger det ikke!

Dette må være en opfordring herfra til at se dette piece of junk, man er ikke rigtig undergrundsfreak før denne film har brændt sig ind på nethinden, her taler vi slet ikke om kvalitet og "god film" her taler vi om en film så fucked up og rodet, at det er lige meget, filmens sidste 45 minutter er hele filmens mission, instruktøren måtte filme sine perversiteter og uskyldige drengedrømmer - og hold kæft hvor der underholder! Ah, okay, som anmelder har man vel den opgave at fortælle objektivt, analyserende og med evnen som beskuer for at formidle budskabet, so here it comes: JEG ANER DET IKKE! Okay? Jeg er i tvivl, filmen stinker, den er hamrende genial, den er pisse sjov, dejlig lummer.... Please, bare se

filmen, jagt filmen og glæd jer, der er ikke meget der minder om dette, og det er måske godt nok, for så virkede Gwendoline ikke så pisse underholdende, og dette statement kræver hjerte til trash og ækelt bullshit på video.

NB: Jack igen: Henrik Larsen har oplyst mig, at det danske print er den længste engelsksprogede version i verden. Og så er den endda i nydelig letterbox. Gutten, der har instrueret, Just Jaeckin, er i øvrigt ham, der lavede den første Emmanuelle-film. Bare sån så du ved det!!

SWEET SUGAR

DK-title: Oprør i Straffekolonien
dir: Michael Levesque
USA 1972
længde: 82 min.
distro: Video International
DK-video info: full-screen
cast: Phyllis Davis, Ella Edwards, Pamela Collins, Cliff Osmand
rev: Jack J

"38 caliber kittens
...spitting death as they claw their way to freedom
...nothing can stop them
...not chains
...not bars
...or men"

Da jeg for ti år siden lejede **Ilsa the Wicked Warden** (*aka* **Ilse - Slagteren fra Junglefængslet**) var der til sidst på båndet trailere for to film, som så totalt fede ud - citatet ovenover er fra slutningen af den ene trailer. Filmen var **Sweet Sugar**. Den anden trailer var for **The Muthers**. Hver gang jeg så årene efter genså **Wicked Warden** genså jeg osse de to trailere og *hver* gang tænkte jeg; "Nu *må* jeg altså se og få fundet de film!!!" Men vi ved jo godt hvordan det er med gamle sjældne danske exrentals; de er netop just præcis det: sjældne! Jeg ku hverken finde nogen, der havde dem på originalbånd eller kopier. Først ved juletid fandt jeg ud af, da Lars von Hegnet afholdt sit store udsalg, at han faktisk lå inde med både **The Muthers** og **Sweet Sugar**. Jeg fik **The Muthers**, men desværre løb Heine Sørensen med **Sweet Sugar**! Bummer!! Nå, men heldigvis er Sørensen jo en flink mand, så nu har jeg alligevel fået mulighed at se **Sweet Sugar**. Og hvordan var den så? Hvad var det i virkeligheden, som jeg havde ventet ti år på at komme til at se?

Phyllis Davis spiller en pige, der blir snøret til at ryge dope medens han *lige skal ordne noget han har glemt!* I virkeligheden skal han bare væk så, panserne ka komme og arrestere Phyllis. Hun ryger i kachotten og møder nogen piger, der er taget for og trække. Hun får så valget mellem at vente et helt år på en retssag som hun sikket taber, eller at skrive under på at ville arbejde på en sukkerroe-plantage i to år og derefter bli' sluppet fri. Hun, lissom de andre piger, vælger plantagen. Eftersom det her blad ikke beskæftiger sig med tosse-tv-serier såsom den *åhh så realistiske* **New York Blues**, men derimod exploitation-film, så ved du naturligvis godt, at **Sweet Sugar** ikke handler om en pige, der efter to år med flid og hårdt arbejde blir løsladt og får en ny chance for at skabe sig en respektabel tilværelse!! *Næh*, **Sweet Sugar** er i virkeligheden en slet skjult WIP-film, der blot foregår på en fangeplantage i stedet for i et fængsel: Den daglige kost står på fornedrelse, tortur, sadistiske eksperimenter og piskning!! Den begejstrede seer får serveret dejlige cat-fights, sprød dialog og store bryster!!! Som om alt dette ikke skulle være nok er der osse en håndfuld blodige scener, korte, men dog velkomne. Jeg gider faktisk ikke referere mere af *the story line*, den kan du sikkert selv tænke dig til selv uden at ha set filmen, drejebogen har sikkert været skriblet ned på et stykke A4-ark (og der har som nok været rigelig plads til at tegne et par nøgne damer og nogen krusedullerl), men **Sweet Sugar** er bestemt en meget underholdende film, som du bør prøve og se, om du ikke ka finde. Nydebar helt igennem.

NB: Hvis ellers jeg husker det, så tar vi et kik på **The Muthers** næste gang.

THE LOVE WAR

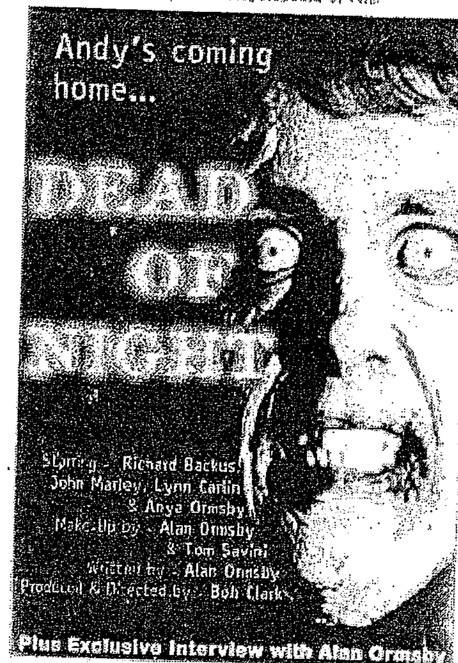
DK-titel: Kampen om Jordkloden
dir: George McCowan
USA 1969 (eller 1970??)
distro: Scand Video
DK-video info: full-screen
cast: Angie Dickinson, Lloyd Bridges, Harry Bash
anmeldt af Jack J

Min onkel og tante et-eller-andet gav mig for nogle år siden et par kasser fulde af Beta-videobånd, da deres Beta-videomaskine var gået i smadder. Meningen var så, at jeg skulle overspille dem til VHS for dem og så selv beholde Beta-båndene. Hm... *well, you know how it goes;* jeg fik overspillet en håndfuld film og derefter gik det i sig selv igen. Det er nu vel en 5-6 år siden - ja, pinligt! Jeg prøver altid at undgå at bringe videofilm på banen, den ene gang om året vi mødes til den årlige julefrokost!! Nå, men i den ene af kasserne var altså **Kampen om Jordkloden**, som der står med store bogstaver på det danske cover. Rullen, det drejer sig om, er **The Love War**, som kassetten nævner er fra '69 og som **The Psychotronic Encyclopaedia of Film** siger er fra '70.

Nogle aliens, på den ene side Argonianere og på den anden Zinanere, er kommet til Jorden (dvs. Amerika naturligvis!!) for at udkæmpe deres krig her i stedet for derhjemme; Jorden ligger nemlig lige mellem deres to verdener, men fordi deres civilisationer er så langt mere avancerede end vores, så behøvs de ik' og sende store styrker af sted til og battle it out. Næh, de sender bare hver et hold på nogle få agenter, der så ska dræbe fjenden. Dem, der vinder, får Jorden. Den mandlige hovedperson spilles af Lloyd Bridges, der med sit tørre og papmachestive fjæs godt ka gi sig ud for et rumvæsen. Da filmen starter render han rundt på en rutebilsstation og leder efter en af modstanderne. Da han ser denne, pløkker han ham ned med sin rumpistol og sætter derefter ild til liget. Så stiger han ombord på en rutebil mod Fresno, dvs. gennem ret øde områder i USA's outback. Et sted på vejen stiger Angie Dickinson så ombord. Sidste gang, jeg så hende, var i weirdo-tv-serien **Wild Palms** indspillet i beg. af 90'erne og ud fra hukommelsen synes jeg ikke, hun havde ændret sig en tøddel i de nogleogtyve år, der var gået. Hun har ikke nogen penge, men er ret ligerem og eftersom argonianerne, som Bridges jo er een af (selv om han har ændret form, så han ligner en mand), er for avancerede til og ha fysisk kærlighed, så blir han naturligvis kär i Angie og betaler for at hun ka overnatte med ham på et hotel i en small-town. Samme aften viser han hende, hva han er for'n karl, men det gør ik' noget, hun har nemlig osse the hots for ham. Men romantikken ka jo ik' bli' ved ret længe, snart finder zinanerne ud af hvor han er og forsøger og ta livet af ham. Hen mod slutningen kompliceres det hele af... well, check selv filmen ud og se det selv!

"Incredible. Don't miss."
Psychotronic Encyclopaedia of Film

exploited

The Love War er som sagt fra ca. 1969 og minder i tone meget om de skæbne-sci-fi-horror-tv-serier, der kørte i midt-60'erne såsom **The Outer Limits** og **The Twilight Zone** (og som *ikke* må forveksles med de nye farve-udgaver af serierne, der kom mange år senere og hvoraf **The Twilight Zone** senest har kørt på TV2 Zulu). **The Outer Limits** kørte i Danmark på Z-TV i ca. '94. Desværre blev den kun vist en enkelt gang og er aldrig vendt tilbage selv om den er så utroligt meget bedre end meget af det lort, som de danske tv-stationer spiser os af med nu om dage. Jeg mener ikke, **The Twilight Zone** nogensinde har kørt (i org.-udgaven) på DK-tv. Desværre.

Nå, men meget lig de nævnte tv-serier, så har **The Love War**-filmen en slags "skæbnefortælling"-stemning, som du sikkert ikke ved, hvad er, medmindre du er et gammelt vrag, der forlængst har passeret de 30 og derfor ikke har set de forskellige skæbnefortællingsserier, som DR viste i slut-70'erne og beg. af 80'erne. Desværre er heller ikke de blevet genudsendt. Det var måske noget for **Gyldne Timer** på DR2?? (man sku måske ligefrem skrive til dem og sparke deres kollektive røv i den retning???). Netop af samme årsag har filmen osse en overraskende slutning, som naturligvis ikke skal nævnes her (men Michael Weldon så skammeligt *spilder bønnerne* på).

At filmen ligner de tv-serier er måske ikke helt overraskende, den er nemlig - i følge **Psychotronic**-bogen - lavet til tv. Michael Weldon nævner osse, at et der faktisk er den første tv-film med rumvæsener. Den kære Weldon er i øvrigt ikke specielt begejstret for **The Love War**, men jeg ku godt li førnævnte gamle tv-serier og jeg synes osse, at **The Love War** er ganske glimrende, ja næsten lidt hyggelig, og så er Angie Dickinson jo heller ikke allerværst. Men se den selv, nå ja, dvs. hvis ellers du ka finde den, det danske bånd er nemlig svinesjældent. Ha!

DEAD OF NIGHT

aka Night Walk/Deathdream/The Night Andy came home
Instruktion: Bob Clark
USA, 1972
Producer: Bob Clark
Script: Alan Ormsby
Cast: Richard Backus, John Marley, Lynn Carlin, Anya Ormsby
rev af Heine Sørensen

Makkerparet Bob Clark og Alan Ormsby skabte et par low-budget horrorfilm i starten af 70'erne. Den første var **Children Shouldn't Play With Dead Things**, en noget ujævn zombie spoof, og derefter denne yderst vellykkede lille creeper: **Dead of Night**.

Andy Brooks (Richard Backus) bliver dræbt under en ildkamp i Vietnam. Da den sørgelige nyhed når frem til familien Brooks hjemme i Staterne, nægter Andy's overbeskyttende moder at se den dystre kendsgerning i øjnene, hun er overbevist om, at Andy nok skal vende hjem igen, og ganske rigtigt...Pludselig en nat nogle måneder efter, står Andy i korridoren til familiens store overraskelse. Men knægten har tydeligt forandret adfærd. Han er blevet kold, indesluttet og opfører sig generelt mystisk. Sandheden er, at Andy er vendt hjem som en blodtørstig zombie. For ikke at gå i forrådnelse skal han havde frisk blod. Det går bl.a. ud over en truckdriver, familiens hund samt byens læge, efter at havde fået foretaget en creepy helbredsundersøgelse. Omkring slutningen går Andy amok i en drive-in biograf foran et panisk publikum, hvilket medfører, at han får panserne på nakken. Den vilde jagt på den forfaldne Andy ender ved kirkegården, og mere skal ikke røbes herfra!

Dead of Night er en kompetent lille gyser sag, der fortjener opmærksomhed blandt seriøse horrorfans. Bob Clark gør et glimrende stykke arbejde i instruktørstolen, og

samtlige medvirkende leverer solidt skuespil, især Richard Backus i rollen som den kolde og mystiske Andy.

Dead of Night er ude på engelsk købevideo (uncut) fra selskabet "exploited". Som extra bonus er der efter filmen et interview med manus-forfatteren Alan Ormsby, der i øvrigt også skabte filmens makeup-effekter sammen med Tom Savini. Go and get it!

SITTING TARGET

DK-titel: Fængselsdyret
dir: Douglas Hickox
USA/England '72
længde: 89 min.
info: full-screen, tekst-tv på TNT oplyser fejlagtigt, at det er Frankenheimer, der har instrueret.
distro: Esselte Video A/S
anmeldt version: vist på TNT
oplæg: baseret på roman af samme titel af Laurence Henderson
cast: Oliver Reed, Jill St. John, Ian McShane, Frank Finlay, Freddie Jones, Edward Woodward
anmeldt af Jack J.

I 60'erne og begyndelsen af 70'erne ku man godt finde ud af at lave gode film i England. Film, der bestod af lige dele råhed, kynisme og "nøgenhed" - ingredienser som Hollywood-fabrikken aldrig (eller i alt fald sjældent) har præsteret at kunne hitte ud af. I engelske film fra dengang skulle man ofte kikke langt efter kærlighed, der sejrer, medmenneskelighed og *happy endings!!* Desværre er det gået ad røven til med den engelske film de sidste mage år, lige siden arbejdsløshed og lavkonjunktur tvang de britiske filmskabere til at søge finansiering i kolonierne, hvor betingelserne altid er at yankee-skuespillere skal skrives ind i manuskripterne og der dødogpineme skal være en lykkelig slutning. Og hvodden skal man nogensinde ku lave noget interessant under DE betingelser???

Så det hele er altså ad H til? Der er ikke noget at glædes over? *Wææelll*, hør nu her, tyksak, det' jo SS! du læser

(som sjovt nok er en del af den "underskov" af små filmblade, som Henrik List i **Berlingske Tidende** siger ikke eksisterer!!! Fæhoved, siger vi herfra!!!), selv her i vores paranoide, gnavne skyggeverden lever vi ikke nødvendigvis for evigt inde i en deprimeret Cure-sang. Selv i de mørkeste stunder finder vi opmuntringen eet eller andet sted, og hvorfor ikke osse det? Hva rager det os hvodden filmverden i Magaret Thathers gamle England ser ud lige for tiden! Vi trækker sgu da bare redningen frem fra fortidens glemsel. Og i dette rev hedder den redning **Sitting Target**!!

Oliver Reed er røget i kachotten; Under et røveri kom han sgu til at dræbe en eller anden. Oliver mener nu godt nok det var idiotens egen skyld, hva ligner det osse at holde fast i tasken, når nu Oliver havde besluttet sig for at hugge den!! Men helt skidt er det nu ikke: Oliver har nemlig fået besøg af sin kone. Herligt. Oliver er glad. Og han tvivler selvklart ikke på, at hun vil vente 12-15 år på, at han skal blive løsladt. Meeen gamle Oliver har forregnet sig, madammen si'r nemlig, hun lissom behøver en mand ved sin side, og hun vil jo sjovt nok osse ha børn, og så kommer bomben... hun vil skilles!! Vores gamle ven, der var så god i Cronenbergs **The Brood**, kokser totalt ud, smadrer hånden igennem ruden i fængselssamtalerummet og begynder at kværke kranen. Personalet får ham dog til at falde til ro (med en gang knippelsuppe!). Og der sidder Oliver så i cellen og surmuler! Han ka jo da for helvede ikke sidde i Villa Gitterly, når der ligger een eller anden spradebasse og kører den af i Fru Reed, vel? Så sammen med to andre tremmefugle planlægger han en flugt, flygter, tar til London, og planlægger med den ene af kompisserne, at henholdsvis få fat på rovet fra et tidligere kup og at ondulere madammen.

Sitting Target er, som jeg nævnte tidligere, fra en tid, hvor britiske film var mere rå og nøgne. Jeg må indrømme, at jeg ikke fatter, hvoffor de ik' ka lave den slags film mere, men på den anden side er der jo heller ikke blevet lavet nogen film på højde med **Stenbroens "Helte"** i Danmark siden... *well*, **Stenbroens "Helte"**!!! Selv om vi ikke taler splattervold her, så er **Sitting Target** ret voldelig, især når man tar i betragtning, at den er fra '72. Noget af grunden er naturligvis, at det virker stærkere, fordi historien *netop ikke* foregår i et splatterfilmmilieu, men i ret realistiske omgivelser. Alle skuespillerne spiller fortræffeligt. Som en politikommissær ser vi Edward Woodward, som mange år senere spillede hovedrollen i den amk. tv-serie **The Equalizer**, der kørte et par gange på TV3 i 90'erne.

Hvis du er en *sucker* for varme følelser og en happy ending, så er det nok ik' lige **Sitting Target** du skal se, men eftersom du jo har købt et blad med titlen **Stay Sick!**, så antar jeg, at du er indforstået med fraværet af netop de ingredienser!! Og hvis du er tændt på at se en anden type intens og brutal slags film end lige **Friday the 13th**, så ta lige og check ud **Sitting Target** - og svær er den sgu ik' at få fat i; den blir nemlig vist fra tid til anden på TNT.

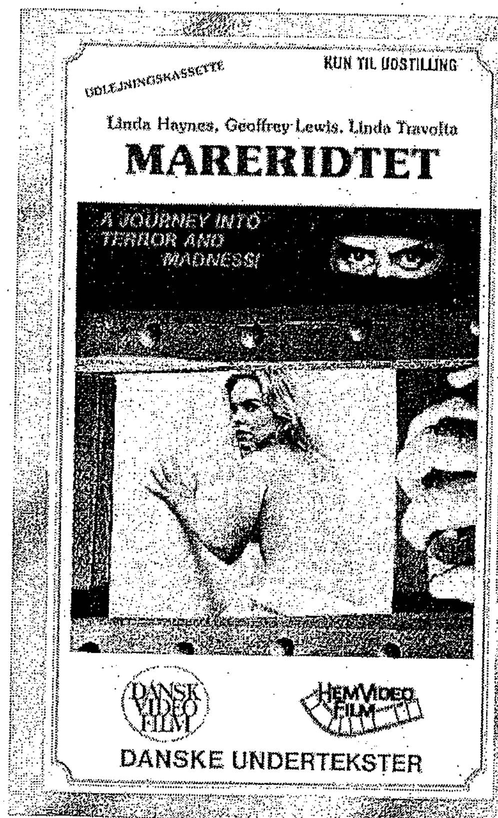
As I said, check it out, fatso!!

HUMAN EXPERIMENTS

***aka* Beyond the Gate**
DK-Video: Mareridtet
Instruktør: Gregory Goodell
USA 1980
længde: 78m09s
DK-video info: fullscreen
distro: Dansk Video Film/Hem Video Film,
Medvirkende: Linda Haynes, Geoffrey Lewis, Jackie Coogan, Aldo Ray, Laurene Tuttle
anmeldt af Nils Markvardsen

Vi befinder os på en snusket bar et eller andet sted i USA. En lækker blond pige "Rachel" (Linda Haynes) sidder

på en barstol og spiller en gang melodisk Country. Efter en succesfuld optræden tilbyder ejeren af stedet (Aldo Ray) hende fastansættelse, men som den gamle gris han er, skal

hun lige udføre visse "tjenester" først! Hun smækker med døren og begiver sig videre på den støvede landevej. Hun kører i sine egne tanker og opdager for sent en pige, der krydser vejen. Hun rammer hende og kører i grøften. Ulykkeligvis finder hun pigen død og skynder sig til det nærmeste hus for at finde hjælp. Hoveddøren er åben, hun kalder, men der er ingen, der svarer. Hun går indenfor... I køkkenet ligger der ét lig og hun finder flere døde rundt om i huset. Tilslut når hun til stuen, hvor der sidder en knægt på en 12-13 år i en lænestol. Han lader langsomt en riffel, mens han stirrer tomt på hende. Hun opfatter i en brøkdel af et sekund, at det er hende eller ham og hun skyder ham først (alle rigtige Amerikanere har våben inden for rækkeviddel!). Der går panik i hende og hun skynder sig ud til familiens bil og prøver forgæves at starte den. I det samme kommer byens sherif tilfældigt forbi... Hun dømmes for mordene og sendes i fængsel på livstid...

Første scene i fængslet er en sand klassiker i "Women In Prison" sammenhæng. Fangerne smider klunset og derefter er det en tur under bruseren. "Lift 'em up", brøler fangevogteren og Rachel løfter op i nødderne, så hun kan blive vasket grundigt! Filmen udvikler sig dog ikke som hovedparten af genrens udspil. Den handler nemlig ikke om de daglige kampe, kvinderne i mellem, i fængslet og efterfølgende flugtforsøg. I stedet udvikler den sig til et psykologisk og creepy drama. Det viser sig, at lederen af fængslet "Doctor Kline" (Geoffrey Lewis) driver en lille forsøgsklinik, hvor han eksperimenterer med kvinderne! Doktoren er gift og hans kone arbejder ligeledes i fængslet. Deres største ønske er at få et barn, men det er ikke lykkedes dem. De praktiserer så et perverst projekt, hvor de udvælger en kvinde, som ikke har familie eller venner, som de så nedbryder totalt rent psykisk. Når hun er så færdig, at hun end ikke kan stave til "USA", så genopbygger de hende, opdrager på hende, som var det en lille baby! Der er een scene, hvor en pige besøger doktoren til et aftensmåltid. Hun er så fucked up, at hun end ikke aner, hvilken vej gaflen skal vende! I stedet for at spise hendes kartoffelmos så kaster hun det i hovedet på doktoren! Pigen er så forstyrret, at hun ender med at dø! De må finde en ny og Rachel bliver deres næste offer, da hun er alene i verden og dømt på livstid... Doktoren starter med at hente et billede, der hang på det motel, hvor hun boede, mens hun spillede på den føromtalte bar. Han hænger det op og Rachel bemærker det med undren. Derefter kommer doktoren rullende i den bil, som Rachel forsøgte at stikke af i. Rachel begynder så småt at blive psykisk ustabil. En aften finder Rachel en god veninde liggende død i hendes fængselscelle. Hun råber på hjælp, men der kommer ingen. Næste morgen lader alle som intet. Rachel forhører sig og får at vide, at veninden er blevet overflyttet. Rachel kan snart ikke klare mere. Hun begynder at se syner (rottet slanger og andet kryb!) og det sortner for hende... Hun ender til sidst på barnestadiet og er til middag hos doktoren med små røde sløjfer i håret! I mellemtiden erfarer doktoren og hans kone, at Rachel er uskyldig i mordene på familien. Drengen som Rachel skød, overlevede og har indrømmet, at det var ham, der myrdede dem. Doktorens kone mener, at de bliver nødt til at løslade Rachel, men doktoren nægter, da han er bange for, at deres eksperimenter bliver afsløret. Doktoren må af med den besværlige kone og han planlægger at påvirke Rachel til udføre mordet...

Human Experiments er en udemærket, lille film. Den er ikke så sleazet som så mange andre Amerikanske kvindefængsels film. Her tænker jeg på film som eksempelvis Jack Hill's **Big Doll House** (1971) og Jonathan Demme's **Caged Heat** (1974). Man ser Rachel's bryster i et par scener og det er vist mere eller mindre det. Jeg vil hellere ikke kalde filmen decideret voldelig. Dog er det nogle heftige billeder fra huset, hvor knægten gik amok med geværet. **Human Experiments** er mere et psykologisk drama end en egentlig exploitation film. Heldigvis dukker der indimellem et par vanvittige episoder op, der leder tankerne hen på det mere trashede... Eksempelvis får kvinderne på et tidspunkt besked på, at der er obligatorisk fremmøde i fællessalen. Det viser sig, at der kommer to rockbands og brager løs?! Det ene band hedder "Lucifer" og det andet "Archangels" (ha-ha-ha)! De spiller sådan en mellemting mellem "Steppenwolf" og "Status Quo". Kvinderne sidder så pænt på stolerækker og headbanger til musikken! Det ser totalt dumt ud og er et godt grin værd! Filmen virker til at være uklippet på dansk video. Som alt andet fra det sjældne selskab "Dansk Video Film/Hem Video Film" (i daglig omtale - "Regnbue farvet Hem Video") er den ikke nem at støve op...

SON OF DARKNESS: TO DIE FOR 2

DK-titel: Søn af det Onde
dir: David F. Price
USA '91
længde: 92 min.
distro: ABCollection
DK-video info: full-screen
cast: Rosalind Allen, Steve Bond, Scott Jacoby, Michael Praed, Jay Underwood, Amanda Wyss
anmeldt af Jack J

Yeps; en lettere kringlet engelsk titel! På dansk har man da osse forkortet det til **Søn af det Onde**. Det romerske total til sidst i titlen indikerer velsagtens, at der her er tale om en sequel, men jeg har godt nok hverken set - endsige *hørt* om -

Reviews

forgængeren, og ved derfor logisk nok heller ikke, om den sku være ude på dansk video.

Ganske enkelt handler historien om, at i et small-town-område beliggende i landlige omgivelser, sker der nogen drab; folk bliver lemlæstet på det groveste, får struben flået over og skambides, så blodet sprøjter ud over det hele. Svinene (altså politiet) tror, det er nogen glubske dyr, der har angrebet de lemlæstede, men vi ved naturligvis bedre, det er såmænd nogle gamle kendinge her i horrorland: Los Vampires! Og ikke nogen tilfældige vampyrer, næhh, det er fyrsten hamself; Vlad Spidderen *aka* Dracula. Han er dog i en sørgelig forfatning (i horrorfilm-henseende i alt fald); han har nemlig ændret sig, vil ikke dræbe mere og arbejder såmænd med at hjælpe folk på et sygehus. Hvor lamt ka det blive!! Heldigvis er der nogen andre ubehagelige vamps til at hærge og terrorisere menneskene, bl.a. Draculas bror og et par vampyr-dåser.

En kvinde, der har adopteret en søn, har problemer med ungen, han græder nemlig hele tiden og vil ikke spise noget, så hun går til doktormanden som straks ka se, at babyen er vampyrafkom. Kvinden, der fødte babyen, havde nemlig, uden at vide det, kopuleret med en vampyrkanut.

Anyway, det går, som det gerne går i vampyrfilm, **Son of Darkness: To die for II**, er ganske udemærket uden at være noget mesterværk. Den er ret billigt lavet, skuespillet er fint nok og der er en del herlige splatterseIkvenser, der ikke mindst gør filmen seværdig. Jeg ville dog ønske, at de, der skrev filmen, havde ladet den handle om en anden vampyr end lige Dracula. Det virker som ren blasfemi, både at ol' Drac hellere vil kurere folk end at dræbe dem, at han har en bror og at han lader denne koste rundt med sig i det meste af filmen. Endvidere er der et fuck-up med en scene, hvor en vampyrkvinde er blevet bundet til et træ for at blive stegt, når solen står op. Man ser så, at hun begynder at bide sig i armen og man får det indtryk, at hun måske vil bide armen over for at kunne slippe fri, men vi finder aldrig ud af, om det lykkes for hende eller, hvis det gør, hva der så blir af hende. Men den slags *plot holes* er vi naturligvis så vant til i billige horror-film, og det gør til syvende og sidst ikke så meget. Mere vigtigt er det, at **Son of Darkness: To die for II** er både underholdende og rimelig blodig, så køb, lej eller lån den, hvis du støder på den.

MAN BITES DOG

***aka* C'est ArrivéPrès de Chez Vous**
DK-titel: Mand bider Hund
dir: Benoit Poelvoorde
Belgien '92
distro: Gloria Film
DK-video info: letterbox
review: Metin Vardar

Som så meget andet, der kommer fra Belgien (chokolade, EPO pumpet cykelryttere, øl), kunne man fristes til at rynke på øjenbrynene og udstøde ét mindre suk. For hvad fanden ved belgiere om at lave film om seriemordere?

Men de tre geniale herrer, Remy Belvaux, Andre Bonzel og Benoit Poelvoorde har præsteret at lave intet mindre end et mesterværk. Filmen havde Belgisk premiere den 14 august 1992, hvor den røg direkte ind på en andenplads og indspillede flere penge end alle Belgiske film til dato. Sådan skal det gøres. Filmen gik sin sejrsgang over hele Europa og vandt adskillige priser. Den fornemste pris uden tvivl juryens speciel pris i Cannes i 1992. De tre herrer havde regnet med en produktionsperiode på seks uger, men det tog over to år at skyde filmen pga. finansielle problemer. Regningen lød på 15.000 dejlige amerikanske dollars. Mange af rollerne blev deraf besat af familie og venner. Det er også en af instruktørerne, nemlig Benoit Poolvoorde, der spiller hovedrollen som morderen Ben. Resultatet er en perle af en film, og hvilken perle. Har du ikke set denne film, så løb fluks ned til din lokale videobiks og lej den, eller gør som jeg; køb den, for den er sgu det værd. Stilistisk set er den filmet som en dokumentarfilm, der er håndholdt kamera, ingen glidende bevægelse og ingen krydsklip. I øvrigt er den filmet i sort/hvid. Jeg vil vove pelsen og påstå, at fyrene, der lavede **Blair Witch Project** har hentet inspiration fra **Man Bites Dog**. For på mange måder minder de to film meget om hinanden. Dermed har jeg ikke sagt for meget.

Vi følger det tætte og intime forhold mellem den psykopatiske seriemorder Ben og filmholdet, der følger ham i tykt og tyndt. Ben slår alt og alle ihjel; børn, ældre mennesker, taxachauffører og postmænd, som han har en speciel forkærlighed for. Han er en arbejdsløs og småracistisk morder, der udfylder sin ellers kedelige hverdag med mord og lemlæstelser. Den eneste fritidsinteresse, han har, er boksning og det går ikke for godt. Han bliver knockoutet og må på hospitalet en uges tid.

Vi er med som tilskuere, hver gang Ben ondulere en eller anden fortabt sjæl. Ben skal først og fremmest have sine leveomkostninger dækket, så han går for det meste efter ældre mennesker. De er nemme at slå ihjel (for eksempel udvikler han en teknik med at skrige ældre mennesker højt i øret, så de dør af hjertestop, men det kan kun lade sig gøre, hvis de har problemer med hjertet og dem er der jo nok så mange af) og de har en masse penge gemt væk under madrassen. Børn er der ikke økonomi i bedyrer Ben, men ikke desto mindre slår han dem ihjel, hvis de kommer i vejen for ham. Og det gør de adskillige gange.

Min absolut favoritscene er gruppevoldtægtsscenen. Ben og filmholdet fejrer en givtig dag ved at drikke sig fra sans og samling. Derefter drager de alle videre i søgen efter noget fjams. Ben sparker døren ind til et ægtepar, som er i fuld gang med missionærstillingen på køkkenbordet. Alle, inklusive kameramanden, lydmanden og instruktøren, smider bukserne og voldtager kvinden. Filmholdet overskrider seernes grænse, de går fra at være passive observatører til aktive deltager. Det er en overraskende og provokerende chokeffekt. Man tænker "hva' fanden har de gang i".

Ben har også en "konkurrent", Giovanni. Giovanni bliver sjovt nok også fulgt af et filmhold. I en nedlagt fabrikshal mødes de to konkurrenter og det ender med at Giovanni og hele hans filmhold bliver massakreret. Det vil sige, at Ben mejer dem ned med sin revolver. Slutningen vil jeg ikke røbe for de af jer, der endnu ikke har set dette mesterværk af en film. Det kan ikke siges for få gange, se denne film, der er ingen undskyldninger. Jeg har ladet mig fortælle, at selv bibliotekerne har den i deres inventar. Så fat sygesikringsbeviset og løb ned til dit lokale bibliotek.

Ret skal være ret: I **Stay Sick!** nr.1 gjorde jeg meget ud af at klandre mainstreammedietidsskriftet **Sentura**, for i et usædvanlig bøvet indlæg at ha påstået, at der i DK ikke fandtes nogen filmblade overhovedet. Og naturligvis skal der rises for den slags, det manglede da bare andet, men nuvel, når folk så gør noget for at rette op på miseren, skal det selvfølgelig også roses, og netop hos **Sentura** er man kravlet til korset og har vedkendt sig, at der findes en levende filmbladskultur i DK. Først kom der et rev af **Absurd** (med referencer til både **Mondo Franko** og **SS!**) på **Senturas** hjemmeside, og i det senest udkomne nr. (#11, sep. 01) kunne man først fremme i bladet læse en længere artikel om **Stay Sick!** - en artikel, hvori skribenten på det nærmeste faldt i svime over **SS!** og savler sig gennem artiklens to sider! Bl.a. kan man læse, at **Stay Sick!** er bedre end samtlige livsstilsmagasiner! (Hvilket naturligvis er sandt nok, hah!!). Thanx si'r vi herfra. Bare synd, det ikke er **Senturas** bladpolitik at oplyse læserne om, hvordan de skal få fat på sværttilgængelige udgivelser som **SS!**, men hey, nu er jeg igen urimelig og forlanger for meget...

ISLAND OF DEATH

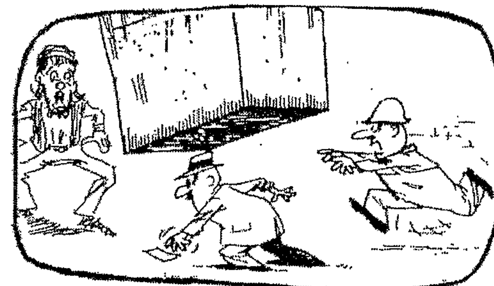
***aka* Island of the Damned/Quién Puedo Matar a un Nino?/Who Can Kill a Child?/Would You Kill a Child?/Death is Child's Play**
dir: Narciso Ibanez Serrador
Spanien 1975
info: full-screen
anmeldt udgave: græsk video
rev af Jack J

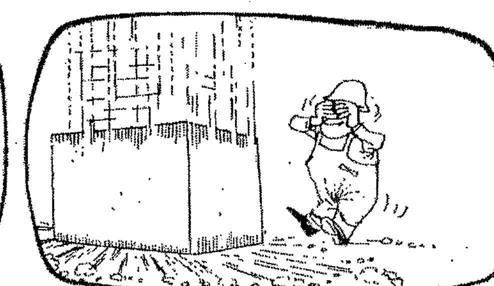
Et ungt, engelsk ægtepar er på ferie i spaniolerlandet. De diskuterer, hvor de skal blive, manden vil helst blive i byen, hvor der er byfest, men hans gravide kone vil hellere over på en lille, mindre befolket ø, fordi hun ikke ka holde larmen ud. Så sejler de over til øen, hvor manden i øvrigt opholdt sig nogen tid for 12 år siden Men tingene har ændret sig! Ved kajen møder de nogle børn, der stirrer ondt på manden (der - meget ubritisk - har lært at tale spansk!). Så begiver de sig på vej mod deres hotel. På vejen vil de købe en is, men ismanden er væk og isene er smeltet. På den lokale kafé er folkene osse gået og det samme hos købmanden. Hele byen ser faktisk ud til at være forladt. Mens ægtemanden så er henne og proviantere hos den forladte købmand, møder kvinden endelig et andet menneske: En pige, der er interesseret i kvindens kæmpevom. Kort efter forsvinder hun dog osse igen, og det endda på trods af, at kvinden står i døren og råber "come back" i bedste Shane-stil!!

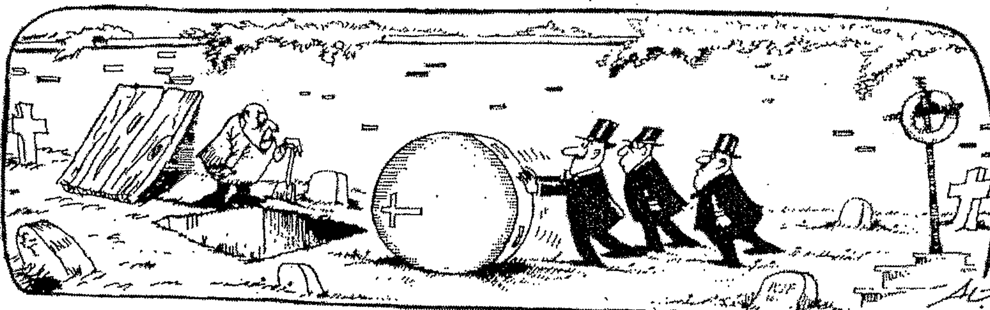
Så ser manden pludselig en pige, der slår en gammel gubbe til plukfisk med en stav, og lidt senere ser han, hvorledes flere af disse infame børn maltrakterer liget. Senere på hotellet dukker flere døde lig op (*ja, Frank, lig er ofte døde!!*), og de møder en skræmt mand og hører telefonopkald, uden at der er nogen i røret. Der er osse et desperat opkald fra en hollandsk kvinde, der ikke taler engelsk eller spansk. Sjovt nok, så taler hun *tysk??* Spaniolerne troede vel ikke, at der var nogen, der ku forstå den slags og derfor ikke ville lægge mærke til det!!! Som den desperate situation skærpes, begynder det at gå op for en, at **Island of Death** i virkeligheden er en remake af **The Birds!!** Fuglene er erstattet af børn. Den fremmede kvinde, der kommer til en afsidesliggende landsby, er her skiftet ud med et ægtepar, der er fremmede i at afsidesliggende øsamfund.

Filmen er ret klaustrofobisk og skuespillet er i top. Der er ikke specielt megen gore i filmen, men det gør såmænd ikke så meget, for den spændende historie opvejer nemt afsavnet af sprøjtende blod. Det eneste, der er lettere irriterende, er, at den tilsyneladende eneste europæiske videoversion, der findes af filmen, er den græske, og dét er irriterende, da de græske undertekster er kæmpestore og dækker for det meste af de engelske tekster, der hvor der tales spansk. Modsat Frank Brahe i **Ultimo Mondo Franko**, så vil jeg undlade at nævne slutningen, men bare husk på, at det jo ikke er en Hollywood-film det her!!

The Encyclopaedia of Horror Film nævner, at der findes versioner af filmen, hvor der under rulleteksterne vises børn, der er ofre for krige, sult og andre katastrofer skabt af voksne. Dette er ikke med i den græske version, men det er sådan set osse lige meget. Det skal tilsyneladende være en slags forklaring på, hvorfor børnene gør, som de gør! Anyway, jeg vil gi Frank ret i, at det er lidt af et mesterværk, som vi har med at gøre her. Og du bør se, om ikke du ka finde den lige nu med det samme!!

THINNER

dir: ***Who gives a fuck!***
De Forenede Stater 19??
længde: 89 min.
distro: TV4
info: full-screen
oplæg: baseret på bogen "Thinner" (DK-titel: "To Kebab og en burger ned i Skideskuret") af Stephen King (under synonymet Richard Fuckface)
cast: ***a buncha lowlives***
rev: Jack J

Da jeg for en 7-8 år siden læste Manden der blev tyndere af Stephen King, var det mest, fordi jeg havde sat mig for, at *nu* ville jeg læse en King-bog og finde ud af, hvad all the fuss var about. Nåh ja, og så fordi jeg havde fået bogen gennem een eller anden *smide bøger i hovedet på køberne til så godt som ingen penge*-bogklub! Thinner er en af Kings tidligste bøger, skrevet under synonymet Richard Bachman. Den er jævnt ok, men så heller ikke mere. Jeg ska ærligt indrømme, at jeg aldrig har haft mod på at kaste mig i lag med nogle af hans tusinde-sider-plus-bøger. Så lange skrækromaner gider jeg bare ikke at læse. At holde spændingen oppe i 1000 sider eller mere for at finde ud af, hvem der gemmer sig bag bøhmandens maske, kan jeg simpelthen ikke klare. Sorry, hvis det slår nogle af dine høje tanker om Stay Sick!'s redaktør itu! Jeg er vokset op med Seriemagasinet, Jonah Hex, Edderkoppen og Kung Fu Magasinet-tegneserieblade. Min *interest span* kan holde i op til 68 sider (SM's sidetal) i eet stræk, men så heller ikke mere! Faktisk har det altid været et problem at læse Agent X9, da det blad er på 100 sider!! Så gyserbøger, der vejer lissă meget som et par mursten, er helt udelukket. Derfor aner jeg for det meste ikke, om de Stephen King-filmatiseringer, jeg ser, er ærlige mod oplægget or whatever. Så det var faktisk spændende at sætte sig foran Bio4 (på TV4), da de viste filmatiseringen af Thinner fra 1996.

Filmen handler (meget) kort fortalt om en flommefed advokat, der kører en gammel sigøjnertante ned, som han ikke ser, fordi hans kone er ved at gi ham et *blæsearbejde*, mens han styrer vognen. Den døde sigøjners metusalemsgamle far lægger logisk nok en forbandelse på Fedeberg, så han begynder at bli' tyndere og tyndere.

Det første, der slår een, er, hvor grinagtig advokatens makeup er. Eftersom man tilsyneladende ikke har ønsket at hyrer en rigtig sigøjner til at lægge en forbandelse på skuespilleren, så har man måttet ty til makeup/FX, for at få han til at se flæskefed ud i første halvdel af filmen. Og det ser totalt latterligt ud. Det ligner noget makeup, der hører hjemme i en episode af Tales from the Crypt fra tv, eller en eller anden rig madamme fra Californien, der har fået 17 ansigtsløftninger *for meget* eller sån noget.

Filmen og skuespillet er sådan set ganske ok, hvis det er en lettere bisar fortælling à la de gamle Skæbnefortællinger fra DR-tv i gamle dage, man er ude efter, men som en uhyggelig horrorfilm er Thinner sgutte meget værd! Og selv om jeg naturligvis godt er klar over, at man ikke ka ha alt det med, der er i en bog, at man er nødt til at prioritere, så er der for meget personkarakteristik, der simpelthen bare ikke er der. Filmen burde ha strukket sig over 2 timer og ha haft en helt anden uhyggelig og grum tone, *så* ville det måske ha været noget, der ku ha fænget ordentligt. Som det er her, så er det blevet til en sådan lidt hyggelig gyse-tv-film, som man ka sidde og drikke kaffe til, mens man venter på, om der mon skulle dukke noget bedre op senere i aftenens tv-program. Soundtracket er heller ikke noget at skrive hjem om. Hvis Thinner dukker op på tv igen, så ka du jo se den, gerne mens du spiser aftensmad og alligevel ska se noget eet eller andet, men spar dig selv for senere at skulle ærgre dig og la vær med ligefrem at investere penge i lortet. Det er den ikke værd. Splatterfans blir osse mægtigt skuffede, da den eneste egentlige scene, der *forsøger* at være en smule splattet, er een, hvor flæskebjerget får skudt et stort hul igennem håndet.

Og så lige til sidst, selv om Stay Sick! ellers ikke gør den slags til dagligt - *fordi det dæleme er for åndssvagt* - som en sidste hyldest til Bloody Darlings, der netop er lukket for stedse, give Thinner karakter i true BD-style:

Filmen: 6 B&G's: 03 Helhed: 5

THE FROG PRINCE

DK-titel: Frøprinsen
Instruktion: Jim Henson
USA - 1972
DK-video: Select Video
længde: 50m34s
DK-video info: original tale m/DK tekster
Medvirkende: Trudy Young (prinsesse Melora), Gordon Thomas (prins Robin), Carl Banas (Sweetums),
stemmer: Jim Henson, Jerry Nelson, Frank Oz m.fl.
anmeldt af Henrik Larsen

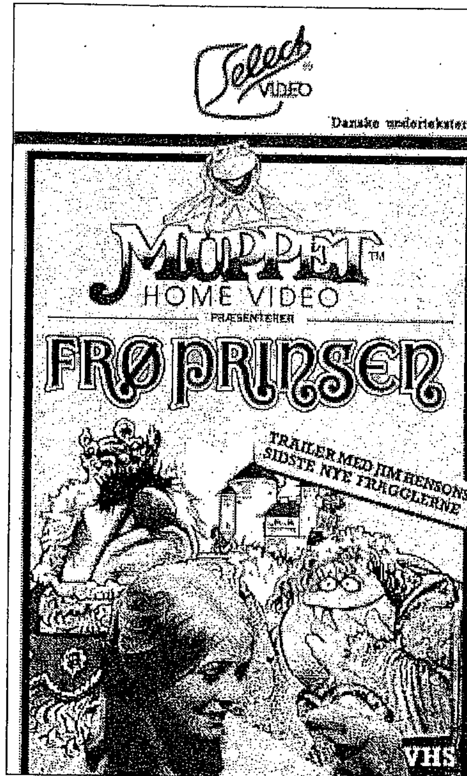
Da jeg i sommeren 2000 højst overraskende faldt over et gammelt bånd med en Muppet-film som jeg ikke havde set siden min barndom var det en ganske overvældende oplevelse som jeg selvfølgelig bare var nødt til at underholde venner og bekendte med. Og nu er der altså kommet en anmeldelse ud af det.

Jeg er håbløs nostalgiker. Jeg har konstant et eller andet projekt kørende med en film eller tv-serie sidst set engang for 20-25 år siden (jeg er født i 1967) som jeg forsøger at opspore. Det er egentlig utroligt, hvad der blev sendt af fremragende tv tilbage i halvfjerdsene og starten af firserne, sådan som jeg husker det i hvert tilfælde. Sandheden er nok, at hovedparten var noget værre skidt. Mon f.eks. nogen blandt læserne kan huske Holmes and Yoyo (vist på DR efteråret 1977)? *(Yeps, jeg kan!! Jack)* En serie som gik ned med et brag og sikkert fortjente det, men jeg var meget begejstret - dengang. Guderne må vide, om den er tilgængelig på video i dag og om min gensynsglæde ville sløre for en mere nøgtern vurdering. Opsporingsarbejdet er vanskeligt med disse film og serier, fordi det er baseret på en fjern barndomsoplevelse - sådan noget med originaltitler var jo ligesom ikke det man hæftede sig ved dengang. Faktisk har jeg af og til været i tvivl om hvorvidt en bestemt oplevelse overhovedet nogensinde fandt sted, eller det hele måske var drøm eller fantasi! Tobindsværket TV i 70'erne fra Politikens Forlag er her en uvurderlig støtte, men der er stadig dunkle erindringer som jeg måske aldrig får verificeret.

Blandt de film og tv-serier jeg husker fra min barndom kom nogle til at udgøre milepæle i min åndelige udvikling. Det lyder jo vældigt bombastisk og freudiansk, men sådan er det altså. Jeg var, vel som mange andre drenge i den alder, dybt fascineret af science-fiction, eventyr, overnaturlige gys og den slags, og labbede det i mig, når noget viste sig på min vej. Danmark har ikke nogen egentlig tradition for den fantastiske genre som desuden blev opfattet som utilbørligt reaktionær og småborgerlig af den marxistiske kulturelite dengang og hvad der blev vist på tv har nok været ret tilfældigt og spredt fægtning. Mine forældre var også lidt vel overbeskyttende på området - i bedste mening, selvfølgelig. Men det som trods alt nåede frem, det påvirkede mig dybt.

Jeg har endnu ikke fået opklaret, præcis hvor og hvornår jeg så The Frog Prince. Det har vistnok været som en føljeton i et andet børneprogram, måske Sesame Street på svensk tv? Så vidt jeg husker, og her er jeg altså på usikker grund, blev føljetonen genudsendt op til flere gange. Ihærdige forespørgsler blandt jævnaldrende samt mine forældre og yngre søskende har ikke givet resultat, ligesom Politikens tv-bog er tavs om emnet. Et forsigtigt gæt bliver derfor ca. 1973-74.

The Frog Prince er den klassiske historie om den forvandlede prins og hans genvordigheder med at opnå det forløsende kys fra prinsessen, udsat for Muppets. Det interessante ved filmen (som, så vidt jeg kan se, er en feature udgave af den oprindelige føljeton) er, at Muppets på det tidspunkt endnu ikke havde fået deres kommercielle gennembrud med tv-showet The Muppet Show (det kom først i 1976). En del dukker var endnu ikke blevet fast defineret som figurer og for nogle blev The Frog Prince faktisk deres debut, bl.a. frøen Robin og trolden Sweetums. Men det særlige Muppet univers

var allerede på plads og filmen byder på den samme underfundige humor, de charmerende figurer og medrivende (men ikke anmassende sentimentale) sange som kendetegner det senere tv-show.

Handlingen kort: Kermit og de andre frøer lever en sorgløs tilværelse i søen. En dag bliver de opmærksom på en ny frø. Han insisterer på at være en tapper prins, Sir Robin the Brave, som er blevet forvandlet af en ond, ond heks. Det ler de andre meget af, men Robin kan faktisk ikke svømme og det er jo mildest talt unormalt for en frø! Kermit fatter sympati for den sølle lille fyr og det begynder efterhånden at dæmre, at der er noget om historien. Tilfældigvis ligger søen tæt ved kongeslottet og der er stor opstandelse. Den skønne prinsesse Melora fylder 18 og skulle egentlig arve tronen efter sin far, kongen, men hun er ramt af en forbandelse, der gør, at hun taler sort. Kongens søster, hendes tante Taminella, er meget bekymret på pigebarnets vegne og tilbyder at påtage sig regeringspligten i stedet. Melora er også meget bekymret, for hun ved, at tanten i virkeligheden er en heks. Den samme heks som forvandlede sir Robin. Robin må, hjulpet af en noget modvillig Kermit, trænge ind i slottet og redde prinsessen fra hendes grumme skæbne og håbe, at hun vil belønne ham med et kys. Heksen giver selvfølgelig ikke sådan op og hun har en slave, den kæmpestore trold Sweetums som elsker frøer - især til morgenmad. Vil vores grønne, hoppende helte undgå at blive spist på et halvt stykke mad og vil de opklare heksens hemmelighed og derved bryde hendes magt over Melora? Svaret på det sidste skal søges i prinsessens kryptiske ord om at "kadre smuglen i stidsen af spokken"!

Det var vel ca. 27 år siden jeg sidst havde set filmen og holdt den så? Ja, absolut. The Frog Prince er fin underholdning for barnlige sjæle i alle aldre. I disse computeranimationstider virker filmens dukkeføringsteknik med dens afslørende snore og pinde måske som ren stenalder, men det er - og bør altid være - den sprudlende fantasi og fortællerglæde som bærer værket. Henson var et geni og det er fascinerende at opleve hans Muppet univers på dette tidlige, endnu ikke fuldt udbyggede stade.

Og efter alle disse lovord må jeg komme med en tilståelse. The Frog Prince gav mig et langvarigt traume. Jeg var simpelthen skidebange for Sweetums som da også er det ledeste, væmmeligste monster i Muppet galleriet, en næsten to meter høj lodden trold med lysende gule øjne, en enorm mund og gigant næse. I filmen buldrede han rundt i en mørk skov eller skummel fangekælder under slottet, svingende en mægtig kølle som han smadrede ind i omgivelserne og mange år efter at have set historien led jeg af mareridt om store trolde som ville gøre de skrækkeligste ting ved mig...

Lejekassetten fra Selector Video (som heldigvis er med original engelsk tale) må formodes at være meget sjælden - i følge omslaget er udgivelsesåret 1983. Båndet inkluderer i øvrigt traileren (på dansk) til showet The Fraggles, Hensons forsøg på at skabe et alternativt univers til Muppets, der aldrig rigtigt slog an. Selv et geni kan ramme ved siden af.
(Henrik Larsen)

Jack her: Det er meget muligt, at det er svensk tv, som Henrik har set filmen på. Jeg kan i alt fald ikke huske den, og hvis noget blev vist på dansk tv i halvfjerdserne, så så jeg det!!

The Fraggles *blev osse vist på dansk tv med titlen* ***Fragglerne****, jeg forsøgte dengang at se serien, men faldt fortrinsvis hurtigt fra; Henrik har ret; den var ikke specielt god.*

Jeg sad også og så ***Holmes og Yojo****, som serien hed på dansk. Den eneste scene, jeg husker, er, hvor Yoyo (der var en menneskelignende robot, der arbejdede som politimand, uden nogen vidste, at han var en robotmand) låner en bog af en kvinde og samtidig med at Holmes (Yoyos menneske-partner) taler med hende, læser Yoyo bogen ved lynhurtigt at bladre igennem den på ½ sek., og siger så til hende: "Den har jeg læst," hvortil hun siger: "Umuligt, den er lige udkommet!" Yoyo forsøger så at bortforklare ved at sige, at han har læst en tidligere udgave, men den går heller ikke, for hun svarer: "Dette er den første udgave nogensinde!!" Hvordan Yoyo får misseren bortforklaret, står lidt hen i det uvisse for undertegnede, men - Henrik - jeg husker altså* ***Holmes and Yoyo!!***

THE UNINVITED

DK-titel: The Uninvited - Den 9. Passager
dir: Greydon Clark
USA 1987
længde: 87 min. (kassetten sir 90 min.)
distro: Irish
DK-video info: full-screen
cast: kik selv på coveret på næste side!!
reviewed af Jack J

Både i nummer 1 og i nummer 2 har jeg jo anmeldt film med slanger, der er totalt pissed-off. Jeg er desværre ikke faldet over flere slange-går-amok-film her på det seneste, så her er i stedet en *pisse-off-missekat-film!!*

"Special-effekter af Hollywoods yperste Horror-eksperter" står der på coveret til The Uninvited. Ja, det ka da godt være, at de er lavet af "horror-eksperter," men jeg syns nu, de ser ret almindelige ud! Men lad os starte med selve historien:

Da The Uninvited starter, befinder vi os i et eller andet laboratorium, hvor laboratoriumsgutterne udfører forsøg på stakkels, forsvarsløse katte. Kort efter at filmen er begyndt er der helt overraskende (!!!) een af kattene, der stikker af. Laboratoriekanutterne blir straks paniske og lukker alle døre til omverden til; katten må for enhver pris ikke slippe uden for.

Da en af de ansatte finder dén, begynder dèn (osse helt uventet i en dyr-går-amok-film!!!) at forandre sig: ud gennem munden på missekatten kravler nemlig et *andet* højst ondskabsfuldt dyr, der straks springer på manden og dræber hafn.

Sceneskift: En gruppe på 5 unge mennesker, 2 chicks og 3 gutter, får tilbuddet at ta på et krydstogt med et krydstogtskib. De er flade, så de siger *jadak* med det samme. Hvad de ikke ved er, at krydstogtet er et skalkeskjul for en forbryderisk *ehh* forbryder og hans medhjælper-kanaljer. På vej ned til skibet ser en af pigerne katten, som på nuværende tidspunkt er sluppet ud fra laboratoriet, og da hun ser dens halsbånd fra samme laboratorium, synes hun det er synd for den stakkels pussycat, at nogen vil lave forsøg på den og hun tar den med ombord på skuden. Du kan selv tænke dig til resten, ikke sandt?

Det der holder interessen ved lige gennem **The Uninvited** er ikke det gode skuespil, ej heller spændingen eller de finurligt udtænkte INTRIGER, alt det er ikke just noget som denne film nogensinde ville ha kunnet vinde nogen priser for, næh **The Uninvited** scorer derimod point ved at være så klichéfyldt, at selvom det er første gang men ser rullen, så føles det, som om man sidder med en gammelkendt kammesjuk, man kender ud og ind. Og man ka' så sidde og gætte på, hvornår dèn og dèn scene, som man *ved* kommer, så kommer. Ja, de fleste af pigerne og drengene finder sammen, og ja, de af dem, der boller, dør selvklart; og ja omtrent hele gruppen på båden dør, osv., osv.!!!

Der er en hel del ret blodige scener til at gøre splatter-fans (som os) glade og det' jo en go' ting! Når jeg siger, at det ikke er spændingen, der holder filmen i gang, så' det, fordi det er ret svært at blive bange for en lille, gul missekat - hvad enten FX-folkene får en lille lilleput-dæmon til at kravle ud og ind ad kattens mund i tide og utide eller ej!! Der er dog nogle steder, hvor man godt ku ha ønsket sig lidt mere gore: fx er der folk, der pludselig bugler ud på mave og hals, men der sker ikke mere, end at de dør. Et par gode hovedeksplosioner eller en mavesæk, der blir sprængt af et monster, der vil ud, ville ellers ikke ha været at kimse ad, men sådan skulle det altså ikke være. Desværre. Men på trods af dette, så er The Uninvited en ganske udemærket film, dum jävel, men udemærket!! Efter filmen er der bl.a. en trailer for Lone Wolf.

ZIPPERFACE

dir: Mansour Pourmand
Spilletid: 89 min
År: 1991
distro: Media Discount Group (NL)
NL-video info: full-screen
cast: Donna Adams, David Clover, Jonathan Mandell
anmeldt af Thomas Winther

En gal mand holder en familie som gidsler. Politiet ankommer og fokus skifter til det gamle politimakkerpar og på den unge up-coming kvindelige politibetjent.

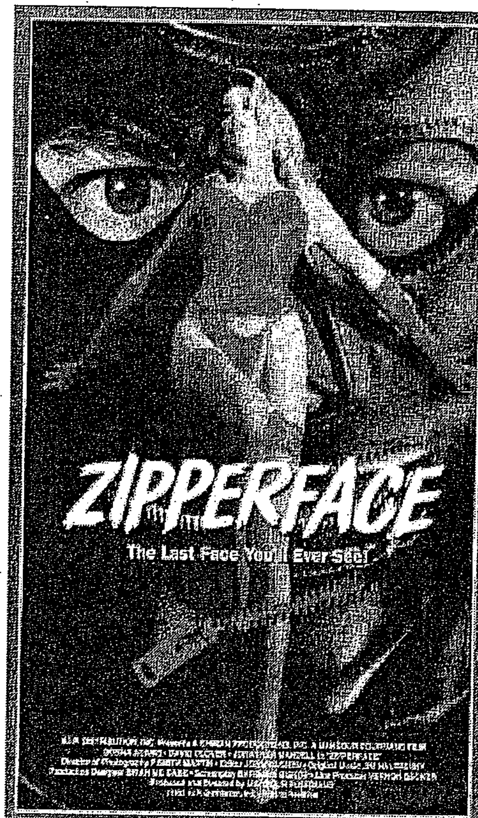
Situationen løses og det bliver meddelt, at den unge kvinde bliver valgt til en forfremmelse, en forfremmelse som det gamle makkerpar var sikker på skulle falde på en af dem. Hun har nu samme rang som dem og ikke nok med det, hun bliver også sat sammen med den ene af dem, mens den anden bliver sat til desk duty.

3 SM-prostituerede skal ud til en kunde. Den ene er grøn på dette område og meddeler midt i det hele, at det ikke er noget for hende til kundens store irritation. Han bliver faktisk så irriteret, at han tager sin pisk og knækker nakken på hende. De to andre stikker af, men filmen igennem finder han dem og deres veninder og giver dem flyveture ud fra tage eller en lille halshugning. Han er klædt i et heldækkende læderset, og en maske med en lynlås som mund, heraf filmens titel.

Denne sag bliver det nye politimakkerpars første sag.

Den kendte modedesignerske Yrsa de la Spitznase udtaler til **Stay Sick!**: *"Når jeg skal hitte på forårets nye avantgarde-mode, så drikker jeg én flaske champagne og læser **Mondo Franko**, så føler jeg mig så let i hovedet"*

En film, der ikke er det store på nogen måde, den har dog sine meget komiske slowmotion-actionscener. Det lykkedes faktisk for filmen at kaste mistanke på en række personer, så man ikke fra starten gætter, hvem morderen er.

HALLOWEEN: H20

DK-titel: Halloween: H20
dir: Steve Miner
længde: 83 min.
distro: Scanbox/Kavan
DK-video info: letterbox
cast: Jamie Lee Curtis, Janet Leigh, Adam Arkin, Michelle Williams, LL -*I fucked up rap music*- Cool J
anmeldelse af Jack J

20 år efter den første Halloween (*aka* Maskernes Nat) vender HAN tilbage... og 3 år efter, at Halloween: H20 havde premiere i Danmark, får jeg endelig taget mig sammen til at se den!!! Nu var videokassetten osse endelig kommet ned på 40 kr. og så tænkte yours truly: *"ok, 40 spir ka vi lige klare og gi ud for sån en pop-horrorfilm!"* Du har naturligvis læst Eriksens gennemgang af herlighederne i Absurd #3, og jeg vil gi ham ret i det meste; jo, jeg synes osse, det er den bedste af de senere sequels, men modsat så mange andre Horrorfans, så mener jeg *ikke*, at Halloween 2 er noget lort! Jeg synes faktisk, at den er ret fed (og det synes Frank Brahe osse *og så må det jo passe!!!*). I den filmografi, som findes i Abs. #3, kan man se, at instruktøren, Steve Miner, osse var dir og producent af Dawson's Creek og det må givetvis være derfor, at en af hovedrollerne besættes af en af dåserne fra netop dèn serie. Jeg gider virkelig ikke genfortælle historien..: *hva?? du har ligge i koma i længere tid... hm, nå, ok da:* Den doperygende, fjollede babysitter fra John Carpenters Halloween fra 1978 har overlevet tyve år, men har levet i frygt for brormand Michael Myers eventuelle tilbagekomst. Så blir det halloween og Michael vender hjem og tar op den gammelkendte tradition med på festlig... *frygtelig* maner at dræbe seksuelt aktive teenagere. Som i alle de andre blir han hen i mod slutningen dræbt... men er han nu osse helt død???

En ting, der undrer mig, er om der findes forskellige versioner af filmen??? Inde i filmen ser man nemlig et klip fra en film på en tv-skærm. Klippet er fra **Scream 2**, men til slut i rulleteksterne nævnes kun et klip fra **Plan Nine From Outer Space**, som altså slet ikke er med i filmen!!! Så det er jo nærliggende at tro, at den amerikanske version indeholder klip fra **Plan Nine**... i stedet for fra **Scream 2** og at man - *af fuck knows hvilken årsag* - valgte at udskifte klippet med det andet. Måske troede man ikke, at europæiske biografgængere kendte nok til amerikansk filmkultur til at kunne genkende klippet fra Ed Woods "verdens dårligste film nogensinde"!!!??? Og hva så, om ikke de havde genkendt det?? Tror man virkelig fra amk. side, at en film blir mere succesfuld, fordi publikummet genkender en stupid teenagehorrorfilm???

Nå, men selvom dette er et undergrundsblad, og selvom der sikkert er nogen, der helst så, at jeg kun skrev om svært tilgængelige obskurditeter, så vil jeg nu alligevel anbefale **H20**! Den er ganske glimrende - osse selv om den på ingen måde er noget som helst mesterværk... overhovedet!!!

Et par steder, hvor filmen brillere, er i scenerne med Janet Leigh, hvor det er herligt at se, at der stadig er liv i Hitchcocks gamle stjerne fra **Psycho** (der i øvrigt, i det virkelige liv, osse er mor til Jamie Lee Curtis). Det danske bånd udemærker sig ved at være i fuld letterbox.

Django, Shoot First

***aka* Django Spara per Primo**
DK-titel: Django Skyder Først
dir: Alberto de Martino
Italien 1967
længde: 92 min.
distro: vist på TV2 & TV2 Zulu
info: meget flot udgave i fuld letterbox og den originale *italienske* tale!!
cast: Glen Saxon, Nando Gazzolo, Fernando Sancho, Evelyn Stewart, Lee Burton, Erika Blanc
rev: Jack the sleazy cowb... nåh nej!!

I et ødebeliggende landskab sidder en fyr og gnasker noget hundeæde i sig. Så kommer der en anden fyr ridende og gør holdt. Med sig har han en xtra hest på denne ligger en død mand. Den nysankomne hilser og sætter sig og begynder osse at æde. Den første rejser sig og går hen til liget på hesten. En kort ordveksling følger: Kadaveret på hesten var wanted: dead or alive. Og nu er han altså ret død. Drabsmanden er på vej mod byen for at indkassere dusøren. Men så opstår der et problem: den første mand er bekendt med den afdøde, ja, han er ikke bare bekendt med ham - han er hans søn! Så følger den obligatoriske skudduel, som revolvermanden sikkert ville ha vundet, hvis ikke lige det var fordi den anden mand er... Django!!! (her er det bedst, hvis du forestiller dig noget dramatisk musik og susen i trætoppene). Nå ja, det er godt nok hverken Franko Nero eller Terence Hill,

men derimod Glen Saxon (der sikkert hedder noget helt andet italiensk i virkeligheden, men det må I spørge Nils the sleazy cowboy om!!) og, *nuvel*, nok har han et lidt "forkert" Django-ansigt; alt for pænt og drengeagtigt i forhold til både Nero og Hill (hvor af Nero sälvklart er langt den bedste Django), men fordi filmen er ganske udemærket, så går det an, men - *hey* - jeg ævler. La os komme op på hesten og af sted.

Django begynder at grave en grav til sin døde far samtidig med at han ævler løs til liget. Men lidt efter lidt går det op for ham, *i samråd med faderen*, at det ville være meget mere rentabelt simpelthen at tage ned til byen og aflevere faderens lig til sheriffen, få udleveret dusøren og på denne måde kunne få råd til en pæn begravelse til den gamle. Go' idè, og så tar Django af sted med liget, samtidig med at intro-credits kommer på skærmen og vi kan så sidde og glæde os morderligt over, at der med store bogstaver står filmens tidel: **Django Spara per Primo** - altså filmens originaltitel. Hvis ikke du læste noterne for oven, så lad mig lige nævne, at den version af **Django Spara per Primo** (eller **Django Shoot First**, som den hedder på engelsk), som TV2 var så gode at bringe, for det første var i fuld letterbox og for det andet blev vist med den originale italienske dialog. Ifølge Danmarks spaghettiwesternekspert numero uno, Nils Markvardsen, så var den også længere end den engelskdubbede version, der findes på hollandsk video. Jeg ville egentligt gerne ha rettet en stor tak til TV2, for at bringe filmen i så excellent en udgave og, *well*, i det hele taget for langt om længe at bringe en ordentlig pasta-western udover den håndfuld af Leone-spaghettier, der snart har været genudsendt til døde!! Men når jeg så alligevel ikke gør det, skyldes det, at jeg er ret overbevist om, at visningen ingenlunde skyldes god dømmekraft hos TV2, men ren og skær tilfældighed!! Filmen har velsagtens været en del af en pakke med mainstreamfilm, som TV2 har købt og de vælger så at knalde den af meget sent om natten for i det mindste at få den brugt!! Det er ikke noget, jeg ved med sikkerhed, men jeg sku bli' MEGET forbavset, hvis **Django Shoot First** er en film, som TV2 har bestilt specielt, fordi de ønskede en cool spaghetti western!! Desværre.

Anyway, Django rider ned mod byen, finder sheriffen, kræver sin dusør, kommer på kant med byens rige mand, finder en ven (sådan lidt à la McClure fra **Blueberry**), indsmigrer sig hos rigmandens kone, og en hel masse andet sker der osse. Se den selv. **Django Shoot First** er absolut i den bedre ende af spaghettiwesterngenren og rent faktisk syntes jeg, den var meget bedre anden gang, jeg så den, end første. Filmningen er ret flot, flotte zooms og panoreringer og *ehh* farvebilleder og sån. Rigmandens kone spilles for i øvrigt af Erika Blanc, som jeg sidst så i **Devil's Nightmare**, og man sidder bare og ønsker, man havde været en fladlus i hendes trusser... Holdda kæft, hvor ser (så) hun ud!

Hvis du missede den, da den blev bragt, så se om ikk du ka finde een eller anden, der optog den og få den overspillet. Den er det værd. Mere af den slags, TV2!!

Mumier, Monstre og Mutationer

Den 27. okt. holdt den nordtyske lokal-tv-station N3 temanat, og temaet? *Well*, "Mumien, Monster, Mutationen" natürlich!!

Filmene, der blev vist denne horrorfyldte nat (hvor Tv-Danmark samtidig gav os både **Subspecies** og **Freday the 13, part 8**) var: **Liebe auf dem ersten Biss** (*aka* **Love at first Bite**), **Freaks** (for en gangs skyld med undertexter i stedet for dubbing), **Urlaub auf die Insel des Grauens** (fra 1992, og jeg har ingen aning om, hva den engelske titel er), og til sidst **Die Rache des Toten** fra '36 med Boris Karloff.

Not a bad night if ya can stand the Kraut dubbing!!

The Navy vs The Night Monsters

DK-titel: Rædselsnætter
instrueret af Michael A. Hoey
USA 1966
længde: 81m37s
medvirkende: Mamie Van Doren, Pamela Anderson, Anthony Eisley m.fl.
distro: Golden Key
rev af Henrik Larsen

Amerikanske videnskabsmænd på superhemmelig mission har gravet ukendte dyr og planeter ud af isen på Antarktis. Sensationelt er fundene levedygtige - og nu kommer chokkene. Pludselig dør folk - hurtigt, men i vild smerte. Nogle af planterne er hensynsløse, grovædende dræbertræer. De angriber, løber stærkt og dræber råt. Truslen fra fortiden, de lydløse mordere skræmmer næsten livet af de ellers hårdføre marinere på flådebasen.

Ovenstående, citeret fra omslagsteksten til den gamle danske lejeudgave, lyder jo spændende og endda forholdsvis originalt. Af lignende film kan jeg faktisk kun komme i tanke om **From Hell It Came** (1957) og **Evil Dead** (1983). Hvis feltet udvides til hele planteriget, inklusive 'det udenbys' er der **The Thing From Another World** (1951), **The Invasion Of The Bodysnatchers** (1956), **The Little Shop Of Horrors** (1960), **The Day Of The Triffids** (1962), en episode i **Dr. Terrors House Of Horrors** (1965) og måske et par stykker til. Men emnet må stadig siges at være forsømt. Så meget desto mere skuffet blev jeg over **The Navy vs The Night Monsters**. Jeg havde set frem til guffende dræbertræer i lange baner og fik i stedet en drønkedelig B-film uden gys eller engagement.

Filmen begynder med autentiske arkivklip fra diverse nyhedsprogrammer om forskningsstationerne på Antarktis. Antarktis var et stort hit for videnskaben i tresserne; sydpolarlandet blev udråbt til atomvåbenfrit, 'fredhelligt' område, international natur og forskerpark osv. Ja, i følge min geografibog i Folkeskolen skulle overskuddet fra den globale fødevareproduktion placeres her i store lagre administreret af FN, et rørende eksempel på tidens naive optimisme. Efter at (dum)dristige opdagelsesrejsende tidligere i århundredet havde 'erobret' og kortlagt kontinentet kom hvidkitlede forskere nu i hobetal med deres geolog-værktøj og notesblokke for at dissekere byttet. Og hvilket bytte. Antarktis er en naturens Pompeji, bogstavelig talt frosset i tid; engang med regnskove fra kyst til kyst (man har fundet forstenede skove såvel som fossiler af dinosaurer og pattedyr under isen), men et sammenfald af geologiske omstændigheder har forvandlet det til en afvisende isørken. Antarktis er det mest livsfjendske sted på kloden - de geofysiske forhold er ekstreme - og alligevel findes der liv, hvilket giver forskerne håb om mulighederne på planeten Mars og apropos, det var netop her i den evige indlandsis, at *ALH84001* blev fundet, en meteorsten fra Mars som måske rummer beviset for eksistensen af ikke-jordisk liv.

Alt dette er desværre langt mere spændende end den film som her skal anmeldes. Efter de indledende arkivklip fortæller en speaker os om projektet *Operation Deep Freeze*. Amerikanske forskere har opdaget et unikt økosystem af præ-glacial flora omkring nogle varme, underjordiske søer og

en række prøver skal nu flyves til militærbasen på Gull Island. Klip til flyets cockpit og de to piloter som fører en tåbelig diskussion om mad. Pludselig sker der et eller andet, panikken breder sig og hele flyet ryster, eller rettere sagt, piloterne hopper i sæderne - scenen minder ikke så lidt om dén i **Plan 9 From Outer Space** (1958), hvor piloterne fik øje på Ed Wood's sølvpapirs-UFO'er i snor. Flyets kok er blevet tosset, han springer af flyet (uden faldskærm) og river en anden med sig. *Crash! Bang!* En hasarderet nødlanding. Det lokale militærpersonel trænger ind i flyet - piloten er i koma og resten af besætningen forsvundet. Tilbage er kun lasten af planteliv fra de antarktiske søer. Skudhuller og spor efter syreætsninger tyder på skumle omstændigheder og det er nu op til filmens hovedpersoner at opklare mysteriet. Disse er *Dr. Beacham*, et gammelt senilt vrøvlehoved af en professor, løjtnant *Charles Brown* (*Charlie Brown* mellem venner, ha-ha) som er vor mutte, pluskæbede helt, *Nora* 'The Blond Bomber', den barmfagre heltinde, passende inkompetent spillet af Marnie van Doren og *Spaulding*, en professionel kværulant med hang til slagsmål og en usund interesse for sprængstoffer (der lægges op til et tre/ækantsdrama mellem sidstnævnte, men det bliver aldrig rigtig til noget). Sekondløjtnant *Chandlers* er den obligatoriske komiske rolle, en fjollet mand med en sød lille hund; forudsigeligt nok bliver begge spist af træerne. Rollelisten omfatter desuden før nævnte pilot som tilbringer det meste af filmen i bevidstløs tilstand, men hvis person ikke desto mindre tillægges stor betydning samt diverse komplet ligegyldige bipersoner plus naturligvis de famøse dræbertræer.

At de forhistoriske træer - som ligner en slags palmer - skulle være de skyldige er man af uransagelige grunde længe om at erkende, selv da 'ukendte væsner' angriber vagtposten ved det havarerede fly. Idiotisk nok vælger forskerne at omplante træerne til et vulkansk område med varme kilder *just like home* og så begynder det at gå rigtig galt. Træerne liver gevaldigt op og formerer sig lystigt ved at kaste insektagtige frø ud over hele øen, mens de spiser løs af lokalbefolkningen. Omsider kan alle (som ikke er blevet spist) se, at den er gal, men hvad gør man? Kugler preller af, monstrerne lader sig kun stoppe af ild. Spaulding får rigget nogle molotovcocktails til, hvilket fører til filmens mest idiotiske scene ca. 50 minutter inde i handlingen. En kvindelig forsker er ved at blive spist af et træ, hun skriger og Spaulding kaster sin molotov *i retningen af skriget uden at tage nærmere sigte*! Men som i den velkendte danske frihedssang skyder der nye træer op overalt for de gamle som faldt (barnestadiet er en kravlende træstub) og snart ser det rigtig, rigtig skidt ud for øens tobenede fauna.

Redningen kommer - i sidste øjeblik, *of course* - fra det amerikanske militær på fastlandet som sender luftvåbnet ind og efter at have opfanget de sidste overlevende bliver hele lortet beordret tæppebombet med napalm. Har vi i virkeligheden set en forklædt propagandafilm for Vietnamkrigen? Filmen slutter med at bomberne regner ned over øen, mens speakeren fra starten glædestrålende erklærer, at dette er endnu en sejr for videnskaben og fremskridtet!

The Navy vs The Night Monsters er historien om en original idé som ødelægges af gennemført inkompetence over hele linjen. Personerne forbliver dødssyge klicheer, Marnie van Doren beholder tøjet på, monstrerne slår først til tre kvarter inde i handlingen og slutningen stinker. Hvis læseren absolut *vil* se træer anbefaler jeg at gå en tur i skoven. Det er så smukt på denne årstid...

—

anmeldt af Henrik Larsen som gav båndet væk til Caspar Vang, fordi filmen var *for* dum

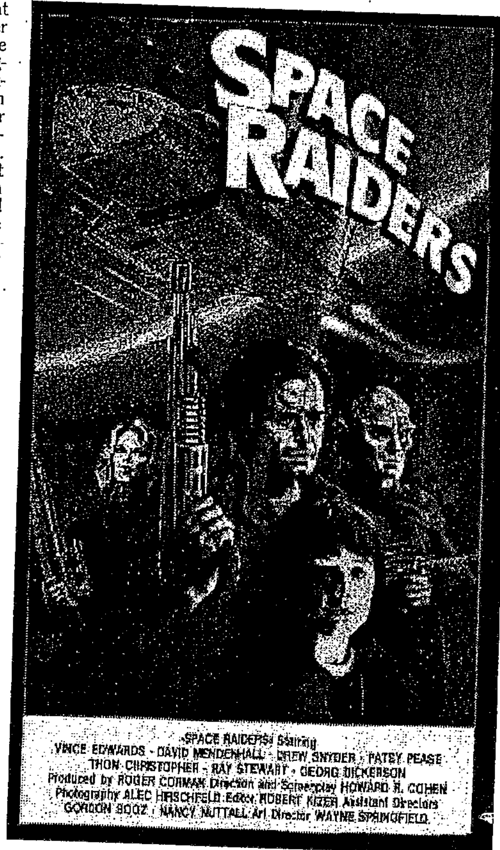
Spaceraiders

***Aka*: Star Child**
dir: Roger Corman
USA, 1983
rev af Thomas Winther

En lille dreng jager et modellervoksinsekt i en fragthal - mellem nogen meget humanoide robotter. Denne hal bliver angrebet af en flok meget firserklædte rumpirater. Drengen gemmer sig i det skib, som bliver stjålet, og kommer på denne måde med på et "eventyr" i en lavbudget galakse.

Dette er en film, der har masser af dårligt korrigerede rumkampe og laser dueller, der ikke er meget andet end lidt lys og lidt røg. Man kan dog ikke andet end at more sig, når styrmanden på rumskibet overlader laserkanonen til den 10-årige dreng, mens han selv går ud og henter øl. Disse øl bliver drukket, mens der skydes til måls efter asteroider.

Drengen Peter får tøet den hårdkogte rumtyv Hawk op, så Hawk lover at få drengen tilbage til hans forældre, hvilket dog ikke er så let, da Hawk jo ikke ligefrem er velkommen på Peters planet. Resten af den 6 mand store besætning består af karakterløse øldrikkende småtyve, hvoraf den ene er en

"Du har sgu altid hovedpine hver gang du får et nyt Stay Sick!"

alien. Ikke noget med at give hans race et navn, nej han er bare en alien ved navn Flightplan. Han minder dog meget om et menneske, lige bortset fra at han er telepatisk, og så den gummimaske han har på hovedet. Generelt så er der ikke nogen af de væsner, man møder i filmen, der har en bare nogenlunde sminke, alt er holdt i kæmpe gummimasker.

Men det må siges, at denne film ikke direkte lægger sig tæt op af andre, kampene i rummet ligner dog alle andre low budget Sci-Fi-film, det samme gælder rumskibene. Beklædningen minder dog mest af alt om en hvilken som helst anden 80'er film, med store jakker og jeans.

Setting'en er ofte i betongange med en masse rør, der kunne være taget ud af enhver fabrikskælder. Der er en kantine, der minder lidt om Mos Eisley's cantena, hvis man tilsætter karaoke og trucker-cafeen fra Convoy. Herinde startes et værtshusslagsmål, der mest af alt minder om en madkamp.

Alt i alt, en film med dårlige effekter, der dog ikke variere nok til holde interessen hele filmen igennem.

quotes:
You never seen an alien before. I was afraid first time I saw you people. To me they where aliens.
We went in for our dreams. We came out with a boy, with a bug in a beer-can.
No matter how many times I get shot it still hurts like hell.
Guys like me don't die. I'm too though... or too dumb.

DESERT COMMANDOS

DK-titel: Ørken Commando
dir: Umberto Lenzi (krediteret på coveret som Umberto Lenz)
længde: 93 min (kassetten siger 90 min.!!!)

distro: Westcon Home Video aps
DK-video info: full-screen, eng. dub.
cast: Horst Frank, Ken Clark, Jeanne Valeria, Carlo Hinterman, Howard Ross, Franco Fantasia, Hardy Reychell, Tom Felleghy, John Stacy, Gianni Rizzo
Review: Jack J

Den absolut eneste grund til at jeg investerede alle de tyve gyldne enkroner i **Desert Commandos**, som den kostede, var, at den er instrueret af den gamle indvolde-ud-over-det-hele-instruktør Umberto Lenzi. Ja, rent faktisk så var det lidt en chance jeg tog, for på kassetten står faktisk, at filmen er instrueret af en "Umberto Lenz"!! Men det èr altså Lenzi! En anden grund var for i øvrigt osse, at vores gamle ven Horst Frank, der ofte spillede usympatiske niddinger i spaghetti westerns, er med. Men ellers så ser jeg aldrig krigsfilm, de er simpelthen for uinteressante; for det meste noget med nogen amerikanere, der skal på et togt til nazitysklamd, hvor alle tyskere er nogle nazidjævle, og så får man gerne en halvandentimes amerikansk propaganda ikke ulig alle mulige andre landes propagander. **Desrt Commandos** er straks anderledes, både fordi den ikke er amerikansk, men osse både fordi den, ligesom **Das Boot**, har en håndfuld tyske soldater i hovedrollerne, og så fordi der ikke er nogen propaganda. Det er ren underholdning vi har med at gøre her.

Vi befinder os i W.W.II. Krigen i Nordafrika raser og Churchill, Roosvelt og Stalin skal mødes i Casablanca for at aftale, hvodden de ska tæve prøjserne, men selvsamme prøjsere har fået nys om sagen, så de sender en specialgruppe på fem mand af sted, der skal dræbe de tre, så krigen endelig kan få en afslutning (!!!). De er alle sammen mer eller mindre halvamerikanere, så de ka nemt snyde de amk. styrker til at tro, at de er yankee'er. Efter mange og lange strabadser i ørkenen, hvor de bl.a. møder en araberinde, som de alle savler over pga. afsavnet af sex med gode bayerske matroner (på trods af, at de lige er ankommet til ørkenen!!) og diverse battles med kameljockeyer, så når de endelig til Casablanca, hvor de dræber de vestlige landes ledere og hvor Churchill i en ekstraordinært grinagtig scene tigger og beder Horst Frank om nåde: *"please my jolly good fellow, I'll let you invade London if you spare my life, listen chum, I'll even suck your dick"*!!! Ok, ok, nej måske er den scene ikke med og måske slutter filmen anderledes, men det må du selv finde ud af. **Desert Commandos** er faktisk en ganske habil krigsfilm, der er godt nok ikke nogen blodige scener, men det overlever du nok, osse selv om man normalt forventer det røde klistrede stads fra en Umberto Lenzi-film. And just for the record: den halvnøgne kvinde, der er afbilledet på coveret, er altså ikke med, så hende ska du ikke sidde og vente på!!

THE CROW

af Metin Vardar

Det er meget få film, der er omgivet af tragedie og ulykke som denne [der bygger på et amerikanske tegneserieblad]. Forfatteren til **The Crow**, James O'Barr, skrev og tegnede bladet, efter at en fordrukken fører brutalt kørte hans forlovede ned. Den smerte og vrede, der forplantede sig i O'Barr, blev ventileret over i **The Crow**. Det skulle vise sig at være starten til en forbandelse, som [skulle kræve) flere liv.

Da bladet blev filmatiseres i 1994 med Brandon Lee i hovedrollen, slog forbandelsen til. Brandon Lee døde midt under optagelserne af et metalstykke, der knækkede af af en dummybullit og penetrerede hans mave. Til de af jer, der har set filmen, kan jeg afsløre at uheldet skete under scenen, hvor Funboy skyder Eric Draven på klods hold. Brandon Lee blev kun 28 år gammel. Som sin far, Bruce Lee, døde Brandon i alt for en ung en alder. Det er ironisk, at **The Crow**, som blev Brandons gennembrudsfilm, også er hans sidste film [*Jack her: Og endnu mere ironisk er det, at Bruce Lee heller ikke nåde at se sin gennembrudsfilm i USA*, ***Enter the Dragon***, *fordi han døde, ganske som tilfældet var med Brandon!!*]. Til ulykken hører også den historie, at Brandon Lee selv var blevet forlovet og skulle giftes, så snart optagelserne til filmen var færdige.

Men det var ikke den eneste ulykke i studiet. En snedker blev slemt forbrændt, da en gasflamme pludselig spyede flammer ud på fuldt blus og omslyngede den stakkels snedker, der dog overlevede ulykken. En anden uheldig håndværker måtte se en tyve centimer lang skruetrækker dykke igennem hans håndflade. En skulptør blev så vred, at han bakkede sin bil igennem studiet og ødelagde for ting for flere tusinde kroner (den motherfucker).

Forbandelsen slog til igen under optagelserne til første episode af Tv-serien **The Crow: Stairway to Heaven** med Mark Dacascos i hovedrollen (hold da op; hvor ligner han Brandon Lee). En stuntmand døde, da han blev ramt i hovedet af et stykke metal, der flækkede hans kranie (Yes venner, this is the real deal, Peter Jackson go home). De to første afsnit kan for i øvrigt købes gennem www.amazon.uk. Tv-serien kan ikke anbefales til HARDCORE Crow-fans, fordi den leger for meget med temaer som genfødsel og håb. Og det er sgu for meget at sluge, når man synes, at verden er et usselt sted at leve, og er af den mening, at der snart godt må springe et halvt dusin brintbomber rundt omkring i verden, så vi kan få gjort en ende på menneskeheden een gang for alle. Men mener man derimod, at menneskeheden fortjener en bedre skæbne og der er lysere dage at gå i møde, kan man roligt købe de to første afsnit og lade sig hengive til seriens sukkersøde "der er håb, venner, vi kan stadig nå at redde verden, lad os synge en sang"-budskab. Men på plus siden tæller, at Mark Dacascos for alvor sparker røv.

The Crow handler om rocksangeren Eric og hans kæreste Shelly, der begge bliver myrdet af Top Dollars håndlangere. Michael Wincott spiller for resten forrygende som skurken Top Dollar. Han er overbevisende og troværdig, som psykopaten, der vil futte hele byen af. Anyways. Årsdagen for deres mord vender Eric tilbage fra de døde ved hjælp af en krage, for tage hævn. Kragen er hans bindeled mellem ham og de dødes verden. Oprindelig var det en figur kaldet Skull Cowboy, der var bindeleddet, men denne figur blev klippet ud, fordi instruktøren Alex Proyas ville give kragen en mere central rolle. Og jeg er helt enig med Proyas. Skull Cowboy ville tage for meget fokus væk fra kragen og dens betydning for Erics færden i de levendes verden. Man kan på www.crowfanclub.com se enkelte shots af Skull Cowboy, der blev redigeret ud af den endelige version af filmen. Under kragens beskyttelse drager Eric i krig for at hævne sin egen og Shellys død. En efter en ondulerer Eric bad guys, indtil turen kommer til selveste Top Dollar, som egentlig ikke er på Erics dødsliste, men Top Dollar vil hævne mordet på sine håndlangere. Så Top Dollar kidnapper Sarah, en lille pige, som Eric og Shelley passede, fordi hendes junkie slut mama konstant er påvirket af stoffer. Big mistake. Helt alene er Eric dog ikke, han får hjælp af en politimand, der ikke er på toppen af karrieren men han er den eneste, der virkelig forstår at sætte sig i Erics situation. Han bliver dog i sidste ende også Erics redningsmand.

Til de interesserede af jer, kan jeg oplyse, at der findes fantastiske fede hjemmesider om **The Crow**. Nogle er absolut et besøg værd. Så hvis du sidder foran din PC'er og ikke rigtig ved, hvor du skal surfe hen, så check dem ud. Her er tre af de bedre sider:

http://crowsattic.tripod.com
www.crowfanclub.com
www.moonmistress.com

Blandt andet kan du på crowsattic og moonmistress siderne finde digte, der er tilegnet Brandon Lee. Og det er virkelig flotte digte. Poesi, der giver gåsehud. Til at slutte af med, har jeg valgt et citat fra filmen **Sheltering Sky** som stod på Brandon og Eliza's bryllups invitationer.

"Because we do not know when we will die, we get to think of life as an inexhaustible well"

The Fall of the House of Usher

- novellen, filmen, tegneserien, fotonovellen i "Vi Unge" -

Af Frank Brahe

Usher

"Huset Ushers Fald" er jo oprindelig en novelle af Edgar Allan Poe, det er der vel ikke de store nyheder i, jeg har med stor glæde læst denne novelle mange gange, og rent faktisk gjort mig den ulejlighed at tænke lidt over den - det er ellers ikke noget, jeg gider, men jeg holder meget af Edgar Allan Poe, og hans måde at fortælle på... ja, jeg har oven i købet læst specialer, netsider og litteratur om netop Poe og Huset Usher, derfor var mine forventninger store, da det gik op for mig, at den højt respekterede redaktør af dette "attitude-blad" lå inde med en optagelse fra TV2 i letterbox af **Huset Ushers Fald** (*aka* **The Fall of the House of Usher** (amk.-titel)/**The House of Usher** (UK-titel)/**Skrækkens Borg/Ondskabens Slot**) directet af goe gamle Roger Corman med Vincent Price i én af sine allerbedste roller, nemli' rollen som Roderick Usher.

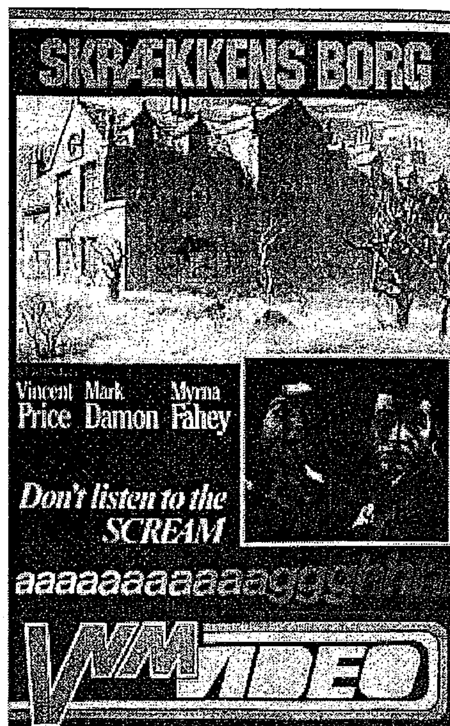
Så'en for god ordens skyld synes jeg lige, at jeg kort vil fortælle om handlingen i filmen, for derefter at gå lidt i dybden med novellen og så tror jeg sku' lige jeg slutter af med lidt hardcore analyse af de forskellige elementer i novellen, seriøse læsere kan altså stå af her, nu er I advaret!

Filmen

En ung mand, Phillip Wintrope, ankommer til det faldefærdige hus, Ushers hus, hans masterplan er, at han vil giftes med sin forlovede, Lady Madeline, men... men Lady Madelines broder, Roderick Usher, er ikke meget for denne idé, da huset, hans søster og ham selv "Må dø!" Som han selv sir' det. Det virker klart nok noget uforståeligt på vor unge ven, men han får et frygteligt indblik i familien Ushers gøren og laden gennem århundreder, og han må passivt se til, mens broder og søster + huset går til grunde. Kort og godt, en alletiders film, stemningsfuldt bygget op, totalt overbevisende skuespil, især af Vincent, fine effekter - ja, selv Tina (min kone) vågnede op på "sosaen" og kommenterede således en af mareridtsscenerne: ... "nej, hvor klamt" (det var den scene, hvor Lady Madeline kradser sine fingre til blods på indersiden af sin kiste) - Tina sov selvfølgelig videre, men det siger da lidt om kvaliteterne i denne, ellers ikke helt nye, film - det er altså en ok gotisk klassisk gyser - selvfølgelig med det touch af, at man er lidt på gyngende grund, fordi det er ganske umuligt helt at ignorere de meget, meget dybe tanker der ligger bag - disse er selvfølgelig Poes - ikke Cormans! Selv om jeg må indrømme, at Corman kommer et langt stykke af vejen. Jeg var alligevel imponeret over de ting, Corman fik med, især stemningen var som taget direkte ud af novellen, og jeg var rystet over de ting, som Corman ændrede på, hvilket virkeligt fucker novellen bagfra, ting vi kigger lidt nærmere på nu.

Novellen

Handlingen er nogenlunde som ovenstående, dog med den væsentlige undtagelse, at i novellen er det Roderick Usher, der har skrevet efter Phillip Wintrope, som er en gammel ven, en slags nødråb, for at

lindre på hans tungsind, der er altså IKKE nogen lovestory eller på nogen måde et 3-kantsdrama i Poes novelle! Og i novellen er søsteren dødeligt syg, hun lider af apati, katalepsi (skinddød) og legemlig hentæring - bevares Lady Madeline er også syg i filmen, men i novellen er det vigtigt at fokusere på en anden måde, det vender vi tilbage til. Roderick selv er også syg, men ikke fysisk, han udtaler er hans sygdom er "et rent nervøst fænomen". Roderick Usher er en speciel gut, han maler, spiller lut og læser intellektuelle, filosofiske bøger bl.a. "Nils Klims Underjordiske Rejse" af Holberg, Swendenborgs "Himmel og Helvede", Directorium Inquisitrum, Kiromanti og mange andre bøger, der rent faktisk er eksisterende og bestemt i den okkulte-filosofiske genre - ja, okay Holbergs Nils Klim er vel lidt sci-fi.

Nå, men det går ikke klassisk godt i Usher-huset, pludselig dør Lady Madeline, den vertikale revne i huset bliver breddere, og Roderick bliver mere og mere wierd og i en frygtelig mareridtsfinale, hvor Mr. Usher læser op af en bog, kommer Lady Madeline tilbage, det er her vigtigt at nævne, at den bog som Roderick læser op af ikke findes rigtigt, men dens handling er vigtig for hele finalen, bogen hedder "Mad Trist".... Men altså Madeline kommer, omfavner Roderick og huset Usher styrter i afgrunden, vor fortæller, Wintrope, flygter i rædsel.

Det er en hård satan af en novelle, den er simpelthen uhyggelig langt udover, hvad jeg evner at sætte ord på, jeg ved bare, at jeg har læst den en del gange, og hver gang kommer jeg i tanke om, hvor uhyggelig, jeg synes, den er. Den er måske ikke rendyrket horror, men jeg vil på det kraftigste opfordre alle, der har øjne, til lige at læse den igennem, og hvis du ikke har øjne, kan du nok låne den som lydbånd på biblioteket, på den anden side, hvis du ikke har øjne, har du jo nok ikke læst dette... ho!

Lidt tænke-tanker omkring symbolik

Nu er analyse jo noget kedeligt noget, og Poe er vel noget af det mest gennemanalyserede stof, man overhovedet kan kaste sig over, men af lutter kærlighed til både filmen og novellen, synes jeg ligesom jeg vil præsentere lidt af de tanker, der ligger bag, når man kender disse, bliver filmen og den originale historie meget bedre.

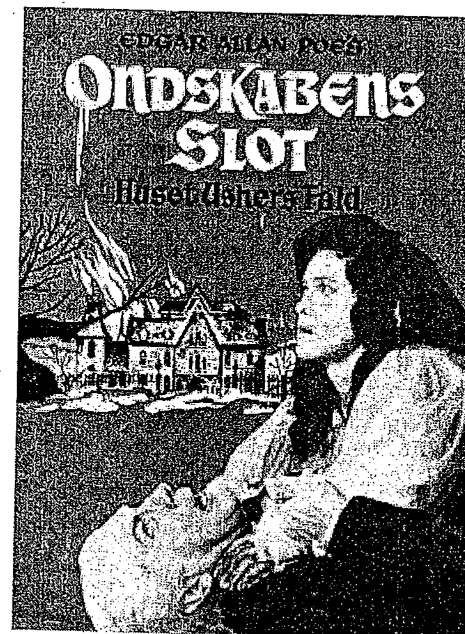
Lad os starte med titlen: "Huset Ushers Fald" - det er jo for det første næsten et ret tydeligt hint om novellens handling + Usher rent faktisk betyder "dørvogter" - en der kontrollerer trafikken mellem to rum/verdner/områder eller noget, der opretholder en adskillelse.... I den titel ligger måske et hint om, hvad Poe vil fortælle med novellen, det er bestemt ikke tilfældigt, at Bo Green i "Den fantastiske tøven" skriver:...." *Pointen i Poe er hans modernitet. Der går i Poe et dybt split mellem lys og mørke, balance og hysteri, lykke og uudholdelig angst. Han er i næsten bogstavelig forstand en mand, der skriver mens han vrider sig på krogen, spændt ud mellem afgrunden og stjernerne*"... Her er det vigtigt også at tænke lidt nærmere over navnet Roderick, som er et nordisk navn og betyder berømt/ene - Roderick Usher betyder noget i retning af: Berømt - Ene - Dørvogter.

Wintrope fortæller også om en særlig blygrå atmosfære, der ligger omkring huset, som kan tolkes mod, at huset + familien har isoleret sig mod den øvrige verden.

En anden ting, som er virkelig interessant, er den vertikale revne, som går gennem huset, Wintrope ser, da han ankommer: Denne revne (don't think dirty, now) er igen et symbol på en "adskillelse". Det er egentligt ikke noget, der bruges meget krudt på i filmen, men Corman har den med!

Lady Madeline er et kapitel for sig. Puha, hold godt fast... Madeline er i den engelske form fra det hebræiske navn Magdalene, som er et tilnavn til Maria. Magdalene betyder igen "den som kommer fra tånet" - det passer jo fint med lady Madeline i bogen/filmen.

Når lady Madeline præsenteres i bogen er det :..."Lady Madeline, som hun kaldtes.." Madelines symbolik er enorm, en allegori, en vigtig del af novellen, måske en allegori på Roderick Usher kvindelige side - I think! Og som min gamle ven Asger Harlung så skarpt har bemærket, i starten af novellen, hvor fortælleren og Roderick sidder og taler sammen, at hun

under sin korte tilsynekomst ikke gør sig specielt notits af fortælleren. Ellers er hans oplysning, at hun "forsvandt uden at have bemærket min nærværelse" underlig - så skulle der snarere have stået, at hun ikke "bemærkede os" altså fortælleren og Roderick.. Hell... Måske inde i Poe's hoved findes Madeline fysisk slet ikke, måske er hun KUN en allegori, det er jeg meget usikker på, og min stakkels hjerne giver simpelthen op!

Jeg vil også gerne lige runde den opfundne bog, som Roderick læser op af i den frygtelige finale, den har jo den engelske titel "Mad Trist" af Lancelot Canning, altså "Gale Trist" igen er Poe en hård hund, Lancelot er et fransk middelaldernavn, som betyder "land" - det er jo også et navn på en ridder ved Kong Arthurs hof! Og for at det ikke skal være løgn så er navnet "Trist" stammen til det keltiske navn "Tristan" hvilket betyder trist og det passer vistnok fint med hele Rodericks situation.

Der kunne nemt skrives mange flere sider om bl.a. Rodericks sange, malerier, fysik (nemlig noget om frenologien, som optog Poe en del osv.. men jeg har slet ikke den viden, der skal til, men jeg håber, at jeg i de ovenstående linier måske har givet andre lyst til at lure lidt på Poe, selvfølgelig helst i bøgerne, jeg har endnu den Poe-film til gode, som får mig til at tabe undermunden, men måske i aften, jeg har

nemlig planer om at se Pit and the Pendulum - vi får at se (Frank her [senere], nix Pit & Pendulum holder ikke... sorry). Det var måske på sin plads generelt at forsøge at fortælle Poes mission med novellen, tænk på sammenhængen mellem det åndelige og det fysiske - bevidstheden og kroppen, så falder der en del ting på plads mht. adskillelsen... Visse af Poe's pointer er også at finde i Freud, but that's another story.

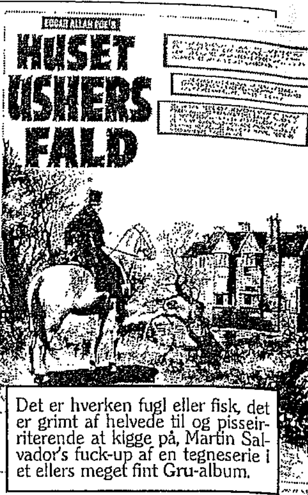
Jeg kan vel ligeså godt undskylde med det samme, der er sikkert mange af mine trofaste læsere (og topløse kvindelige fans [*åhr, mon dog. Ed.*]) der synes, at det er noget ævl at skrive om, well, rend mig i røven! Nogen gange er det altså great fun bare at gå en smule i dybden, og bare tænke en smule over, hvad vi har med at gøre, og hvis folk brokker sig over det lort Frank Brahe nu skriver, jaså kan man altså kun være sikker på én ting: så vil jeg med glæde skrive mere af samme slags!

Gru Præsenterer: EDGAR ALLAN POE

I 1976 udgav Gru-lablen et rigtigt fedt album, med titlen **Gru Præsenterer: Klassiske gys Edgar Allan Poe**. I den er der selvfølgeligt et forsøg på at skabe "huset Ushers fald" tegnet af Martin Salvador. Det er klart en utaknemmelig opgave, det er ungefær lige så nemt, som at sætte musik til en kogebog, stakken får ikke meget af det vigtige med, men til gengæld synes jeg, at illustrationerne sucks! Der er mange andre virkelig fine historier med, tegnet bl.a. af Corben og Wrightson. Der er jo klassikeren "Den sorte kat" nogle mesterlige illustrationer, denne lille tegneserie er da også vist ved næsten hver tænkelige lejlighed: **Gru, Gru Præsenterer** og **Hjemsøgt** vel, det er pisse flot og helt ok med mig - ja selv "Ned i Malstrømmen" virker bedre selv om den godtnok osse mangler noget og "Brønden og Pendulet" toner frem på fineste vis, denne novelle egner sig nok også bedre som tegneserie - shit, lige nu glæder jeg mig til at komme ind i stuen og smide **Pit and the Pendulum** i videoen... (Bummer)!

POE ganske kort

Det er hverken fugl eller fisk, det er grimt af helvede til og pisseirriterende at kigge på, Martin Salvador's fuck-up af en tegneserie i et ellers meget fint Gru-album.

Jeg ville såmænd gerne skrive, i en større opsat, demografisk og sosio-beskrivende artikel et afsnit om selve mennesket Edgar Allan Poe, men det ville bliver alt for omfattende, dog kan vi lige runde følgende kronologiske high-lights.... 1809, Edgar Poe fødes i Boston, efter nogle sørgelige familieomstændigheder. I 1811 optages Poe i familien Allan, som skulle blive en svær tid og i 1827 bryder Poe med familien. I samme år udkommer Poes første bog "Tamerlane and other poems". I 1833 vinder Poe en førstepræmie for fortællingen "MS found in a Bottle".... I 1836 d. 16. maj gifter Poe sig med Virginia, som kun er 13 år gammel! "The Narrative af Arthur Gordon Pym" - Poes mest omfangsrige værk udkommer i 1838 og året efter skriver Poe så "The Fall of the House of Usher". Fra 1841 til 1844 - måske Poes bedste periode - skriver han "The murders in the Rue Morgue", "A Desent into the Malestrom", "The black Cat" og "The Pit and the Pendulum" i samme periode begynder Virginia at blive syg, med alvorlige blodstyrtninger, i 1844 skriver Poe også "Raven". I 1847 dør Virginia, men kort tid efter bliver Poe venner med en anden dame, Mrs. Shew. I 1848 forsøger Poe selvmord, året efter skriver Poe "The Poetic Principle" og 7. oktober samme år dør Poe på Washington College Hospital stærkt alkoholiseret uden hjem, tøj og værdighed - et sørgeligt liv var slut for Amerikas største digter. Dette var altså lidt udvalgte ting fra Poes liv, der kunne sikkert skrives meget mere, men jeg tror der er dannet et billede. Noget er sikkert glemt, noget er sikkert misforstået.... Uanset hvad så er Poe sammen med Lovecraft nogle af dem vi skal takke for den "horror" vi har i dag, måske er Poe ikke direkte "horror", men han skabte et fundament.

Jeg har ikke så meget mere på hjertet, dog vil jeg rette en direkte og stor tak til Asger Harlung, fordi han gad og hjælpe med intelligente svar på dumme spørgsmål, fordi jeg måtte låne hans analyse: "Edgar Allan Poe - splittelsens digter før modernismen" og fordi han er den han er.... Uden ham og hans lille værk ville jeg ikke kunne skrive denne artikel. Lige så stor tak til Thomas Winther for info om Poe's liv... og ja, alt det andet. (you know what)

Frank Brahe

[Jack her: Tak til Henrik Larsen for scans af de danske videocovers. Og dét med **Vi Unge** var min idè, som jeg nok skal komme til å høre for!!]

GORDON MITCHELL:

THE PEPLUM YEARS

By Henrik Larsen

Veteran character actor Gordon Mitchell hardly needs any presentation in this forum. I recommend the curious to seek out the interview conducted by Nils Markvardsen in ABSURD #5 that manages to cover the entire career of Mitchell. The idea with the following interview was to concentrate on a single period, the one that brought a then virtually unknown bit player instant fame and steady work in the business in the years and decades that followed. Yes, I'm talking about The Peplum or Sword & Sandal film!

This interview is based on email correspondence with Gordon Mitchell, March to April 2001. I am very grateful for his kindness to take the time to answer all my questions.

Henrik Larsen: Gordon Mitchell, I'm a private collector of peplum and I enjoy your films very much. It's nice to meet an actor who is totally unashamed of his performances in what is by many regarded as cheap entertainment - not that you have anything to be ashamed about. You're a rather unique type: the angry peplum star! People like Steve Reeves, sure, in their films they would kick ass if provoked, but generally they were playing friendly, easygoing guys. Not Gordon Mitchell! You radiate raw male aggressiveness whether you're the hero or villain.

Gordon Mitchell: Thank you for all your kind words. I don't get many compliments about my acting!!!!

The Italian costume adventure films represent escapism in its purest form. So when the critics accuse them for being childish, naive, that's perfectly true - and precisely why we, the fans love the genre.

I think the films are quite wonderful in their way. My friend Bill Comstock who is creating my website, directed a video about them called Sons of Hercules, which was screened last year in the UK and elsewhere. He feels that the films are valuable because of their rare beauty, not just their nostalgia. He argues that they are the finest examples of what Susan Sontag calls "pure camp" in world cinema, and is trying very hard to preserve them.

*They are enjoying a considerable renewed interest, at least among cult movie fans, with classics such as **Hercules (1957) and Hercules Unchained (1959)** being released to DVD.*

I am so glad that there is renewed interest in sword and sandal movies. I hope that other films will make it to DVD. My favorites are **The Loves of Hercules** (Hargitay), **Son of Samson** (Forest), **Mole Men against the Son of Hercules** (Forest), **Revolt of the Praetorians** (Harrison), **Ursus** (Fury), **Goliath against the Vampires** (Scott), **Hercules in the Desert** (Morris), **Maciste in Hell** (Morris), **Colossus and the Headhunters** (Morris), **Triumph of the Sons of Hercules** (Morris), **Samson and the Sea Beast** (Morris), **Fire Monsters against the Sons of**

Hercules (Lewis), and of course, **Atlas in the Land of the Cyclops** and **Giant of the Metropolis**. The copies I have seen here in the United States are terribly faded, which is a shame because their color processing was such an important element of the films. In fact, as Bill always points out, Susan Sontag refers to them firstly as "Italian color spectacles"... and secondarily... "Featuring the super hero Maciste". The washed out version I have of **Giant of the Metropolis** doesn't even feel like the same movie. The only pictures that are being sold legally over here are Reeve's and a couple of Reg Park's. The rest are all pirated so far as I am aware. My friend Harry Baird is

looking in to the possibility of purchasing several of them and marketing them himself. When and where you first encountered the peplum films? Here in the United States, very few of them were given a theatrical release. They were shown on television.

*Some years ago I visited a second-hand video store and from the bargain-bin picked up the Danish rental video of **Maciste against the Vampire** (1961). That was when it all began. I didn't know anything about peplum at the time. It's one of the finest pepla made and the Danish video print is uncut and beautifully letterboxed.*

It's one of my very favorites too.

I fell in love with the genre then and there. It has been fun tracking down those obscure tapes and I've spent many happy evenings watching the films. Not all are great, particularly the historical dramas tend to be quite dull, but if nothing else I can amuse myself spotting errors in historical details. My favorites are the ones based on Greek/Roman mythology, a subject that has fascinated me from childhood. Unfortunately the critics despise the genre (peplum).

As I told you, most of my peplum fans are in their late 40s and 50s, and I was surprised and delighted to learn that people are still discovering the work I did back in the 60s! I am very excited about starting a forum at my website with commentary by people such as yourself about peplum and spaghettiwestern. I think one of the major problems peplum and spaghetti westerns have with audiences is their narrative, which is the focus of most cinema studies programs in colleges and university. Peplum is essentially non-narrative. Like spaghetti westerns, it puts style before content. Basically, I think people apply the wrong critical standards to the films, like comparing Beethoven's 9th to music in China from the same period! **High Noon** and **Tre colpi di Winchester per Ringo** are essentially incomparable. Here in America, the peplum films tapped into the country's angst about the male body beautiful... Europeans are not as squeamish about the male as an object of beauty and desire. I have a HUGE gay following over here. In fact, in America, the peplum films are most considered homosexual soft porn, like that joke in **Airplane** and the **Rocky Horror Picture Show**. It's ironic because they were not meant to be gay.

Well, I'm not gay, but I can understand why peplum attracts gay men. Sadly a widespread prejudice against homosexuality persists, and even if you're right that the labelling of peplum as 'gay' entertainment is unfair it might explain why many people won't have anything to do with the genre.

I am sure you are correct that many people won't touch sword and sandal because of their gay connotations. Strange, I had never thought of that before.

*From 1961 to 1965 you starred in numerous costume adventure films. The best in my opinion are **Maciste (Atlas) in the Land of the Cyclops** (1961), **Giant of the Metropolis** (1961), **Achilles** (1962) and **Brennus, Enemy of Rome** (1963).*

I consider the 4 peplum films you mentioned to be the best of them too.

*According to most sources your first was **Vulcan, Son of Jupiter** in 1961. Is that correct?*

Maciste nella terra dei ciclopi was my first film. **Vulcan** was about the 6th film I made, and just as a guest shot for the producer, Mimmio [Emimmo Salvi]. It was the end of the year, about December 1961.

The film has a rather hilarious scene with the attractive Bella Cortez performing a seductive dance for the hero, Vulcan as played by Rod Flash. He is watching with a completely wooden expression on his face, not moving a muscle.

Rod Flash... was a nice guy, a wrestling champion from Iran. I knew him since the early 60s. The last time I worked with him was in a picture **Handful of Spinach** directed by Emimmo Salvi. I remember he was a good fighter. He wasn't leading man material I think. His face had no expression. I don't know anything about his personal life.

*Speaking of Emimmo Salvi, you appeared in a lot of his films. They all look rather cheaply made. I have one titled **Treasure of the Petrified Forest** (1965). The score consists mostly of a scratchy old record of "The Calvacade of the Valkyries" being played over and over again...*

Emimmo Salvi was one of my dearest friends in Rome, and a very dear friend of Fellini's also. He is the only person whose funeral I attended all the years I was there. I like how trashy his films look! It was very deliberate. Actually, the films were quite costly to make, especially **Giant of the Metropolis** and **The Petrified Forest**. I have never seen the actual film. It made me laugh to read that he used a scratchy old recording from Wagner's Die Walkyrie! Emimmo, like Fellini, was never very interested in telling a story!

You're still in touch with Mickey Hargitay and Richard Harrison. Is their peplum past an embarrassment to them or do they appreciate the attention given to the genre by fans even today?

Mickey is very proud of ALL his films, Richard, not so.

Richard Harrison makes a fine hero type in his costume adventure films, you can tell him that. I think he's the greatest rebel gladiator of them all!

Richard barely remembers making his sword and sandal films, deeply regrets ever doing his own stuntwork! I will be sure to tell him you think he's the greatest!

[As it turned out Richard Harrison did remember his pepla, see forthcoming interview conducted by Nils Markvardsen and Henrik Larsen in ABSURD #6.]

*I was watching **Maciste in the Land of the Cyclops** the other day. I really like this film, it's beautifully made and the Cyclops makes an impressive appearance. Maciste is a beloved hero in Italian film of old.*

Was he supposed to be immortal or, like The Phantom, a line of extraordinary men descending from father to son down the centuries?

I like this picture too. It is my favorite of all the ones I made. I hope you got to see a good color prints because it's style is the best thing about it. Bill says **Maciste [in the Land of the Cyclops]** was the first film in the series to really make a fetish of male body parts. Unfortunately, I can't tell you much about the origin of Maciste. I never researched the part. I hope it doesn't show! He was supposed to be immortal, I think.

*There's an interesting flashback scene in **Maciste in Hell** (1962). The director Riccardo Freda is lifting footage from other Maciste films including **Maciste in the Land of the Cyclops**, replacing your face with the image of Kirk Morris in those scenes!*

Unfortunately I have lost track of Kirk Morris. My friend Bill has been trying to locate him as well, but we haven't had any luck finding him. If you ever hear of his whereabouts, PLEASE let me know! We are desperately trying to contact him.

*Of course I will! Speaking of his films, I've just received a hilarious peplum titled **Il Vendicatore dei Mayas** (1965). The film consists mostly of footage from **Fire Monsters vs. The Son of Hercules** (1963) starring Reg Lewis and **Colossus against the Headhunters** (1962) starring Kirk Morris with new linking material featuring Morris added. Poor Reg Lewis has been almost completely eliminated from the footage (but if you look closely I think it's still him who throws a spear at the water dragon).*

I had purchased a copy of the film at GMV <www.gmv.com.au>. They have the most complete selection of peplum films in the world. Write to Tina Gallasch and ask her to mail you their sword and sandal catalogue. There is a film even more shameless in its patching together of other movies than **Il Vendicatore die Mayas**; it is a film with Reg Park. I believe it's called **Sfida dei giganti**. It pits Park against "Anteus". The wrestling scene at the end of the film is excellent. The film is 2/3rds footage from **Hercules and the Captive Women**, and **Hercules in the Haunted World**.

What is your opinion of Cameron Mitchell? He starred in several pepla by Mario Bava and Ferdinando Baldi and I think he's really good, as an actor.

I never met Cameron Mitchell. They came looking at my door with the police because they thought I was Cameron Mitchell because he left a big bill in Rome. They thought it was me. They wanted me to pay his bill. That's the only reason I know about Cameron Mitchell. I guess he did all right for himself but he left a lot of debts!!!!!

In all the pepla I've seen it seems like everyone is having an enormously great time, not taking things too seriously.

Depends who you ask. Dozens of people were killed working in these films. I LOVED making movies in Italy. It was dangerous, gruelling hard work, but "fun". I will try to give people a sense of what it was like for me to work on them in my website.

In which films did those accidents happen?

People were killed in Yugoslavia on the set of **Julius Caesar against the Pirates** during the sea battle; and also in Egypt when I was doing **Son of the Sheik** with Gordon Scott. People were always being injured on the sets, often very seriously.

Are you still in touch with Gordon Scott?

I don't know where he is anymore.

During the Oscar Award Ceremonies there was a tribute to Steve Reeves. To the young viewers the name probably meant nothing, but it was a nice gesture.

I didn't see the Academy Awards but I hear there was a tribute to Steve Reeves, and I think that's wonderful.

*Working on the sets of **The Conqueror of Corinth** (1961) did you get to meet John Drew Barrymore, who plays the villain? You share no scenes and despite receiving top billing (as a Roman commander) you have precious little to do, except for one great scene. At a conference in the tent of the*

Roman staff officers you're sitting half naked in a chair, listening to the arguments, while receiving massage from a slave and flexing your mighty muscles.

I didn't have any scenes with John Drew Barrymore but we would see each other between scenes. He would bring his girlfriend by and feel my muscle. She loved to touch my biceps. Se was fascinated with big muscles. They put me into the film because I had a name at the time.

We've been talking about gay subtext. Ironically, the one peplum where one would expect some, ***Achilles,*** *has none. There is arguably a strong gay subtext in the friendship between Achilles and Patrocles in the original epos, so I was a little surprised you all played it straight, so to speak.*

I did not know at the time that Achilles and Patrocles were lovers.

Visually it's a very impressive film, especially the battle scenes that are beautifully staged. The tone cleverly alternates between tense battle scenes and relaxed moments in the Greek camp. Earlier I labelled you "the angry peplum star". However here you show a gentler side as well, in company with your slave-girl or your friends. Your warm smile assures us that this Achilles fellow isn't just a mindless brute. You even feel compassion towards the fallen enemy. Even towards Hector (Jacques Bergerac).

I liked **Achilles** because it really stretched me as an actor. It was the first film I made that required me to really act.

Your commanding general, Agamemnon, was played by the late Mario Petri, a great actor who appeared in several adventure films of that period. He's completely forgotten today, I'm afraid.

Mario Petri was also a very great opera singer! I enjoyed working with him very much.

It amuses me how the genre always requires at least one scene in which the male lead gets to undress and display his monumental physique. In ***Achilles*** *it's your bathing scene that provides the fun.*

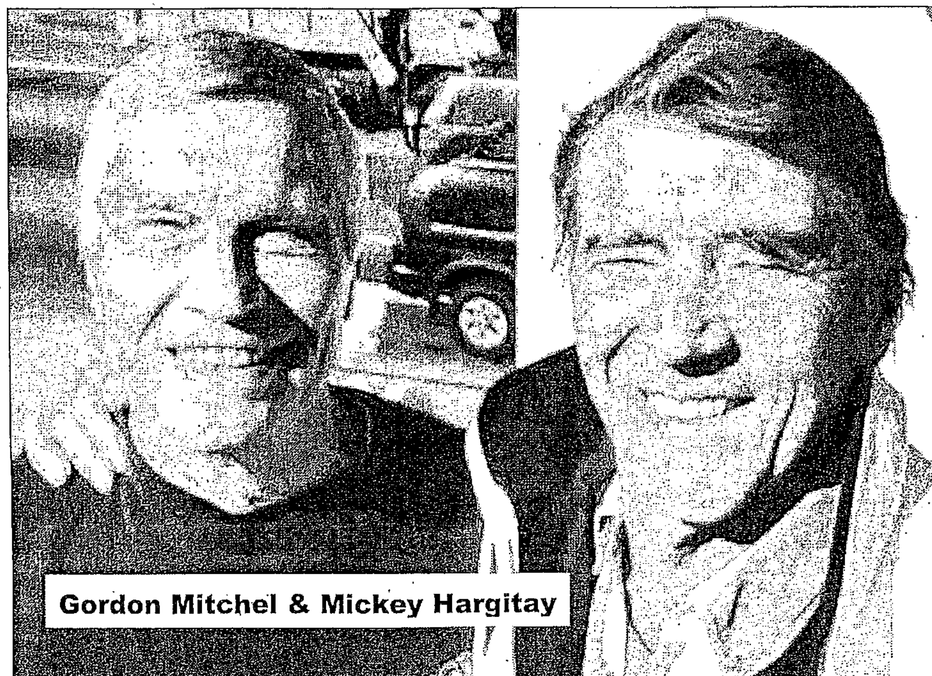
People came to these films to see our physiques, especially women. It was a real novelty at the time.

During most of the battles you are wearing a full helmet, covering your face. Did you use a stunt double or is it you in every scene?

I never had a stunt double (that I am aware of) in **Achilles!** Jacques Bergerac used a double.

The 80s saw a revival of costume adventure films with the sword & sorcery genre, starting with ***Conan the Barbarian (1982).*** *You appeared in one of the rip-offs,* ***SHE*** *(filmed 1982, released 1985), which I find a complete disaster as a film, but very amusing too. What do you recall from this production?*

SHE was a total disaster, I agree with you! I told the director in the beginning that the scenes the star was

Gordon Mitchel & Mickey Hargitay

supposed to be doing she could never do. He said, "We'll do 'em". I said, forget it. He was in love with her. He was a Hebrew director, and she thought she was a Princess, and the rest of the people couldn't do much of anything. I still have an injury from that film! One of the saddles had a defect in it. It was a simple scene and we were supposed to go, and the saddle snapped after the rain and it was slippery, and I tried to keep the horse up, but I went down... boom... right on my bottom. And I saw stars. Like an idiot, I didn't stop filming. I just stood around and kept going and going. I waited that night before seeing a doctor, and the next day they took an x-ray, but I didn't think about telling me to look at my neck. I was thinking about my lower back. They said it was hurt but there was nothing broken. The next morning my neck was hurting so much, I had them x-ray that, but the insurance said I couldn't do anything about it because I could have broken my neck after the injury on the horse. They screwed me up on that film! That was one of the films I disliked working on very much - **SHE**.

Peplum has gained a new fan base in recent years, but the critics still tend to dismiss the genre all together as juvenile rubbish. Gordon Mitchell, you appeared in more of these films than practically anyone else. You had a great time making them and are very pleased with their rediscovery, I know. What would your reply to those critics be?

What would I say to the critics? Thank you for your honesty! It's very nice to hear an honest opinion, which I knew myself when I was doing it what they were! I like people to say what they think. If they thought it was a lousy film, okay, then they think it's lousy. Some people like certain types of art, and some people don't.

Interview conducted by Henrik Larsen

The website of Gordon Mitchell is located at <www.gordonmitchell.net>
Gordon Mitchell himself can be contacted at <gordonmitchell2@aol.com>

Gordon Mitchell adventure films reviewed by Henrik Larsen (in Danish) for Danish film zines: Ultimo Mondo Franko: Achilles, Treasure of the Petrified Forest, Absurd #5: Vulcan Son of Jupiter, Stay Sick! #2: SHE.

[NB: Be sure to get Henrik's new way cool mag, Obskuriøst! Ish #1 out now!! Jack]

Komix Komix Komix

Tjah, den store udvidede tegneseriesektion jeg nævnte i sidste nummer, ku jeg altså ikke få presset ind denne gang alligevel, men en enkelt bladanmeldelse skal der dog lige være plads til:

Mads & Misse Nr. 1 (april 2001)
(Gutenberghus, farve, 52 sider)
21,75 kr.

Det går godt for humørbladene i Danmark i disse år, bedre end det nogensinde før har gjort. Jeg kan huske, at diverse forlag tidligere har forsøgt sig med forskellige blade for at gentage succesen fra **Basserne**, men altid uden held. Actionbladene derimod gik ganske udemærket tilbage i 80'erne. Nu lader det til, at det (desværre) er lige omvendt: det ene specialhumørblad efter det andet udkommer med kortere og kortere mellemrum og de forskellige actionblade er en saga blot.

At det går godt for humørbladene er der sådan set ikke noget galt i, *nåh ja,* hvis det da ikke lige var fordi alle disse "sjove" blade alle er specialblade i familie med **Basserne** - eller slet og ret **Basserne-ekstranumre! Basserne-Special** (genoptryk af de gamle numre), **Basserne-Pocketbog, Basserne-Censur** og nu; **Basserne Special: Mads & Misse!! Sex Pistols** lavede engang en plade, der hed "Flogging a Dead Horse" og det må siges at passe meget godt her: Hvorfor spille på nogle nye heste, når man nu har nogen gamle travere, som man kan blive ved med at piske! Problemet er sådan set ikke, at det nye **Mads & Misse**-blad er et dårligt blad; det er det sådan set ikke, men det ville bare være så meget mere interessant, hvis Gutenberghus ville tage at forsøge med nogle anderledes og spændende udgivelser i stedet for bare at blive ved med at servere de samme kartofler med brun sovs for os, som de har gjort i de sidste hunrede år snart!!

Jeg nævnte før, at det går dårligt for actionbladene: men det er nu faktisk ikke helt rigtigt, for det er nemlig ikke til at <u>*vide*</u> om det ville gå skidt for dem eller ej, hvis de udkom, men det gør de altså bare ikke! Det er år og dag siden vi har haft et tegneserieblad i Danmark, der lugtede bare lidt af actionblad, når man vel at mærke ser bort fra Gutenberghus' salgssucces Marvel-bladene (dvs. **Edderkoppen, Projekt X** og **Mega-Marvel**)! Det eneste jeg ka komme i tanke om, er **Agent X9** og dèt blad udkommer jo nu kun sølle fire gange om året og er i øvrigt efterhånden noget af et redaktionel ødeland, da redaktøren hverken gider gøre det ene ud af bladet eller det andet. I hvert nummer er der gerne 2-3 sider til overs, som kunne bruges på brevkasse, artikler eller korte vittighedstrips à la dem der blev bragt i **SM**, men det gider man åbenbart ikke spilde tid på, så læserne spises af med den samme "næste-nummer"-reklame gentaget 2-4 gange!!!

Nå, men nu skal det hele jo heller ikke være surt opstød det hele (selv om jeg nemt ku blive ved, som den vante læser af **Stay Sick! magazine** naturligvis godt er klar over, ha!!). Som begynderhefte er **Mads & Misse** faktisk rigtig godt: side 2 indleder med en helsides leder fra redaktør Michael G. Nielsen med omtale af Dik Browne og Mort Walker og hvordan de begyndte serien. Derefter får vi en længere artikel af Thomas Berger om serien og den udvikling. Herligt! (noget man kunne ønske forlaget osse ville gøre med deres actionblade... *nåhh nej, de udgiver jo ikke nogen actionblade!!!*). Derefter følger meget naturligt Mads & Misse-strips-galore, både de ældre af Dik Browne og Mort walker, og de senere af Brian & Greg Walker og Chance Browne. Lidt ærgerligt, at man ikke har brugt nogle sider på at bringe nogle af de rigtig gamle striber fra seriens start i 1954 - ikke mindst fordi Misse rent faktisk i de gamle striber så ud som en rigtig 50'er-babe. Nu ser hun jo bare ud som en kønsløs hausfrau!

Sidst i bladet får vi de samlede striber fra de to gange Jens Fup har besøgt serien; der begge hedder "Jens Fup På Orlov" (og dermed får vi alligevel lidt fra '54, men det ville ha været fint, hvis der havde været noget mere af materialet uden Fup). Desværre er der en slem brøler i krediteringen af 1952-udgaven af "Jens Fup På Orlov," da læseren får påskrevet, at den er lavet af Brian & Greg Walker og Chance Browne - hvilket den naturligvis *ikke* er! Men ok, det er en bagatel (men dog en højst uheldig èn!!).

Hvis man kan lide serien om Mads og Misse, så er bladet faktisk ganske glimrende. Uheldigvis for undertegnede, synes jeg, at serien er een af de mest tomme, intetsigende og hjernecelledræbende kedsommelige, der nogensinde er udkommet. Eneste lyspunkt er de få striber med naboen Thörstig (der drikker, ikke ka li sin kone og er luddoven), men de er ikke nok til at redde serien. Desværre! Men, hey, tag endelig ikke mit ord for det, check selv bladet ud, måske "du synes, det er det bedste siden brød i skiver", som Marvel Morten siger!

Bladet udkommer hver 3. måned. Første nummer kom i april.

2 x Fist of the North Star

AF THOMAS WINTHER

Historien

Yin og Yang bliver altid opretholdt. Hvor der er godt, er der ondt. Hvor der er lys, vil der et andet sted være mørke. Hvis pendulet svinger for langt til den ene side, vil det automatisk svinge ud til den anden, inden det vil falde til ro i balancen.

Så en dag kommer der et kæmpe udsving mod kaos i form af et nukleart holocaust, hvor det meste af jorden lægges øde.

I denne verden er gammelt venskab blevet fjendskab og en ældgammel pagt bliver brudt af The Fist of The South Star, da han næsten gør det af med The Fist of the North Star. Dette sker i et opgør, hvor shin (South) bortfører hans elskede Julie. Hun elsker bare ikke ham, men derimod Ken (North). I kampen tilføjer Shin Ken en række sår ved at bore sine fingre ind i Kens overkrop 7 gange. En tortur, der har til formål at få Julie til at erklære sin kærlighed til ham. Men hun elsker [som sagt] Ken og han hende og af samme grund kan hun ikke holde til at se på torturen og hun indvilger i at følge med. Ken efterlades til sin skæbne. Han kommer sig dog og drager af sted for at finde sin elskede.

Et oplæg til en historie, som ville kunne blive fortalt på flere måde og som også er blevet fortalt forskelligt.

Det hele startede med en Manga-tegneserie, som blev til film (eller faktisk en serie af film).

Manga-udgaven

Filmen starter med den næsten altødelæggende atomkrig i scener, hvor man ser jorden og mennesker blive brændt til ukendelighed. Jorden er nu øde, havene er tørret ud, og få bevæger sig rundt. Over alt hærger lovløsheden og magtgale mutanter bekriger hinanden, for at komme til at kontrollerer dette helvede. To, der dog vil kæmpe for håbet, er Ken og Julie, der bære frø, der ville kunne dyrkes i den ufrugtbare jord. De bliver dog skilt fra hinanden af Shin. Kampen mellem Shin og Ken viser lidt af de kræfter, de begge indeholder. Shin skal dårligt rører Ken, for at give ham dødelige sår. En evne, som Ken senere viser på et utal af fjender. Ved en række hurtige stød fordelt over personens krop får han dem til at eksplodere indefra, begyndende med hovedet. Historien indeholder ikke kun kampen mellem Ken og Shin, men også Kens brødre, der gerne selv vil have titlen som Fist of The North Star, blander sig. Det hele er fortalt på den typiske Manga-måde, med flotte billeder og en kompleks historie, der gør, at man sagtens kan se den flere gange og finde nyt hver gang. Der er også plads til andre skæbnehistorier og man er faktisk langt fra sikker på, at det hele ender godt, for [sådan er det ofte], når det gælder Japanske historier.

Spillefilmsudgaven

Historien kan dog også fortælles på en lidt anden måde. [Nemlig i spillefilmsudgaven, der også hedder **Fist of the North Star**]. Det er stadig historien om Ken, Julie og Shin. Nu er kampen mellem Ken og hans brødre dog forsvundet og erstattet med indre kamp, om at accepterer den byrde, der er lagt på ham efter mordet på hans fader, [og] at han nu er The Fist of the North Star. The Fist of the South Star er nu blevet til The Southern Cros - et kors, der har barren nederst, for ekstra at udtrykke, at vi her har med det onde (eller det modsatte om man vil) at gøre. Men filmen gør det faktisk godt og dette er Gary Daniels bedste film (ikke at der skal meget til). Han ses i rollen som The Fist of the North Star og han har såmænd evnen til spille en martial arts-helt. Han har dog bare ikke ordentligt udstrålingen til at være en legende. Der er også blevet gjort et ganske godt forsøg på at gengive de slagkombinationer, der får folk til at falde fra hinanden og der er gode scener af eksploderende folk (hvis man dog lige ser bort fra, at effekterne er ca. 7-8 år gamle). Men på et punkt er den dog for alvor blevet amerikaniseret, for man er aldrig i tvivl om, at det vil ende lykkeligt. Men på nogle punkter bliver historien faktisk fortalt bedre. Der er nemlig gjort en del ud af at fortælle, hvor hårdt de folk, der ikke er helte, har det. Bl.a. ses det i starten, hvordan befolkningen arbejder i miner, for at finde konserves og andet mad i ruinerne fra krigen. Vandet er noget af det mest værdifulde og da det begynder at regne bliver vandbeholderen dækket til, for at beskytte drikkevandet mod den farlige syreregn, en regn, der er så skadelig, at folk ikke kan bevæge sig rundt i den.

Jeg vil faktisk sige, at begge film skal ses, da de på hver deres måde er seværdige.

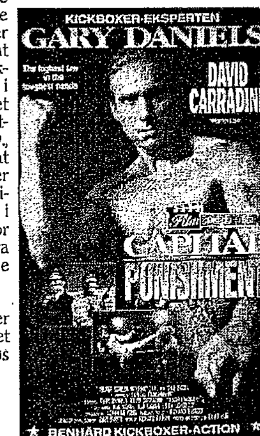
Mere Gary D. - bare dårligere

Hvis man af og til gerne vil se en actionfilm, der ikke beriger én på nogen måde, så er Gary Daniels-trilogien et glimrende valg. Her er ikke tale om en gængs trilogi, men en trilogi i den henseende, at det var de eneste 3 film, man i lang tid kunne finde på det danske tankstation-filmmarked. Dette er film, som virkeligt egner sig til at se i et muntert selskab og sammen med en stribe øl.

Det er vidunderligt at se udviklingen igennem filmene inden for ting som manglende kampkoordinering, udeblivende skuespiltalent og effekter, der ikke er til meget andet end at grine af. Der er store tidspunkter bl.a. de tekniske kiks, som i **Full Impact**, hvor de har villet lægge et nyt lydspor på en sætning udtalt af vores helt Gary D., men simpelthen har glemt at fjerne originallyden. Og så er der selvfølgelig de store historier, som bære filmen, som i **American Streetfighter**, hvor han skal rede [sin] lillebror fra at blive involveret med nogle onde
streetfigther-koordinatorer.

Hvad kan jeg sige, ud over at anbefale disse film, på det varmeste til en meningsløs aftenunderholdning.

Thomas Winther

THE MYSTERIOUS FILM OF CAPTAIN NEMO

eller: "Filmen, der er så sjælden, at den næsten ikke eksisterer"
(citat: Henrik Larsen!!)

The Mysterious Island of Captain Nemo
***aka* La Isla Misteriosa**
dir: Henri Colpi & Juan Antonio Bardem
Frankrig/Spanien/Italien 1973/74
længde: 104 min.
anmeldt version: Græsk videoudgave
info: full-screen, filmversion af tv-serien
cast: Omar Sharif, Ambroise Bia, Jess Hahn, Philippe Nicaud, Gerard Tichy, Gabriel Tinti, Rafael Bardem, Vidal Molina, Rik Battaglia.

AF JACK J.

Historien går nogenlunde sådan her: I midt-70'erne sad den purunge Henrik Larsen og så en meget medrivende eventyr-tv-serie på svensk tv. Serien handlede om nogle mænd, der var strandet på en øde ø. Der var også mærkelige mænd i underlige kostymer, robotter med strålepistoler, en abe der kunne ryge pibe, og midt i det hele: Omar Sharif som Kaptajn Nemo!! Senere voksede lille Henrik op og begyndte at interessere sig for gamle peplumfilm, obskur musik og at udgive tidsskrift om mærkelig popkultur. Men han glemte aldrig barndommens største begivenhed: tv-serien **The Mysterious Island of Captain Nemo**!

I mange og lange måneder har undertegnede lagt øre til Henrik Larsens begejstring for den gamle og - for næsten alle andres vedkommende - glemte tv-serien bygget over Jules Vernes roman. På et tidspunkt fandt Henrik så en eller anden, som havde en tysk videoudgivelse med netop **The Mysterious...** eller dvs. ikke den rigtige tv-serie, men derimod en forkortet filmudgave. Og senere, efter intens søgen, fik Larsen osse fat på både en spansk, græsk, og engelsk udgave.

Og naturligvis måtte jeg osse se denne Nemo-film, der er så sjælden, at "den næsten ikke eksisterer." Henrik fortæller mig i øvrigt, at han muligvis er den eneste i verden, der har filmen på originalbånd. Ingen andre samlere, han er stødt på, har haft den i samlingen. Og fra tid til anden går den næsten feberophedede snak om, at det komplette print helt sikkert ligger og hensygner i et støvet arkiv på en eller anden tv-station - muligvis et sted i Østeuropa! Men anyway, da jeg sku til at checke den græske version af **The Mysterious Island of Captain Nemo**, så spankulerede jeg naturligvis på, om hvorvidt den ville holde: ville filmen være noget værd set med nutiden øjne, eller skyldtes Henriks begejstring blot hans fascination af serien fra dengang, han var en liten gut?

Når det i øvrigt er den græske version, jeg har checket, så er det ikke, fordi det nødvendigvis er den mest komplette; det er det faktisk ikke, men den spanske er meget længere, men da mit kendskab til spansk kan ligge på et ret lille sted (her taler vi naturligvis om sproget) på trods af 1½ års spansk på HF, og da man i Grækenland typisk undertekster i stedet for at synkronisere, og da printet samtidig er på engelsk, så var det helt naturligt at vælge denne udgave. Som sagt, den

spanske video er en hel del længere end den græske; Sagen er nemlig den, at man tilsyneladende i flere lande har lavet deres egne spillefilmsversioner af tv-serie-materialet i stedet for bare at få levet een fælles filmversion. Ud over, at nogle scener er med i den ene version og ikke i den anden, og den anden har noget som den første ikke har, så er der også nogle scener, som er filmet fra forskellige vinkler og slutningen er forskellig alt efter, hvilken version man ser! Den tyske version er nogenlunde magen til den græske udgave og selvom den engelske har den fordel at være uden tekster, så er den endnu kortere end den græske (i følge Henrik).

Det græske print er desværre ikke specielt godt; billedet er lidt for mørkt i det og er også lettere sløret. Det spanske print er en del bedre. Jeg har ikke set det tyske, så det ka jeg ikke vurdere.

Historien foregår i 1865 under den amerikansk borgerkrig, eller "konflikt" som man også dengang kaldte det. Fire mænd og en dreng er alle blevet krigsfanger af forskellige årsager. De er dog alle uskyldige og da de ser deres snit til det, flygter de i en ballon. De har da forresten osse en hund med. Men ude over havet blir det uvejr og de blir nødt til at smide det meste af deres baggage for at lette vægten. Men så

ryger en af mændene over bord pga. stormen. Vi ser ham ryge ned i vandet, men i stedet for at drukne, så blir han reddet af nogle mærkelige mænd i dragter, der nærmest ligner noget fra en vanlig sci-fi-film fra 60'erne. De andre lander/blir skyllet i land på en øde ø, hvor de må forsøge at overleve som en hel flok Robinson Crusoe'er (check da forresten Henriks rev af den obskure Cobinson Crusoe-film i #2!). Senere finder de dog ham, der faldt i vandet, men naturligvis lider han af hukommelsestab (som lederen af de underlige mænd har påført ham). Da de forsøger at gå hen over en slette mod nogle klipper, blir de angrebet af nogle robotter, der ser så malplacerede ud, at man umiddelbart får indtrykket, at de er gået forkert i studiet på vej til en film, der ku ha haft titlen "Dræberrobotterne fra det Ydre Rum"!! Robotterne er skabt af den alligevel ikke så øde ø's mystiske leder: Kaptajn Nemo (naturligvis!), der er strandet med sin ubåd Nautilus. Senere kommer gruppen i kontakt med en anden skibbruden, en bande sørøvere og en abekat. Mødet med sørøverne blir ret brutalt og i en hjerteskærende scene bliver den uskyldige abe pløkket ned. Man forstår, hvorfor dette må ha gjort et drabeligt indtryk på den unge Larsen! Interessant nok, så er scenen meget kort i den græske version, men ret lang og ganske udpenslende og blodig i det spanske print. Mit bud er, at spaniolerne jo med al deres barbariske tyrefægtning er mere vandt til dyrplageri og derfor lod man scenen blive i filmen, hvorimod scenerne med robotterne er censur-slørerede i de sekvenser, hvor robotterne skyder med strålepistoler. Dette var åbenbart mere ubehageligt for de sensitive spaniolere, end en abe, der blødende ligger og kikker lige ind i kameraet med tårefyldte øjne.

Hvordan det hele ender, skal jeg naturligvis ikke røbe her, men nævnes skal det dog, at selv om yours truly ikke så filmen (eller tv-serien) som barn, så følte jeg mig dog ganske godt underholdt alligevel. **The Mysterious Island of Captain Nemo** er faktisk ret god og ganske anbefalelsesværdig. Det er selvfølgelig smag og behag, hvorvidt man kan lide sådan en eventyrfilm (og alt andet for den sags skyld) eller ej. Jeg ved, at Heine Sørensen ikke var synderligt begejstret for den - og sådan er vi så forskellige. Men du ka jo selv checke den ud og se om du ka li den. Det bør du i øvrigt altid gøre; stol for søren ikke på, hvad du læser i diverse blade! Anmeldere er netop kun det: anmeldere! Vores mening er ikke nødvendigvis den endegyldige sandhed (og slet ikke Frank Brahes!!!).

Historien er i øvrigt blevet filmatiseret en gang før, nemlig i 1961 i en version med "muterede kæmpekrabber og diverse kvindelige *love interest* roller," som Henrik skrev til mig. Men dèn version har jeg ikke set.

Og Henrik; hvad med ham? *Well,* han leder energisk videre i håbet om en dag at finde den rigtige, uklippede tv-serie. Det seneste er oplysningerne om en mystisk version på Island! Som der altid står i begyndelsen af lederen: "Velkommen til fanatismens mørke."

Fanzine review

Obskuriøst #0

(okt. 2001, 6 A4 sider) pris ?
redaktør: Henrik Larsen
emailadresse: www.cultmovies.dk

"For den som skvatter i mudderet, er der en ny, der tar gummisko på" eller hva det nu hedder! Og samtidig med, at Lars von Hegnet stiller træskoene (eller hjemmesutterne er det vel nærmest efterhånden blevet til) sådan bladmæssigt ved lukningen af **Bolle Darlings**, så opstarter peplum- og eventyrfilmentusiasten Henrik Larsen et nyt blad, nemlig **Obskuriøst**. Og hurra for det! Med **Absurds** efterhånden meget sjældne udgivelsesfrikvens, Frank Brahes modvilje til at fortsætte **Mondo Franko** (*han tør vel ikke*) og undertegnedes to numre per år, så er det tiltrængt, at der kommer en ny udbyder af *obskuriøs* filmkultur på scenen. Og i dèn henseende er det herligt, at det netop er herr Larsen, der står for udgivelsen, da det er en sikker garant for endnu mere forskellighed indenfor vores lille snævre kreds. Det er sikkert og vist, at **Obskuriøst** ikke blir en karbonkopi af hverken **BD** eller **Stay Sick!**, dertil er Henrik for lidt interesseret i de "videovoldsfilm" (for nu lige for een gangs skyld at bruge det udtryk, som de nidkære pædagoger argt brugte om splatterfilmen tilbage i 80'erne) - faktisk slet ikke. Jeg håber derimod, at **Obskuriøst** vil præsentere spændende film for os i genrer, der osse ligger indenfor de psykotroniske film (som i sig slev jo er den yderst bred genrebetegnelse), men som jeg ikke selv har alt for megen plads til at præsentere og som **Abs** ikke præsenterer. Jeg glæder mig til den dag, Henrik får skrevet den der artikel (eller *tobindsværk monstro??*) om **The Mysterious Island of Captain Nemo**. Men indtil #1 foreligger, så er det eneste jeg har af **Obskuriøst** det #0, som Henrik har sendt rundt til insiderne på "scenen" (det ka ikke købes nogen steder, men hvis du er interesseret, ka du jo prøve at skrive til ham. Se adr. for oven). Bladet er, hvad man vel ka kalde et sneak-preview-nummer, som Larsen flikkede sammen over en weekend bare for i det mindste at få *noget* færdigt, da det på daværende tidspunkt så ud til at det rigtige #1 ville blive forsinket. Bladet består at en leder, 3 artikler og en dødsannonce. De to af artiklerne er interessante ved, at de er skrevne af to skribenter andre end Henrik. Den første handler om Vincent Price og er forfattet af en pensioneret skolelærer, som Henrik beskriver, hvorledes han antastede denne i VideoNetto. Den anden artikel handler om den gamle Doc Savage-bogkarakter og den film, der blev lavet om ham i '75. Denne artikel er af een af Henriks arbejdskolleger og de to artikler er dermed interessante, da de er skrevne af andre folk end dem der sædvanligvis skriver for bladene. Desværre må de begge betegnes som *en tynd kop the*, da Price-artiklen mest nærmest er en opremsning af filmtitler og Savage-artiklen er simpelthen for kort. Den sidste artikel er redaktørens egen artikel "Umberto Lenzi og Kostumefilmen," som straks er mere ovre i den type artikler, som vi kender det fra Larsen, men den er dog ikke så uddybende, som vi er vandte til fra Henriks side, da han osse selv oplyser, at der i virkeligheden er tale om et uddrag af et langt essay om Lenzi og dennes kostumefilm (og som i virkeligheden oprindeligt var om europæiske Robin Hood-film!!), som Henrik har slåsset med i årevis. Forhåbentligt får vi den fulde artikel en dag. Til sidst er der en nekrolog over Hammerfilm-komponisten James Bernard, osse af Henrik. alt i alt en start, der ser interessant ud. Det bedste i bladet er dog lederen, hvor Henrik snakker lidt om, hva det er, han vil med bladet. Henrik satser på en årlig udgivelse og i #2 ka vi godt regne med en fyldestgørende Christopher Lee-ting, da det er mandens (*forhåbentligt*) firsårs fødselsdag. Jeg er sikker på, at hr. Larsen får gravet et par titler frem, som ingen andre har set siden 1963! Herligt. Jeg glæder mig i alt fald. Stay... obskuriøs!

NB: Læs flere revs på zinesiderne

Poul Nyrup

- stenbroens psykotroniske helt

Enhver, der kan lide lowbudget exploitationfilm, trashfilm og juvenile delinquentfilm, kender til en masse amerikanske instruktører, skuespillere og producenter. Men det er de færreste, der ved, at vi i Danmark rent faktisk engang havde vores egen pendant til Ed Wood. En instruktør, der et kort øjeblik lyste op på en ellers så puritansk og letforargelig dansk filmscene med film, der hyldede alle 13 dødssynder, for derefter at forsvinde ud i glemslens mørke igen. Men nu skal det være slut. STAY SICK! magazine blænder nu for første gang nogensinde op for historien om Poul Nyrup: manden, der lavede den mest fantastiske danske film nogensinde: STENBROENS "HELTE"! Så tag din læderjakke på og sæt en garagerockplade på grammofonen, *this is muy importante!!!*

AF JACK J.

Elementær grundviden

Forsiden til dette nummer af **Stay Sick!** er hentet fra filmen **Stenbroens "Helte"** og den artikel, du nu skal i gang med at læse, handler om filmens instruktør. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at *yours truly* er ret begejstret for både **Stenbroens "Helte"**, filmens instruktør, dennes andre film og i det hele taget historien omkring disse film. *Jamen så lad os da komme i gang for søren!!* Næhh hov, vent nu lige lidt! Inden vi starter er der noget vigtig, elementær grundviden, vi skal lære først, ellers går det ikke. *Hva'ba?? Elementær grundviden?? Hvad er nu det for noget? En artikel om en skide filminstruktør og nogle gamle skodfilm skal man vel ikke lære noget for at læse!!* Næh, man *behøver* ikke, men det vil jeg nu nok mene, at der er god grund til at gøre alligevel. Ligesom de fleste børn har prøvet at spille fx skak uden at have lært reglerne og selv om de sikkert havde det meget sjovt, så længe det varede, så kan der ikke nogen diskussion om, at det nu en gang er mere givende, når man først har fået lært reglerne. Og selv om der måske ikke ligefrem er regler, når man skal læse en artikel i et snottet undergrundshefte om nogle gamle film, så hjælper det nu alligevel lidt at have et par ting på plads.

Psykotronisk filmkultur

Logoet på forsiden af **Stay Sick!** siger hver gang: "Djævleøens eneste psykotroniske filmblad" (ok, denne gang er det lettere ændret, men det betyder ikke så meget i denne sammenhæng!). Det, du skal hefte dig ved, er termen "psykotronisk". "Psykotronisk" er min egen fordanskning af det amerikanske "psychotronic", en term, som er opfundet af Michael Weldon, redaktøren af **Psychotronic Video**; det blad, der snart i mange år på det nærmeste har været anset som en bibel for fans af obskure film. Men hvad er egentligt *psychotronic films?* Ifølge Michael Weldons egen definition kan det faktisk være alle mulige slags film, men de skal have

DANMARKS-PREMIERE
I
ATLANTIC - CASINO
GRØNDAL
EN AF DE STÆRKESTE
DANSKE FILM I MANGE ÅR
STENBROENS
"HELTE"
DEN STÆRKE DANSKE
FILM OM STORBYENS
AFSPOREDE UNGDOM
CONNIE PETIT · ERIK CHRIS
POUL MARTIN OG "GOKKE"
F.F.B.

Bag facaden på Villa Vennely

...sex- og drukorgier hos den mand, kritikken kalder Danmarks dårligste og uærligste filmmand, Poul Nyrup

nogle *psychotronic* elementer i sig: Film, der tilhører de fantastiske genrer, dvs. film hvori der foregår noget, der er ud over det almindelige, fx science fictionfilm, horrorfilm, kung-fu-film, superheltefilm osv. er psykotroniske film. Endvidere film, der har opnået kultstatus, er også psykotroniske (med mindre de er *for* populære; selv om fx **Casablanca** både er en god film og en kultfilm, så vil jeg ikke mene, at den er psykotronisk, dertil er den for kendt, men så på den anden side har den jo Peter Lorre med, som helt klart defineres som "psykotronisk", så det kan naturligvis diskuteres!). Og film, der måske er almindelige nok, men som forsøger at leve på, at de har afdankede rockmusikere eller fallerede fodboldtsstjerner med, som ofte ikke har et begreb om at spille (skuespil). Mange af stjernerne fra blaxploitation-filmene var tidligere amerikansk fodboldt-spillere, fx Jim Brown og Fred Williamson (hvis tilnavn "The Hammer" kom fra fodboldbanen, hvor han plejede at *hammer* sine modspillere ned!) [*ikke dermed sagt, at lige de to nævnte ikke kan agere i film (Williamson kan til overmål, Brown derimod har altid været noget "stiv" i det!!), men det var de eneste, jeg kunne komme på lige nu*]. Også film med folk, der enten havde været eller senere blev politikere, er psykotroniske; fx Ronald Reagans gamle film kan man finde i Weldons udgivelser (som i øvrigt ikke kun omfatter bladet, men også de to vigtige opslagsværker **The Psychotronic Encyclopaedia of Film** og **The Psychotronic Video Guide**). Enhver film med O.J. Simpson er psykotronisk (ikke at den dermed at noget værd forstås). Omtrent alle film, der handler om rocklegenders liv og levned (med *andre* i rollen som rocklegenderne - dukumentarfilm duer for det meste ikke i denne sammenhæng), fordi Hollywoods gengivelse af rockstjerners liv næsten altid er hysterisk elendig/grinagtig.

Endnu en genre, der helt klart opnår status som "psykotronisk", er *bad taste*-film, dvs. film indenfor de allerede nævnte genrer, der samtidig er *so bad they're good* - altså film, der er så dårlige, at dette i sig selv gør dem "nydebare"! Dermed naturligvis ikke sagt, at enhver film, der er dårlig, også er god, nej nej, der er masser af film, der bare er noget skidt og ikke har noget som helt brugbart i sig; fx de der politiskole-film er noget argt lort uden lige - også selv om Christopher Lee var med på et tidspunkt. Der er *good bad taste*, men der er altså også masser af *bad taste*, der bare er *bad!!* Jeg husker en gang, mens jeg havde et eller andet ekstremt kedeligt arbejde på en færge, at en arbejdskollega en dag i kaffepausen sagde til mig, at han syntes, **Stjernekrigen** var den bedste sci-fi-film, der er lavet. Jeg nævnte så, at der også er masser af gamle sci-fi-film, der er ret underholdende, fx alle dem fra 50'erne, som i virkeligheden mere eller mindre alle sammen var *communist scare*-film (dvs. de handlede for det meste om onde rumvæsener, der ene og alene var ude på at overtage kontrollen over/dræbe de retfærdige og gudfrygtige amerikanere, men var i virkeligheden symboler på kommunisterne). Til det sagde min arbejdskammerat, at han syntes, de film var dårlige, for i gamle dage kunne man ikke finde ud af at lave special effects som i **Stjernekrigen**, og så var dèn ikke længere! At de gamle film kunne have en underholdningsværdi netop fordi special effect'erne var dårlige (kontrolpaneler, der bukker ind, når en eller anden ryger ind i dem eller rumvæsener/mutanter/dræberdyr, der var lavet af papmache), det faldt han ikke ind og... tja, sådan er det nok, at de fleste mennesker ser film og tv; de overser det element, at noget kan være svært underholdende - også selv om det er noget skidt!

Så når vi her i **Stay Sick!** engang i mellem omtaler en film som værende god, også selvom selvsamme film af de "almindelige" anmeldere er blevet haglet ned som noget bras, så er det altså ikke nødvendigvis, fordi vi ikke ved, hvad der er god kvalitet og ikke, men fordi vores definition, af hvad der er godt og ikke godt, er en helt anden. "Rigtige" anmeldere i dagspresse, filmtidsskrifter og tv-programmer har ofte ikke en døjt begreb om, hvordan de skal gribe *bad taste*-film (som også af nogle kaldes *trashfilm*) an, de forstår det simpelthen ikke og spiller derfor et sikkert kort og kalder produktet dårligt. Men sådan er det nu engang: vi fans af obskure film er omgivet af kulturelle analfabeter og der er derfor så megen mere grund til, at du bør være glad for dit **Stay Sick!!!**

Ok, så tror jeg, vi har fået slået de mest grundlæggende regler fast... og lad os så komme i gang!

Ed Wood

For nogle år siden var jeg i Valhalla. Nej, jeg var ikke død og havde mødt Thor og Odin, men var en tur i biografen "Valhalla" (i Melbourne) for at se Tim Burtons dengang nye film **Ed Wood**, som havde premiere. At se **Ed Wood** på et kæmpelærred er en oplevelse, som alle, der får chancen, bør spendere på sig selv. *Fantastisk*, siger jeg bare! Nå, de fleste har naturligvis set filmen, men ellers handler den om filminstruktøren Ed Wood jr., som i 1950'erns USA møjsommeligt begyndte at lave sine egne film udenfor de store studier i Hollywood. Med små penge og (især) ivrige men lidet træede "skuespillere" lavede han film, han troede på; film som han mente *måtte* laves. Hm, eller måske lavede han dem, bare fordi han ærligt og oprigtigt troede på, at han var den næste nye mesterinstruktør. Ligesom alle de *rockabilly cats*, der i kølvandet på Elvis (dengang han gik i læderjakke og var rå) fuldt ud overbeviste troede, at de var den næste "Elvis", det næste store rockabilly-håb. Ofte blev det blot til en enkelt eller to singleplader og så forsvandt de igen. Pressen ville hurtigt kalde dem mislykkede, men hvis man finder de gamle syvtommere (dvs. singleplader) frem (hvilket ikke er svært eftersom den glade amerikaner Tim Warren udgiver dem på sampler-LP'er[1] nede i Hamborg på Crypt Records), så kan man ofte høre sangere, der lavede noget totalt sindssygt vildt, der *burde* have været et hit, hvis ellers der havde været nogen retfærdighed til, men som ikke blev det. Og det samme med mange filminstruktører; Folk, der lavede film med stor underholdningsværdi, nå ja, måske ikke fordi de var specielt gode, men fordi de havde en eller anden *bad taste*-værdi, som gjorde, at de alligevel fortjente deres berømmelse. Ed Wood fik heldigvis sin plads i solen pga. Tim Burtons film, og hurra for det. Men det gik ikke alle ligeså. Nogle er forblevet "berømte" indenfor den genre, som de lavede film i, men nåede aldrig ud til et stort publikum. Der er næppe nogen horrorfilmfans, der ikke har hørt om Dario Argento, Mario Bava eller Lucio Fulci, men prøv at spørge folk, selv filmfreaks, der ser "almindelige" film, om de kender nogle af disse instruktører og ti ud af ti vil sige nej. I et nyligt nummer af **Euroman** lavede man en liste over de mest vigtige italienske film, og gæt selv, om man havde nævnt Argento, Bava eller nogen som helst anden italiensk genrefilmsinstruktør. Svaret er naturligvis nej. Til sidst er der også de genrefilminstruktører, der forsvinder ud i glemslen. Ville Ed Wood havde opnået sin berømmelse udenfor kultfilmfankredse og kredse der ynder psykotroniske film, hvis ikke Burton havde lavet filmen om ham? Næppe. Der findes sikkert mange skæve og "dårlige" filmskabere, der fortjener at blive opdaget, men som ikke blir det.

Ed Woods danske fætter

Ok, kære læser, langt om længe nærmer vi os nu kernen af denne artikel: emnet! Sagen er nemlig den, at vi er et par stykker, der længe har haft kendskab til en filminstruktør, der engang for længe siden lavede nogle totalt psykotroniske perler. Film, der havde det hele: "skuespillere" der overspillede (så selv Ed Wood ville have været stolt), tåbeligt udførte slagsmål, druk, hor, nøgne piger, ungdomskriminalitet, bandeord og alt andet et hjerte, der brænder for psykotroniske film, begærer - og det hele oven i købet tilsat fantastisk surf musik. Og så har jeg da forresten slet ikke nævnt (bortset fra i overskriften, på coveret og i indledningen!!), at han såmænd var dansker!! Han hed Poul Nyrup og lavede sine film tilbage i tresserne, vel at mærke *før* hippierne ødelagde det hele med deres bare tæer, socialrealismefilm og jingle-janglemusik. Men selvom Poul Nyrups film indeholder alt det rigtige for at gøre ham til en *cult favourite*, så er han forblevet ude i glemslens mørke. Desværre er der ikke nogen Tim Burton, der har opdaget ham... men så er hans hovedværk, **Stenbroens "Helte"**, til gengæld på forsiden af dette nummer af **Stay Sick!** - og det er vel næsten lige så godt!!!

At fortælle diverse amerikanske filminstruktørers historie er for det meste ikke særlig svært; man finder bare nogle opslagsværker, biografier og magasiner om vedkommende frem og *vupti*; så kan man nemt og hurtigt skrive en lang afhandling om vedkommende. Desværre er det ikke så let med Poul Nyrup. Sagen er den, at da han var aktiv i 60'erne, fik han og hans film godt nok en del omtale i aviserne, men det var ikke særlig positiv omtale. Nyrup var faktisk ikke særlig velset af pressen (og som vi skal komme ind på senere, så er han det stadig den dag i dag ikke!!) og da hans karriere stoppede, var der tilsyneladende ikke rigtig nogen, der følte trang til at nedfælle hans historie. Og derfor har oplysningerne, jeg har kunnet grave frem, været meget sparsomme. Det meste stammer faktisk fra avisomtaler fra midttresserne, som blev fotokopieret og genoptrykt i et filmprogram engang i 80'erne i forbindelse med, at Video International udgav filmene på video. Desværre fandt V.I. det ikke synderlig vigtigt at skrive, hvornår de forskellige avisartikler var fra eller hvilke aviser, så når der i den følgende artikel refereres til "en artikel", så er det altså det, der ligger til grund. Jeg har også fået en del info fra Heine Sørensen, der i årenes løb har hørt en masse gennem storbyens jungletrommer og endelig har jeg udfrittet den kvindelige indehaver af Video Netto i Korsør, som også har kunne levere info, ikke mindst fordi hun er opvokset i Villa Vennely!

Det ukendte Danmark: 1960'erne!

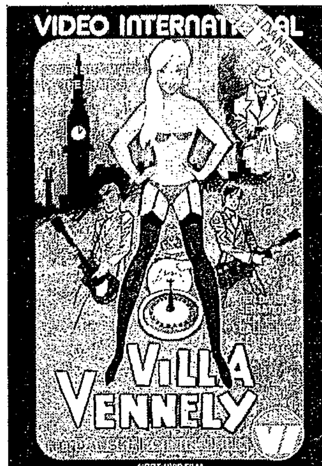
For at give et ordentligt indblik i en for de flestes vedkommende ukendt filminstruktør, må man nødvendigvis også fortælle om den tid og det sted, som danner rammen for begivenhederne.

I starten af 60'erne havde man i Danmark kun den statslige radiofoni, dvs. Danmarks Radio. Dengang betød det en enkelt tv-kanal, der næsten udelukkende sendte om aftenen, og to radiokanaler, P1 og P2.

[1] Check fx de fede LP-serier "Sin Alley" vol. 1-4 og "Teenage Shutdown" med henholdsvis rockabilly fra 50'erne og garagerockgrupper fra 60'erne, der lyder noget mere rå end sissy-boys som Offspring og Blink 69 (eller hvad det nu er de hedder); og jo, de fås også på CD (men rigtige rock'n'rollere køber vinyl).

Poul Nyrup - Stenbroens psykotroniske helt

Holdningen hos såvel DR som hos regeringen var, at danskerne for alt i verden ikke måtte fordummes. Det indebar, at det meste der kom fra USA aldrig rigtig nåede til Danmark og det, der gjorde, gjorde det ad omveje; fx den del af den nye rockmusik, der nåede landet, gjorde det som coverversioner, der var blevet oversat til dansk og blev sunget af Otto Brandenburg og hvem der nu ellers var dengang. I alt fald den del af musikken, der nåede et større publikum og kom på hitlisterne. Plader med Elvis og samtidens kunstnere kunne man heller ikke købe i DK, men man måtte tage til Sverige, hvis man ville have fat i det. Man tror jo næsten, det er løgn, men når nu Elvis' plader ikke kunne købes i Danmark, så var der straks en sanger, der begyndte at kalde sig "Melvis"!! Sverige var altid langt foran Danmark, når det gjaldt popkulturen, og det er det såmænd stadigvæk. I Sverige havde man ligesom i DK også haft to statslige radiokanaler, men man fik ret hurtigt en musikkanal, P3, der spillede pop/rockmusik (en såkaldt "musikradio"). Men heller ikke det ville man have i Danmark; holdningen var, at amerikansk popmusik kun var noget for fjollede teenagere og der var faktisk nogle, der blev forarget over, at man i det hele taget kunne finde på at diskutere, om man skulle have en populærmusikkanal. Det blev så i stedet til, at Jørgen Mylius fik to ugentlige musikprogrammer af 20 minutter med titlen: "Popmusik mellem lektierne" (en titel, som jeg lånte i sidste nummer!). Også her sørgede man for at have pegefingeren fremme; det var næppe noget tilfælde, at musikken skulle høres mellem lektierne!!! Men der var selvfølgelig nogen, der gerne ville høre de nye toner. Problemet var bare, at man ikke kunne organisere en alternativ radiostation inde i selve Danmark, da DR jo havde monopol på radio og tv, og en privatejet radio ville blive lukket af panserne med det samme. Løsningen blev så den, at nogle kvikke hoveder smækkede en radio sammen på et skib (ja, det omtales altid som et skib, men det var nu vist nok bare en fiskerkutter) og så sendte man popmusik til København og dele af Sjælland fra en lokalitet udenfor dansk farvand. Myndighederne kaldte selvfølgelig stationen for en piratradio, men egentligt var det vel ikke rigtigt (uden at jeg dog ved det), da radioen ikke gjorde noget ulovligt, da man jo var *udenfor* dansk farvand. *But who knows*.

Vennerne på radioen

Som de fleste ved, så hed radioen Radio Mercur og det var her, at Poul Nyrup arbejdede som lydmand i starten af 60'erne. Han arbejdede også på en anden radio der hed D.C.R. og som (tilsyneladende) også lå på et skib. I en avisartikel trykt otte dage før Nyrups første film havde præmiere i 1963 nævnes det, at Nyrup var 29 år gammel på det tidspunkt og efter mange, lange timers udregning er jeg kommet frem til, at han derfor må være født i 1934. Han var uddannet tonemester og arbejdede på Laterna Film, Danish Film Compagni og Saga Film, før han kom til Radio Mercur. Endvidere havde Nyrup tidligere arbejdet som fabriksarbejder, handelsmand, altmuligmand, andre småjob og han var såmænd også udlært sadelmager! På de to radiostationer mødte han nogle andre radiofolk, nemlig Preben Ploug, der var tekniker på Mercur og D.C.R., og Preben "Basse" Nicolajsen, der var tømrer på skibene, Tage Røpke, der også var tekniker og Anders Dahlerup, der var speaker og reporter. Disse "venner" skulle senere blive vigtige i Poul Nyrups karriere. Sagen var nemlig den, at han længe havde gået og rodet med manuskripter og havde haft lyst til selv at lave film. Som nævnt havde han været tonemester på forskellige filmselskaber, han havde bl.a. været med til at lave **Soldaterkammerater**, **Pigen og Pressefotografen**, **Den Rige Enke**. Filmen, som de havde talt om at lave, skulle handle om nogle venner fra *the other side of the track*, altså fra den "forkerte" side af byen, dvs. fra et Nørrebro/Vesterbro-miljø frem for et Hellerup-miljø! (som det blev omtalt i en avisartikel). Efter at have arbejdet sammen på Radio Mercur og D.C.R. et stykke tid skiltes de: Poul Nyrup og Tage Røpke gik ind i filmbranchen (denne info har jeg fra en avisartikel, og hvad det var de to lavede i filmbranchen blev ikke nævnt), Anders Dahlerup kom ind ved DR's radio, og Preben Ploug og Preben "Basse" Nicolajsen tog et stykke tid til udlandet (det er ukendt, hvad de lavede der). De mødtes dog fra tid til anden og snakkede om filmen, og da de havde pengeproblemet på plads - ved at Nyrup tog en masse lås osv. (se interviewet med ham efter artiklen), gik de i gang. Rollerne blev delvist besat af dem selv og endvidere havde man fået fat i bl.a. Poul "Kronprinsen" Martin (der skulle blive en af de faste medspillere i de 3 ud af de 4 film, som blev lavet), Anette Post, en danserinde, der senere blev revyskuespillerinde i Svendborg, og en 15-årig teenagerpige, der hed Marianne Themsen, som vandt rollen, efter at man havde sat en konkurrence i **BT**, hvor der var 500 piger, der meldte sig. Sammen med Anette Post og instruktøren Solveig Ersgaardø dannede Nyrup filmselskabet Pingvin Film, der skulle producere filmen. Check i øvrigt det interview med Poul Nyrup, der er gengivet her på en af siderne bl.a. om hans tanker omkring filmens budget.

Mellem Venner

Arbejdstitlerne på filmen var **Vennerne**, **Kærlighed Mellem Venner** og **Kronprinsen og hans Venner**. Den endelige titel blev dog slet og ret **Mellem Venner**. Filmen handler kort fortalt (læs udfyldigere omtaler i de enkelte films anmeldelser) om en fyr, der kommer ud af fængslet og møder sine gamle kammesjukker igen. Sammen laver de et bræk, holder en vild abefest med nøgne piger og cool surf-musik, og der er også en sindssyg biljagt, et mord og en kvinde bliver slået ned. Med andre ord: en rigtig psykotronisk perle. En avis beskrev i øvrigt, at filmen udspillede sig i et *læderjakkemiljø* og det er altså det, man skal huske på, når man læser denne "afhandling" om filmen, for selv om der bliver nævnt alt det med nøgne damer og halvpornografiske scener, så var disse sådan set bare ingredienser i en dansk *juvenile delinquent*-film (dvs. film om ungdomsrødder). I filmen

medvirker da også et dansk garagerock/surf-band (som man dengang kaldte "pigtrådsmusik" - sikkert fordi lyden var så ekstremt "flosset" i forhold til, hvad man ellers var vandt til i Danmark med Liva Weel, Otto Brandenburg, Grethe Ingemann osv.), der hed **Weedons**[2]. I Nyrups andre film medvirkede ligeledes tidlige 60'er garagerockbands (mere om dem senere). Og lad mig lige pointere igen: vi taler altså om de *tidlige* 1960'ere her; ikke noget med noget hippie-shit!

Jeg fortalte tidligere om radio/tv-monopoltilstandene i Danmark i starten af 60'erne, men der var også andre problemer, som i dag ligger så langt borte, at de fleste vel ikke engang aner, at de eksisterede. De fleste ved, at Danmark var det første land til at frigive pornografien i 1970 (hm, eller var det '71??) og vi bryster os vel lidt af, at vi ikke var/er som andre mere puritanske lande og vi tager for givet, at Danmark altid har været foregangsland mht. den frie sex i medier og underholdning. Men rent faktisk var det ganske anderledes dengang i begyndelsen og midten af 60'erne. I udlandet anså man måske godtnok Skandinavien (det vil i denne sammenhæng sige Sverige og Danmark, men bestemt ikke Norge/Finland!) for at være friere mht. seksuelle udskejelser. Men modsat senere forhold, så var det i landene sydpå, at film med et mere "vovet" indhold kunne vises. Rent faktisk lavede Pingvin Film to versioner af **Mellem Venner**, nemlig en nedtonet udgave til det hjemlige skandinaviske marked og en uklippet version til udlandet. Altså lige modsat af hvad forholdene blev senere.

Som Poul Nyrup sagde i det interview, som du kan læse efter denne artikel, så kom filmen til at koste ca. 350.000 kr. at lave og hvis ikke den betalte sig hjem, så måtte han arbejde som tonemester igen, men eftersom han allerede året efter kom med en efterfølger, så må han jo have tjent nok på filmen til at fortsætte. 350.000 kr. var i øvrigt ca. halvdelen af, hvad en almindelig film kostede på det tidspunkt. De medvirkende fik i øvrigt ingen løn for filmen, men skulle dele det eventuelle overskud, og man lånte sig til de forskellige locations såsom benzintank, værtshus, sommerhus osv., så man også her kunne spare på pengene.

Selv om **Mellem Venner** i dag end ikke ser så seksuelt udfordrende ud som et blødt pornoprogram på RTL, så var filmen dengang i 1963, det stærkeste man nogensinde havde set i Danmark; faktisk udtalte Harry Olsen, direktøren for selskabet, Europa Film A/S, der skulle distribuere den i Danmark, at filmen *svælgede i modbydelige scener* og man *vægrede sig ved at tro, at selv en stærkt beklippet udgave ville have nogen chance for at slippe gennem censuren!* Sådan! Og en svensk udlejer, der hed David Goldstein, som gjorde sig i "den slags film," sikrede sig straks rettighederne til distribution af filmen udenfor Skandinaven, efter at han end ikke havde set den, men kun luret nogle stillbilleder derfra. Tidligere havde samme Goldstein haft succes med en anden exploitation-film; den norske **Pigen Line** (som jeg ikke kender noget til). Artiklen, jeg har dette referat fra, gengav også, at Goldstein forventede at tjene en ny formue ved at udsende **Mellem Venner** i bl.a. Sydamerika. Det er sikkert totalt umuligt at finde ud af, men det ville være sjovt at vide, om filmen så også rent faktisk *kom* til Sydamerika og hvordan den gik. Kan nogen ældre sydamerikanere huske den? Og har de i så fald levet et helt liv med en forestilling, om hvordan en dansk ungdom er, baseret på **Mellem Venner**?? Filmen blev i øvrigt vist i Sverige under titlen **Tonårssyndare** ("teenagesyndere"!!). Endnu en ting, jeg bemærkede ved gennemlæsning af de mange artikler fra dengang, er, at disse film ofte blev omtalt (negativt) som værende "spekulationsfilm"! Hvorvidt det var det amerikanske "exploitation film(s)" man havde oversat eller om udtrykket var en ren og skær dansk opfindelse ved jeg ikke. Men selv om danske film generelt, dengang i begyndelsen af 60'erne, altså ikke var specielt seksuelt udfordrende, så havde nordiske og dermed danske piger et vist "erotisk" ry. I indledningen til en artikel i **Ekstrabladet** torsdag d.4 juni 1963 skrev en vis Ambro i indledningen: *"Der findes stadig filmfolk, der lever højt og flot på at levere film om nordiske pigers påståede erotiske eskapader. En ny dansk film, "Mellem Venner" vil blive efterspurgt på dette marked.*

2 **Weedons** blev dannet i København i '61. De gav koncerter i hele landet og i '64 kom deres plade "Shimmy shimmy" på Top Tyve-listen, hvor den nåede op på en andenplads. Gruppen spillede opvarmning til **The Beatles**, da de spillede i Danmark i '64. De blev opløst i '66.

Allerede før filmen er færdig, har den første filmopkøber meldt sig"

Ekstrabladet var i øvrigt ikke de eneste, der var forargede: I **Berlingske Tidende** kunne man læse Svend Kragh-Jacobsen skrive: *"Det er ikke blot den talentløseste, men også den kedeligste og dårligste danske film, der er frembragt i mange år - til beskæmmelse for dem, der lægger navn og lærred til den"*!!

Senere i **Ekstrabladets** artikel kommer journalisten ind på, at her gik man og troede at "denne spekulation i nordiske piger var ved at være et overstået fænomen," men måtte så konstatere, at det var det ikke alligevel (fordi **Mellem Venner** kom på banen) og skribenten begynder så forarget at sammenligne Nyrups film med en anden *spekulationsfilm*, der nogle måneder forinden var blevet optaget i Stockholm, hvor (ifølge journalisten) et italiensk filmselskab have drukket unge piger fulde og havde derefter filmet dem (historien nævnte ikke noget om, hvad de i det hele taget havde lavet under filmningen). Endvidere nævnes en film med Elke Sommer og Paul Newman, som spillede henholdsvis en tysk sexbombe og en forfatter, som går til nudistmøder og har lange samtaler om "de skandinaviske pigers erotiske frigjorthed"! Journalisten slutter forarget med: *"Den ikke særlig behagelige myte om sexorgier og pigernes erotiske frigjorthed i Skandinavien lever altså i bedste velgående."* Jeg har ikke set filmen, der refereres til og titlen nævnes ikke (der gøres dog opmærksom på at den byggede på en "skandaleroman", der hed **The Price**, så måske filmen hed det samme). Den italienske film nævnes selvklart heller ikke ved navns nævnelse. Hvis nogen af læserne kender nogle af de de film (eller/og den norske **Pigen Line**), så vil info om disse blive modtaget med kyshånd). Selv om man kan trække på smilebåndet over den lettere frigide journalists forargelse over de omtalte film (**Ekstrabladet** var tilsyneladende ikke helt så frisindet, som det senere blev, hvor man ikke mindst fik og stadig har en side 9-pige!), så giver artiklen alligevel også grund til forundring: Nogle af de andre artikler, jeg har læst (og trækker på til denne artikel), nævner at **Mellem Venner** var den stærkeste film, man havde set hidtil, men **Ekstrabladets** reporter skriver jo altså i juni '63, at han gik og troede at disse spekulationsfilm var et overstået kapitel. Der måtte altså havde været andre, der kom *tidligere* end juni '63! Hvad var det for film? Hvor er de blevet af og er det nogen, som man overhovedet kan komme til at se i dag? Ville de blive kultfilm, hvis de blev gravet frem? Jeg skrev tidligere her i artiklen, at Danmark i begyndelsen af 1960'erne var som et andet land, og når man tilføjer disse just nævnte spørgsmål, så føler man det næsten som om den periode ikke bare var et andet land, men et ukendt land i en helt anden dimension. Modsat for eksempel USA, hvor man har mange filmtidsskrifter og fanzines til at grave den slags psykotronisk viden frem, så er der ikke rigtig nogen, der har gidet gøre det herhjemme, endsige har gidet gøre sig ulejligheden at forsøge at bevare bare et nogenlunde overblik over en fortid, som ikke ligger længere væk, end at det er i samme årti, som mange af os er født i.

Villa Vennely

Året efter lavede Poul Nyrup så sin næste film, der fik titlen **Villa Vennely**. Ligesom **Mellem Venner** blev den lavet for små penge og med amatører i alle rollerne og Basse var med igen. Den eneste artikel, jeg har kunnet finde, hvori et budget for filmen nævnes er i det svenske **Paraden**, hvor det nævnes, at den kostede ca. 300.000 svenske kr. at lave (til sammenligning kan nævnes, at **Mellem Venner**, som kostede 350.000 dkr. i den svenske avis blev "oversat" til 400.000 skr.). **Stenbroens "Helte"** var anslået til at komme til at koste 250.000 skr. Indspilningen blev foretaget i februar og marts '64. Endnu en gang var hovedpersonerne unge mennesker på kant med samfundet; Denne gang ikke småkriminelle på gader og værtshuse, men derimod de ansatte på en callgirlcentral. Nyrup sagde i et interview til **Paraden**, at filmen var halvdokumentarisk. Han gik faktisk så vidt, at han kaldte den *"en ren oplysningsfilm med et moralsk budskab"*!! Mit eget bud er, at dette var et forsøg på at komme noget af kritikken til livs: I Danmark (og Sverige velsagtens) måtte film helst ikke kun underholde. Der skulle være realsocialisme med og selv om vi i disse år ser en hel del gamle folkekomedier på DR og TV2 fra gamle dage, film med Dirch Passer, Osvald Helmut, Richard... ehh, hvad det nu var, de hed den gang, som udelukkende indeholder skæg og ballade, så skal man ikke slå sig blår i øjnene og tro, at de blev rost af pressen dengang. Det gjorde de faktisk ikke, *men de var populære!* - Derfor kunne man blive ved med at lave dem.

Historien er ret enkel; Lederen af callgirlcentralen, Boss, holder fester hver aften i Villa Vennely og inviterer mænd med tykke tegnedrenge, kløe i skridtet og en sur havgasse derhjemme til at komme og nyde livet med sprut, gambling, "larmende" musik og villige piger. I løbet af dagen før aftenens fest sørger Basse ("mor") for pigerne. En af pigerne har et narkoproblem, Basse fjoller rundt og en religiøs spritter optræder også. I denne film er der endnu mere musik med end i **Mellem Venner**, da "pigtrådsgruppen" **Danish Sharks**[3] giver flere numre både med og uden sangerinden **Anette**[4]. I rollen som Boss ses Erik Chris og dèt navn skal du lægge mærke til! Erik Chris kom nemlig til at spille den vigtigste rolle i nogen som helst dansk film nogen sinde: rollen som "Djævle-John" i **Stenbroens "Helte"**, men meget mere om det senere! Det meste af filmen foregår i Villa Vennely, som i virkeligheden var en villa, der blev ejet af Leif Jedig. Leif Jedig var i '60'erne fotohandler og senere var det ham, der startede Video Netto. Ifølge **Gyldendals Filmguide: Danske Film fra A til Z**, så optog og udlejede han også i starten af 60'erne stripteasefilm. I 1963 bosatte han sig på Mallorca, hvor han optog filmen **Mallorcas Søde Liv** (som blir omtalt senere). Også ifølge **Filmguiden**, så var Jedigs omsætning på 3 mio årligt og han havde derfor nemt råd til denne kæmpevilla. Som den vante læser af dette livsstilsmagasin ved, så har **Stay Sick!**-redaktionen adresse i skodbyen Slagelse. Slagelse ligger ikke langt fra lossepladsen Korsør (herefter betegnet: ☠☠☠☠☠☠) og da der for et års tid siden blev åbnet en ny afdeling af Video Netto i ☠☠☠☠☠☠, så tog yours truly en gasmaske på og drog af sted mod ☠☠☠☠☠☠. Selv ikke en "by", der mest af alt minder om "Den Forbandede Jord" i tegneserien **Judge Dredd**, kan holde en samler af gamle, snavsede videokassetter væk. Da jeg så endelig var kommet derned og havde rodet i gamle kassetter i en times tid, var der ikke rigtig noget tilbage, jeg ikke havde gennemkikket på nær kassen med gamle danske film og hvem gider også at stå og gennemrode den ene danske folkekomedie efter den anden! Men da der alligevel ikke var mere tilbage og da jeg forsøgte at udskyde øjeblikket, hvor jeg ville være nødt til at bevæge mig ud på de ildelugtende gader i ☠☠☠☠☠☠ igen, så tog jeg fat på de gamle danske også. Og til min store overraskelse opdagede jeg, at der faktisk havde *alle* Poul Nyrups film stående + **Mallorcas Søde Liv!** Jeg måtte straks over og høre, hvad meningen var: det var sandsynligvis en fejl, tænkte jeg. Men nej, det var ingen fejl, men skyldtes såmænd, at den kvindelige indehaver af den nyåbnede Video Netto-afdeling var ingen anden end Leif Jedigs datter!! (herefter "frk. Jedig", da jeg naturligvis ikke tænkte på at spørge efter navnet!). Og vi faldt naturligvis i snak om både **Mallorcas Søde Liv** og de tre Poul Nyrup-film. Det var således Frk. Jedig, der fortalte mig, at huset, hvor **Villa Vennely** og **Stenbroens "Helte"** var filmet, er huset, hvor hun boede som barn. De boede der dog ikke mere end 5 år og flyttede, da hun ikke var ret gammel, da forældrene blev skilt. Interessant nok, fortalte frk. Jedig *(ja ja, det lyder fjollet, men jeg gider ikke skrive "Leif Jedigs datter" hver gang!)* mig, at Leif Jedig havde været med til at producere Poul Nyrups film. Interessant (og mystisk), da dette ikke fremgår af filmprintne og heller ikke af nogle af de mange artikler jeg har læst, og heller ikke er nævnt i **Filmguiden**. Jeg tvivler naturligvis ikke på, at det er sandt, men det er dog mystisk! Endnu en interessant ting er, at en artikel trykt efter **Villa Vennelys** premiere, men før både **Mallorcas Søde Liv** og **Stenbroens "Helte"** blev lavet, nævner, at pga. Poul Nyrups succes, så havde han råd til at flytte ind i en villa - selvsamme villa, som **Villa Vennely** blev filmet i, ifølge avisen!!?? Hvorvidt dette så betød, at Jedig-familen og Poul Nyrup boede i det samme hus (når man ser **Villa Vennely**, kan man nemt forestille sig, at der ville have været mere end rigelig med plads). Hvis jeg en dag kommer til ☠☠☠☠☠☠, må jeg smutte indenfor hos Video Netto og spørge om disse ting! Endnu en mystisk ting, som Nyrup siger i nævnte interview, er: *"I løbet af næste år kommer jeg med to nye film - en om Mallorcas søde liv, og en om Hamburgs ditto"*!!! Meget mærkeligt, må man sige! Poul Nyrup taler altså her om, at han skulle lave **Mallorcas Søde Liv**!! Og *on top of that*, så omtaler han altså, en film **som aldrig blev til noget**!!! Men blev der monstro optaget noget til denne film, der måske ville have heddet **Hamborgs Søde Liv**?? Og hvem skulle have været med, hvor langt henne var man i planerne??? Virkelig et mysterium. Og når vi nu er ved det, hvad så med de optagelser, som Nyrup omtaler, at han **allerede havde i kassen** i interviewet med **Paraden** (trykt efter denne artikel); hvad blev der af dem? Findes de stadig?? Og hvorfor blev den aldrig til noget??? Hvis der skulle sidde nogen derude med noget som helst viden om det her, så skriv endelig og beret *(men jeg gør mig ikke nogen forhåbninger, om at der er nogen!! Desværre)*.

Villa Vennely fik biografpremiere i syv københavnske biografer på samme tid: Bristol, Nora, Grøndals Teatret, Bispebjerg Bio, Casino, Merry og Bio Lyngby, og lige som med **Mellem Venner** fik også **Villa Vennely** en hel del medieopmærksomhed, faktisk en hel del mere end debuten, og denne gang ikke kun pga. nyheden om en debuterende instruktør og jævnt forargede anmeldere. For det første blev filmen blev totalforbudt af censuren i Sverige og for det andet blev Poul Nyrup sagsøgt af symaskinefirmaet Bernina!! Men på trods af anmelderkritikken kom filmen dog til at gå 18 uger i biograferne i København alligevel og blev en økonomisk succes (eller "sukces" for nu i dagens anledning at stave det på gammel dansk) og blev solgt til Svejts, Holland og Belgien.

Sagen med den svenske census var den, at Statens biografbyrå (biografkontor) i Sverige, altså censurorganet, havde konkluderet at filmen så dårligt lavet at dette i sig selv var **forrående** og måtte have en **skadelig indvirkning**!!! Den svenske distributør af filmen var Coronafilm (som **KvP** kaldte selskabet, men som der i **Paraden** blev refereret til som Film AB Corona! Den ene avis havde tilsyneladende ikke checket sit kildemateriale ordentligt!!) og selv om Coronafilm klippede 118 meter (ca. 3 minutter) ud af filmen efter den første afvisning, så hjalp det ikke noget. En censor, Sven Norlin, fra Statens biografkontor i Stockholm udtalte, at: *"Filmen er frygtelig dårligt lavet og har masser af indslag med fylderi, narkotika og lignende ting. I det hele taget er det en aldeles snusket film. Der findes ikke antydning af kunstnerisk ambition."*!!! Uden at vide det har denne svenske censor givet en beskrivelse af, hvad der lyder som en våd drøm for enhver fan af psykotroniske film! *Marvelous!!* Man skal dog ikke fryde sig alt for meget over de friere tilstande herhjemme end på den anden side af Sundet, for som jeg tidligere har nævnt, så var tilstandene en meget anderledes i DK i starten af 60'erne og faktisk var der blevet klippet 42 meter ud af den danske version. Efter det svenske forbud sendte Poul Nyrup og hans advokat en skrivelse til det svenske Statens biografbyrå og protesterede over forbudet, men det hjalp ikke noget. Så protesterede Coronafilm/Film AB Corona til regeringen, men lige lidt hjalp det. Den svenske presse var heller ikke sene til at sable **Villa Vennely** ned, i KvP kunne man fx læse følgende smøre af Owe Magnusson (som havde været i Danmark for at se filmen): *"Det är en skandalöst dålig film. Ren spekulation och dessutom av så naivt och löjligt slag, att inte*

[3] **The Danish Sharks**: Dannet i '60 med baggrund i bandet **Golden Strungs** (dannet '57). De hed oprindeligt **The Sharks** og var med i Dansk Pop Melodi Grand Grix '63. Lå på førstepladsen af DR's "Ti vi ka' li'"-program med "Shaking the battle hymn" i '63 og som i virkeligheden var musikken til **Villa Vennely**. Indspillede '64 en af de første beat-LP'er i Danmark: "Ready steady go". De spillede bl.a. i Star Club i Hamborg. Opløst i '65.

[4] **Anette**: solo-popsangerinde, som startede i slut-50'erne. Nummeret "Let's Jump the Broomstick", som hun synger i **Villa Vennely**, var i virkeligheden et cover-nummer, som oprindeligt var indspillet af en af de få rockabilly-sangerinder, der var, nemlig **Brenda Lee**. I 1967 fik hun foretaget en kønsskifteoperation i Mexiko og blev derefter den første **El Santo** *(ok, ok, jeg har ingen anelse om, hvad der blev af hende!)*.

Poul Nyrup - Stenbroens psykotroniske helt

ens en 14-åring skulle kunna bli upphetsad.". KvP oplyste dog også, at **Villa Vennely** blev vist i en biograf på Strøget i København og det var dennes bedste sælgert. En anden biograf lige ved viste en svensk film der hed **Raggare** og som (tilsyneladende) var en film af samme type (men igen, den har **SS!**-redaktionen *heller* ikke set!). Navnene på biograferne blev ikke nævnt i den svenske avis. Man var måske bange for at svenske turister skulle se "svineriet", når de var *hinsidan!* Men en artikel i en dansk avis gav navnet på en biograf på Strøget, som var blevet ved med at vise filmen efter at den var blevet taget ned alle andre steder. Denne biograf hed Bristol og det var sikkert også denne biograf, der refereres til i den svenske avis.

Endvidere havde Pingvin Film fået 1200 kr. af et symaskinefirma, der hed Bernina og lå i Odense, for at nævne firmaets navn i filmen (et tidligt "product placement"!!), men firmaet mente ikke Pingvin Film havde overholdt deres del af aftalen, da man i filmen godt nok ser et par symaskiner, der også bliver omtalt, men navnet nævnes ikke og symaskinefirmaet sagsøgte derfor Poul Nyrup. Retten, hvor sagen kørte, var Odense byret og en speciel forevisning blev holdt af filmen, så Odense Byret selv kunne danne sig en mening om, hvorvidt det der blev sagt var dækkende eller ej. Check selv scenen i filmen. Symaskinefirmaet mente i øvrigt også, at filmen var så ringe, at man ikke behøvede at betale! I de gamle avisartikler er der fra skribenternes side modstridende udtalelser om, hvorvidt Bernina rent faktisk *havde* betalt de 1200 kr. eller om de *ikke ville* betale dem. Resultatet af sagen har jeg ikke kunnet finde frem til.

Jeg nævnte tidligere at **Villa Vennely** blev klippet en smule i biografversionen. Faktisk var der spænding op til premieren, om hvorvidt den overhovedet ville blive tilladt. Da den skulle bedømmes hos det danske censurorgan (*der eksisterede dengang, i dag er der jo bare aldersbegrænsninger, og i de tilfælde hvor film i dag er censureret skyldes det, at en distributør (er et røvhul og) vil nedsætte aldersgrænsen, så han kan tjene flere penge, eller at et videoselvkab/tv-station har fået en allerede klippet kopi fra udlandet og ikke har været klar over dette/gidet gøre noget ved det)* turde den første censor ikke lade den slippe igennem, men viste den også for sine kolleger så denne ikke selv skulle stå med ansvaret hvis der skulle udløse sig et ramaskrig.

Også mht. **Villa Vennely** kom der sure, forargede opstød i aviserne, læs blot denne notits, som her bringes i sin helhed:

"Chokrapport - Spekulation

'Villa Vennelv'. en dansk film. instrueret af Poul Nvrup og tilrettelagt af Jørn Adrian. havde premiere i Fotorama i aftes. Filmen påstås at være en realistisk skildring af livet i en dansk call-girl-central. Det er på mode at være realistisk. At gå lige til tingene og vise alt uden undtagelse. Så er spørgsmålet. om folk bryder sig om al den realitet? En realistisk reportage fra en kloak kan ikke undgå at vise uhumskheder. og bryder man sig om det? Den slags film og i særdeleshed denne har et strejf af spekulation - i folks dårlige smag."

Mallorcas Søde Liv

Poul Nyrup lavede i alt tre film fra 1963-65, nemlig **Mellem Venner**, **Villa Vennely** og **Stenbroens "Helte"**. Men i '64 udkom også filmen **Mallorcas Søde Liv**.

Som nævnt tidligere, var den ikke instrueret af Nyrup, men derimod af Leif Jedig. Den handler om et charterturistselskab, der tager til Mallorca. Dengang var charterturene noget ret nyt og nærmest "opfundet" af Simon Spies. Frk. Jedig fortalte mig også noget om en forbindelse mellem Leif Jedig og Spies dengang, men *damned if I can remember it!* Ligesom Nyrup-filmene spilles alle rollerne af amatører (sådan der det i alt fald ud). Noget af det, som gør, at filmen bliver endnu mere interessant i en Poul Nyrup-sammenhæng, er, at nogle af Nyrups faste skuespillere er med, nemlig bl.a. Basse, Kronprinsen og Tage Røpke. Modsat de tre andre film, så er **Mallorcas Søde Liv** en farvefilm, de andre var i sort/hvid. En lettere morsom ting er dog, at hele introsekvensen er i s/h, men så pludselig får man øje på filmholdet, der står ved en vej i Spanien og filmer; så pludselig løber instruktøren (som rent faktisk *er* Leif Jedig) ind og råber noget i retning af: *nej nej nej, jeg har jo sagt at denne film skal være helt i farver!* Nå ja, så *lettere* morsomt da! Rejsegæsterne ankommer til hotellet og bortset fra to gamle tanter, så nyder de alle sammen livet med druk, vandsurfing og besøg hos de lokale ludere! Når man tænker på, at filmen er fra '65, så må det siges at være stærk kost, at hovedpersonerne benytter sig af den slags. Det var ikke just noget man så i samtidens Dirch Passer-film! Interessant nok, så er der også en lystyacht-scene, hvor man kan prøve at spotte den unge pige med det højt opsatte, lyse hår. Leif Jedigs datter fortalte mig, at det er hendes mor, der havde en lille rolle (uden dialog). Det er dog meget tydeligt, at det ikke er Poul Nyrup, der har instrueret: **Mallorcas Søde Liv** er nemlig ærlig talt det værste, usammenhængende bras, jeg har set. Den er så slem, at Henrik Larsen (redaktør af **Obskuriøst**, for nye læsere) end ikke kunne klare at komme til enden, men simpelthen måtte slukke!! Musikken var også noget lort! Jeg må dog indrømme, at engang i mellem, når man er totalt færdig,

ikke kan spise, ikke kan sove, ikke kan tænke, så er det faktisk meget befriende at sætte **Mallorcas Søde Liv** på og bare sidde og komatisere!

Men nu, *endelig er øjeblikket kommet...* her er afsnittet om:

Stenbroens "Helte"

Hmm, det er i virkeligheden Heine Sørensens skyld det hele! Det er Heines skyld, at mit liv begyndte at skride nedad i hastig fart, nedad mod det helvede af depravation, amoralitet og verdslig fordærvelse som Poul Nyrups film er. Heine, du har ødelagt mit liv. *Cheers mate! (shit, nu gik det ellers lige så godt med at holde denne artikel i en nogenlunde seriøs tone!!).* Men altså, det er snart længe siden, at jeg modtog købevideoen med **Stenbroens "Helte"** fra Heine, som syntes, at den *måtte* jeg altså bare se. En film, som han selv havde set (og ser) til hudløshed. *Joh tak,* fint nok, men jeg havde den alligevel liggende et par dage, før jeg fik taget mig sammen til at kikke på sagerne; for selvom hr. Sørensen havde snakket langt og længe om denne film, så kunne jeg alligevel ikke lade være med sådan lidt at tænke; *jamen for helvede, den er jo dansk!! Hvordan skal den på nogen måde kunne være noget værd? Jeg har skam set den ene 60'er-film efter den anden, Ove Sprogø, Arthur Jensen og Nina & Frederik og hvad ved jeg! Hvad fedt er der ved det!!*

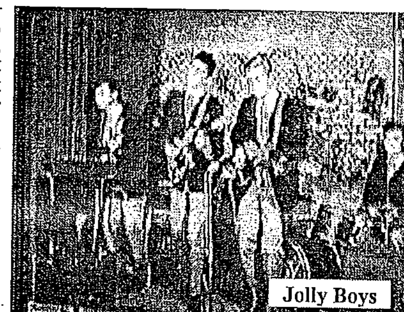
Men der gik ikke længe efter, at **Jolly Boys**[5] havde sparket filmen i gang, at jeg måtte sande, at her var virkelig noget ud over det sædvanlige!! Glem alt om alle andre danske film, du har set nogensinde (inkl. Nyrups egne film!!): **Stenbroens "Helte"** er en trash-perle på højde med enhver amerikansk af slagsen! Og så taler de dansk. *Vel at mærke* dansk, som det taltes i midt-60'erne!!! Historien kort: Djævle John, *a cool cat* i læderjakke og anderumpe og hans slæng (som i aviserne dengang også blev betegnet "læderjakker", selv om det rent faktisk kun var Djævle John, der havde læderjakke på!!) besøger en *"søster"* (60'er-slang for en "sild"), hvis forældre ikke er hjemme. Så skal der holdes fest, men der er ikke noget at drikke, så de tager på indkøb hos den lokale købmand... efter lukketid. Senere laver de også et bræk hos en anden købmand, der er hjemme og da Djævle John ikke tror på, at han ikke har nogen skejser, så ondulerer han ham. Senere flytter de i villa og begynder at lave *frække film.* Der er også en vild flugt fra politiet, hvor panserbasserne skyder i alle retninger uden at kunne ramme.

Stenbroens "Helte" har det hele; slagsmål, frække damer, cool dans til surf/garage-musik, anti-social adfærd og meget mere. Det er virkelig ekstremt underligt, at denne film ikke er blevet en stor kultfilm i Danmark, men jeg tror, det skyldes; at selv om mange danskere gerne vil give indtryk af, at de er med på noderne, så er det det gamle velkendte med (selv inden for kultfilmkulturen), at noget kun er noget værd, hvis nogle andre først har FORTALT danskerne, at det er noget værd!! Og helst hvis det kommer fra USA! Det er faktisk, desværre, ikke overraskende, at selv om vi i Danmark har haft talrige filmfanzines, så er først nu med dette nummer af **Stay Sick!**, at **Stenbroens "Helte"** får en ordentlig dækning (den blev faktisk også nævnt i sidste nummer i Jens' anmeldersektion, men det rev var så kort, at det næppe kan kaldes en "dækning").

I **Stenbroens "Helte"** er der nogle gengangere fra Nyrups andre film, bl.a. Kronprinsen og specielt Erik Chris - her i sin glansrolle. Han var underholdende i **Villa Vennely** (*"rigtig hjertelig skål"),* men her i **Stenbroens "Helte"** er han uovertruffen: ligesom Dennis Hopper *er* Frank Booth i **Blue Velvet**, så er Erik Chris Djævle John i **Stenbroens "Helte"**!!! Endnu en person i **Stenbroens "Helte"**, man ikke kan undgå at lægge mærke til, er Gokke, som er med i Djævle Johns slæng. Gokke blev spillet af Klaus Pedersen og selv om det var dennes eneste Nyrup-film, så er det hans medvirken, som bliver siddende i hukommelsen sammen med Djævle Johns.

Mht. de to andre film, så var der jo en del røre om censur og forbud, og heller ikke **Stenbroens "Helte"** slap uden problemer: hele tre gange måtte det danske censurorgan se filmen igennem, før de kunne beslutte, at den godt kunne udsendes med en 18-årsgrænse. Der blev også klippe en scene ud af filmen, nemlig hvor Djævle John dræber en ung kvinde med den ene af hendes egen strømper! Det er ærlig talt synd, at der har siddet folk i biograferne i Danmark i 60'erne og set filmen uden at se denne scene; den er nemlig et af højdepunkterne: Da Djævle John kværker krampen, ser vi Erik Chris i closeup og han overspiller så meget, at man får tårer i øjnene af henrykkelse! Hvis du har den mindste interesse i psykotroniske film, så gør alt for at komme til at se **Stenbroens "Helte"**! Du vil ikke fortryde det.

Ligesom med de to første film, så hævder Nyrup, at filmen bygger på kriminalrapporter, der har været bragt i aviserne. Hvorvidt det så passer, ved jeg ikke. Modsat fx kriminalfilmen **Lyntoget** (fra 1951), så vises der her ikke noget konkret bevis for, hvilke avisnotitser, der er brugt. Men det gør heller ikke noget, det må sgu have været svært at forsøge at lave film i en tid, hvor man blev udråbt som skandaløs, hvis man vovede at lave film (og anden kunst) ene og alene for at underholde!! Faktisk var det så grelt med **Stenbroens "Helte"**, at Dansk-Svensk Film, det danske filmudlejningsselskab, der havde stået for udlejningen af **Villa Vennely** i Danmark, ikke ville røre filmen med en ildtang! Direktøren, Harry Olsen, udtalte til en avis: *"... "Stenbroens helte" er et nummer for galt. Vi kunne ikke tænke os at tilbyde vore kunder den. Filmen er helt igennem usædvanlig raa. Hovedpersonen, der er blevet udstyret med et saa uhyrligt navn som Djævle-John slaar en pige ned - selvfølgelig er hun i sort undertøj - ruller strømpen af hende og kvæler hende med den. Det er modbydeligt."* Det kunne ærlig talt være sjovt, at finde ud af, om slige udlejningsdirektør stadig gør sig i filmbranchen (eller blot er i live) og udfritte ham om,

Jolly Boys

[5] **Jolly Boys:** Hvor længe gruppen eksisterede har jeg ikke kunnet finde ud af, men de indspillede rent faktisk aldrig noget som helst ud over musikken til filmen, som i øvrigt *kun* blev indspillet til filmen, men som aldrig udkom på plade.

hvad han måtte mene om nutidens filmkultur, for hvis Stenbroens "Helte" ligefrem var "modbydelig", sååhh...

Da Stenbroens "Helte" fik Danmarkspremiere skete det bl.a. i Grøndal, Kino-palæet, Billedteatret, Fotorama og Kosmorama. **Politiken** kaldte filmen for "Årets dårligste film"!

I **Filmguiden** over danske film skriver en navnløs anmelder, at Nyrup havde *kikset* med de to første film! Hmm, det var det, jeg refererede til i starten af denne artikel, at selv i dag kan pressen kun finde ud af at skrive negativt om Poul Nyrups film. Og man skulle tro, at man fra seriøse filmkritikeres side havde lært at gøre et lidt bedre researcharbejde end dengang for 35 år siden, men tilsyneladende så er dagens filmanmeldere stadig tilfredse med at være nogle ignoranter. Ifm. anmeldelsen af **Stenbroens "Helte"** gøres der i **Filmguiden** opmærksom på, at filmen ikke er *blevet* set/genset i forbindelse med anmeldelsen, men anmelderen ser dog ikke dette som noget problem for at kunne omtale filmen som "dilettantisk"!!!

Hvis ikke jeg har gjort det klart nok allerede, så er **Stenbroens "Helte"** den mest perfekte danske film nogen sinde. Glem Lars von Triers film, glem Ole Bornedal og glem **Rejseholdet**!! Ingen film, *ingen*, er værdige nok til at snuse **Stenbroens "Helte"**s underhylere med bremsespor i. Tro mig!!

I **Filmguiden** gives der op til 5 stjerner i karakter. Ingen af de fire Nyrup-film (inkl. **Mallorcas...**) fik nogen stjerner overhovedet, men det er vel også en slags kvalitetsstempel for sådan en håndhuld trashfilm! *Hell yes!!*

Glemslens Mørke

Lige så meget jeg har kunnet finde frem til om Poul Nyrup, hans film og skuespillerne fra dem, lige så lidt har jeg kunnet hitte ud af om eftertiden. Efter **Stenbroens "Helte"**... ingenting! Hvorfor Poul Nyrup stoppede med at lave film vides ikke. Fra Heine Sørensen ved jeg, at Nyrup døde engang først i 70'erne. Han drak sig ihjel! Så også på denne måde fulgte han i hælene på Ed Wood, som jo også begynde at drikke kraftigt (og som jo da forresten også døde i 70'erne). Hvad lavede Nyrup fra '65 og til sin død? Blev han gift? Fik han børn? Og er nogle af disse til at få fat i til et evt. interview?? Hvad blev der af skuespillerne? Heine mener at have hørt gennem jungletrommerne, at de fleste af dem er døde. Gokke er sikkert død. De levede formentligt hårdt og gik til den med druk. Et enkelt interessant stykke info kom dog fra Rockugle-Kim, som fortalte Heine, at han havde set Kronprinsen på et tidspunkt (inden for de sidste par år), hvor denne havde stået udenfor et værtshus med armene strakt ud opad til siderne og set op mod himlen og set veltilfreds ud! Efter Kims udsagn lignede han sig selv. En af artiklerne fra 60'erne nævnte, at da **Mellem Venner** blev lavet var han kun 15 år gammel, og hvis det holder (den slags avisinfo er jo ikke altid lige til at stole på!), så vil han altså ikke være alt for gammel i dag. En anden *meget* interessant bid info kom fra Jens inde i filmhuset (der også spiller i **Hellroute 16** - køb deres nye CD!!): Han havde snakket med Peter Peter (fra **Sods**) som havde fortalt, at Erik Chris kører taxa i København!!! Desværre har ingen af os bare kunnet finde ud af mere om, hvor henne i Kbh. Men det kunne være fantastisk en dag at finde ham og lave et interview!! Leif Jedig lever stadig og har stadig med Video Netto at gøre. Den ældre fru Jedig (eller hvad hun nu hedder i dag), som var med i **Mallorcas Søde Liv** lever også (og faktisk missede jeg hende med et par øjeblikke, da jeg sidst var en tur nede i Korsørs Video Netto). Hvis der er nogen der ude, der har nogen som helst info om noget som helst, der har med denne artikel at gøre, så skriv endelig!!

De fire film på video

Tilbage i 80'erne blev alle fire film udsendt af Video International og man skal da være velkommen til at forsøge at finde dem, men du kan lige så godt tage og opgive det med det samme; de er *helt* væk fra markedet! Men tab nu ikke modet alligevel; De er nemlig alle nemme at få fat i, man kan nemlig købe dem i Video Netto. Når jeg specifikt nævner Video Netto, er det ikke for at gøre reklame for lige dèn butik, men fordi det er en lidt kringlet udgivelse, ser du, man kan nemlig ikke købe dem andre steder. Sagen er tilsyneladende den, at Leif Jedig tilsyneladende ligger inde med rettighederne til filmene og han har selv udgivet dem på noget, der vist tilnærmelsesvis må betegnes som bootlegs. Jeg har ingen anelse om, hvordan det hænger sammen, det plejer jo at være *andre*, der udgiver bootleg-bånd, fordi de netop *ikke* har rettighederne til filmene! Men det er måske for dyrt at udsende dem officielt?? Jedigs datter fortalte mig i øvrigt, at filmprintsne var forsvundet og indgen havde vist, hvor de var henne, men nu havde Leif fundet dem. Når han nu har de orginale prints, kan det godt undre, hvorfor de bånd, han har udsendt, er kopier af V.I. gamle udgaver (ink. trailere fra andre V.I.-film!!). Anyway, båndene koster 70 kr. per stk. inde på Vesterbrogade (kan så vidt jeg ved også bestilles via postordre), men vær beredt på at skulle betale mere, hvis du bestiller gennem andre Video Netto'er: Da jeg fx ville bestille **Mellem Venner** og **Villa Vennely** i Slagelse, fik jeg at vide, at den ene ikke var til at få mere og den anden kostede 100 kr. - og det på trods af, at jeg havde set begge bånd få dage tidligere inde på Vesterbrogade!!!

Hvis du ikke er helt sikker på, at disse gamle, s/h film er noget for dig, så tag i det mindste og prøv med en enkelt først. Og lige meget hvorvidt du kun ønsker at købe en eller du ved på forhånd, at du hen ad vejen vil samle dem alle sammen, så BØR du købe **Stenbroens "Helte"** først! Det er langt den bedste af de fire film. Hvis ikke **Stenbroens "Helte"** er hjemme, så går det også helt fint at købe enten **Mellem Venner** eller **Villa Vennely**, men jeg vil fraråde dig at købe **Mallorcas Søde Liv** til at begynde med. Du vil få et helt forkert indtryk af de andre (meget bedre) film.

En stor tak til Heine Sørensen, som i sin tid forærede mig **Stenbroens "Helte"**, og som i tidens løb, som nævnt, har fortalt mig en masse om Nyrup og filmene. Også tak til Henrik Larsen, der lånte mig Video Internationals gamle filmprogram med avisudklip. Og sidst, men ikke mindst, en tak til Leif Jedis datter i Korsør for al den brugbare info. Thanx!

Hmm, og så har Heine forresten luftet idèen om at lave en Stenbroens Helte 2: Djævle Johns Søn...

Interviews med Poul Nyrup:

en uge før premieren på Mellem Venner i 1963: kilde ukendt. Interview: Toby

Nyrup om filmen: De er fem kammerater, og den ene er lige kommet ud af fængslet. Penge har de ikke. Der må skaffes nogen, og da en af dem har været ansat i et firma, kender han dets indre indretninger og ved, hvor der ligger penge. De laver et bræk, der giver 32.000 kr., og så skal der festes i et lille hus ved Greve Strand. Den ene har en veninde, en pæn pige, men hendes søster er en modbydelig, halvprostitueret, ondskabsfuld tøjte, som ingen kan lide, og for at hun ikke skal anstille flere ulykker, aftaler de at kidnappe hende. Det gør de, men de fire bliver bange, og kun den femte tør: "Hende ordner jeg!" udbryder han. Hvad der videre sker, skal vi ikke røbe, kun at moralen er den gode gamle, at forbrydelse ikke betaler sig.

Avisreporter: Det lyder ret fredeligt?

Nyrup: Ja, men det er det ikke. Jeg ejer ikke noget. Jeg ville lave min første film. Jeg har skaffet midler ved at låne mig frem, tage veksler i brug, få på kredit. Et par af kammeraterne er med på chancen. Jeg skal have 350.000 kr. ind, før jeg er hjemme, og så meget kender jeg da til film, at jeg ved, hvad folk vil ha'. Ingen skal sige om mine film, at der ikke sker noget: her er vældige fester, indbrud, kidnapping, voldtægt, strip tease, nedkørsel, politijagt, og måske er det for meget af det gode, men der er nødvendigt, hvis jeg skal have udsigt til at betale enhver sit og helst få penge til en ny film, for jeg har et lystspil parat.

Avisreporter: Man kan også tjene ved at lave en kunstnerisk højtliggende film?

Nyrup: Jo, men selv om jeg aldrig før har instrueret, og selv om de medvirkende er amatører, har vi gjort os megen umage med netop den side, og folk med forstand på det, som har set mere eller mindre af filmen, siger, at vi er sluppet pænt også fra den side. Man skal bare huske, at vi er amatører, og jeg siger for mit eget vedkommende: når man er 29 år, er det på tide at prøve, om man har lært noget. Det er for sent, når man er kommet op i årene at bryde ud eller bebrejde sig slev, at man ikke gjorde vovestykket som ung. Nu prøver jeg, og går det, fortsætter jeg. Går det ikke, bliver jeg tonemester igen og må vel så betale af i de næste 20 år...

Under ståhejet omkring forbudet i Sverige: genoptrykt fra Paraden (1964). Interview: Tony Kaplan. oversættelse: Jack J.

Poul Nyrup: Jeg hørte i onsdags at filmen var blevet stoppet i Sverige og sammen med en advokat har jeg skrevet et brev til Statens biografkontor i Sverige, hvori jeg har protesteret mod at man har totalforbudt filmen. Historien har jo rod i virkeligheden. Den skildrer kort og godt hvordan det kan gå for piger der er kommet ud på et skråplan. Jeg er i aller højeste grad forbavset over den svenske censurs reaktion.

Filmen blev indspillet i februar og marts i år (dvs. 1964. Ed.) i København. Jeg har ikke anvendt nogle professionelle skuespillere overhovedet for at få det hele så realistisk som muligt. [**Villa Vennely**] har gået aldeles udemærket i Danmark, bedre end jeg måske havde turdet håbe fra begyndelsen. Mit næste projekt er at filme den danske desperado *Jardfalks* liv [*mest troligen er det "Djævle-John", der er tale om her. Ed.*]. Filmindspilningen er i fuld gang og urpremieren bliver i næste måned. Siden skal jeg lave en film om møntforfalskning i Danmark. Vi har allerede taget en del scener på Mallorca.

Jack: Til sidst i interviewet referere skribenten, at Nyrup ville gøre alt for at få Villa Vennely vist i Sverige: som Nyrup sluttede interviewet med at sige: "Filmen har jo et moralsk budskab til ungdommen"!!

For fucks sake!! Der blev ikke plads til revs'ne af de enkelte film, så du blir nødt til at vente til næste gang, når Danmarx bedste blad lukker op for: Poul Nyrup - Stenbroens psykotroniske helt: ANDEN DEL!!!

Lad os se på nogle regler

AF THOMAS WINTHER

En ung mand rejser sig midt i en film og holder et mindre fordrag, om hvilke regler, der er, for at en sådan film fungere. I de to efterfølgende film fortæller han om reglerne, for hvordan fortsættelser skal være. Dette er taget direkte ud af **Scream**, men har vi ikke alle vidst, at det hængte sådan sammen. Har man set en del film i den genre, ved man, at hvis et par har sex, så dør de kort efter, og at der i en fortsættelse skal være større og/eller flere monstre (**Aliens** går fra en til mange + en dronning, og i **Jurassic Park** går de fra en T-Rex til en [hel] familie). I slasher-film er denne regel ofte omskrevet, så bad-guy'en bare sejrer. Det er dog ikke kun fjenden, som der kommer flere/større af, dette gælder også for bryster, der svinges foran kameraet, og eksplosioner, der skal understrege kaoset. En anden hovedregel, som også gerne er tydelig, er, at [film] nummer 1 bygger på en ide, en ny tanke, hvorefter de resterende [film] bare skal have en undskyldning, og bestemt ikke nogen nye ideer, da man jo [ellers] ikke vil kunne kalde det en fortsættelse ("lad os lave en ny James Bond, hvem skal skurken så være denne gang?"). Undskyldningen kommer gerne i form af en hemmelighed, der afsløres, en hemmelighed, som man på ingen måde ville kunne gætte i etteren (den evigt opdukkende sidste overlevende eller fjerne slægtning).
Disse teorier sammenholdt med **Scream**-fyrens teori, om at dødstallet stiger og dødsfaldene bliver mere udtalte i [film] nummer 2 og at alting kan ske i nummer tre, vil jeg efterprøve med en af de klassiske serier inden for horror-genren, nemlig **Halloween**-serien. Denne serie, skab af John Carpenter, er også nettop den reglerne i **Scream** bliver stillet op ud fra.

Halloween ('78)

En klassiker på alle måder. Den er så klassisk, at mange finder den kedelig i dag, da alt det, der gør den fed, er blevet stjålet og brugt i et utal af andre film. Så oftest, når den ses i dag, kan den virke kedelig og forudsigelig *(åhh, mon dog! Ed).* Den starter godt ud med, hvor man ser den 6-årige Halloween-udklædte (klovnekostume) Michael Myers myrde [sin] søster (der lige har haft sex). Der kommer så et spring på 15 år til en bilscene, hvor doctor Loomis (Donald Pleasence) forklare om de konklusioner, han er kommet frem til ved at iagttage Myers igennem hans indlæggelse. Han bliver dårligt færdig med at beskrive, hvor ond Myers er, før [denne] stikker af fra det asylum, hvor han har været spæret inde. Der kommer nu en lang stille periode i filmen, hvor man følger Laurie (Jamie Lee Curtis) og hendes venner, der teenager rundt i den lille by Haddonfield.
Der kommer dog gang i spændingen, men skræmt bliver man ikke længere */Jack igen: sorry Thomas, her vil jeg vove og påstå, at hvis man ser Halloween for første gang - osse i dag - så er den stadigvæk uhyggelig, men det er klart, at den ikke skræmmer i så høj grad, hvis man - som du sikkert har - har set den en del gange!! /.*

Body count:	5
Makabreste dødsfald:	Ung mand bliver hævet fra jorden ved et greb om halsen og herefter dolket
Bryster:	2 par, begge dog noget skjult.
Eksplosioner:	Ingen
Hemmelighed:	Han er The Boogeyman
Skurk dræbes:	Skudt 6 gange og ryger ud af et vindue, men dør ikke
Citat:	"Was it the Boogeyman?" "As a matter of fact it was"
Tribute:	De sidder bl.a. og ser **The Thing**, en film som Carpenter senere lavede et remake af.

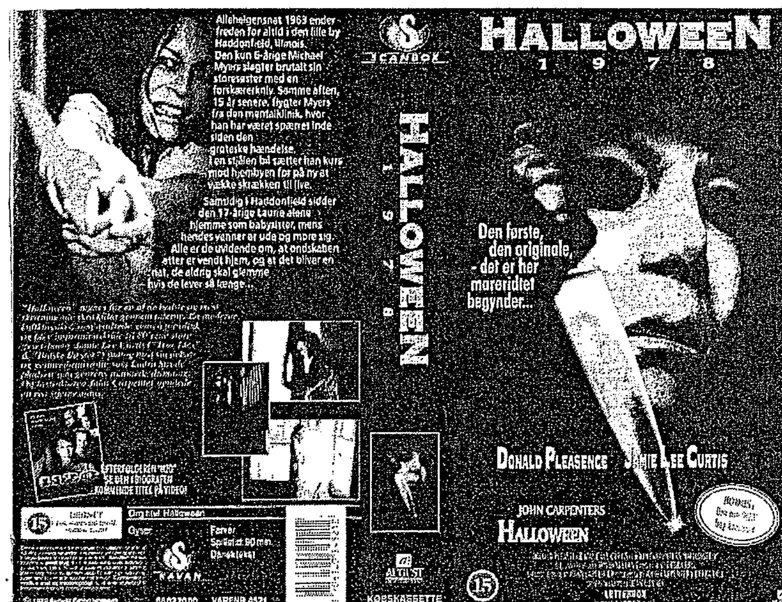
Halloween II ('81)

Her er der virkeligt lagt op til en noget mere actionpræget film, da den starter lige, hvor nr. 1 slutter. Man kan jo også sige, at med slutningen i **Halloween**, er der jo virkeligt lagt op til at lave denne [toer]. På denne måde slipper de for at skulle lave en langsom opstar med introduktion af nye personer. Disse kommer lige så langsomt til, og forsvinder efterhånden som de møder Michael Myers. I denne film er det Dr. Loomis, som er repræsentant [for] det godes side over for Myers, da Laurie ligger i comaagtig tilstand det meste af filmen. Hun vågner dog op til dåd til sidst. Ofrene er ikke længere kun teenagere, men alle, der kommer på tværs. Loomis finkæmmer byen for at finde Myers (ikke som i film nr.1, hvor han, Loomis, stod bag en busk det meste af tiden og så på et hus).
Nu bliver det fremlagt, som om Laurie var det endelige mål for Myers' tourne, og ikke bare den næste i rækken som, det virkede [som om] i [etteren]. Forklaringen er, at hun er hans søster. Forældrene er døde og hun er blevet adopteret af en anden familie, der dog har insisteret på, at dette skulle holdes som en absolut hemmelighed. Dette gør, at Mikael har mere mål med [sin] færden i denne film; jagten går nu seriøst på Laurie, og alle dem, der krydser hans vej.

Body count:	9 (hvis man tæller Loomis med, som jo egentligt sprænger sig selv i luften, der er jo først i den næste film, at man finder ud af, at han, lige som Michael Myers, overlevede)
Makabreste dødsfald:	Ung mand bliver forvekslet med Myers og kørt ned og brændt. Kvinde bliver skoldet til døde i en meget varm jacuzzi
Bryster:	Damen, som nævnes ovenfor, viser et nydeligt par som den eneste, men der er masser af skærmtid for dem.
Eksplosioner:	Et lokale
Hemmelighed:	Laurie var hans søster
Skurk dræbes:	Brændes til døde
Tribute:	**Night of the Living Dead** løber over skærmen med opskruet volumen under den klassiske bemærkning "They are coming to get you Barbera"

Halloween - Season of the Witch

Det er nok væsentligt at nævne, at denne films titel ikke er **Halloween 3**. Hvilket man bestemt ikke er i tvivl om, når man ser den. Dette ses bl.a. tydeligt ved, at Myers ikke er med. Den handler nærmere om en plan, der skal dræbe alle børn [til] Halloween. En maske-/dukkemager har lavet en anordning til sine masker, der dræber, når den påvirkes af en bestemt lyd. En legetøjssælger tager kampen op mod ham. Der er dog den reference mellem denne og de andre Halloween-film, at de også her taler om det gamle Samhain-ritual.

Body-count'en er svært at afgøre i denne film, da der render masser af levende dukker rundt og der dør en masse af disse levende dukker.
Der er mange forskellige holdninger til denne film. Jeg syntes faktisk, den er udmærket, men forventer man Michael Myers, bliver man skuffet. Der er dog en meget irriterende ting i filmen: en enerverende TV-reklame bliver ved med at køre. Underlægningsmusikken til denne lyder som et af ABBA's diskohit.

Body count:	6 mennesker, men en masse af de levende dukker
Makabreste dødsfald:	Fingre i øjnene, hvorefter hovedet rykkes af. En dreng bliver omdannet til krybdyr.
Bryster:	Kun igennem en brusekabine, antydningen af sex (de overlever, men de er jo selvfølgelig heller ikke teenagere)
Eksplosioner:	En bil (en morder gør selvmord ved at sprænge [sig] selv og [sin] bil i luften).
Hemmelighed:	En plan om en kæmpe Samhain-ofring
Skurk dræbes:	Disintegrerer.
citat:	"Why? Do I need a reason?" Døende man siger "They are coming" som hans last words..... smukt.
Tribute:	**Halloween** vises på et TV.

Halloween 4 - The Return of Michael Meyers ('88)

Vi er nu ude over, at det er John Carpenter, der står bag filmen, og Jamie Lee Curtis er også stået af. Donald Pleasence er dog stadig med i rollen som Loomis. Myers skal flyttes til en anden anstalt, 10 år efter hans

sidste hærgen, og dopes rigeligt. På vej i transporten, omtaler en plejer, at Myers har en niece i Haddonfield. Dette får Myers til at vågne og tage på sin jagt. Loomis drager efter, denne gang med en større pistol og ar efter [sine] brandsår.
Jamie (sød lille tribute til Jamie Lee Curtis), som er datter af Laurie, begynder at få mareridt om The Boogeyman, og bliver moppet i skolen, med at hun er i familie med Myers og med at hendes forældre er døde (trafikuheld). Da hun skal vælge et kostume til Halloween, vælger hun et klovnekostume. Myers hærger, indtil en regn af kugler sender ham ned i en gammel skakt. Lige inden har Jamie været henne og rører hans, på det tidspunkt, livløse krop. Da de kommer tilbage til huset, og alt er godt, tager Jamie sin klovnemaske på og dolker sin plejemor. Filmen slutter med rædslen malet i Loomises ansigt - ondskaben er genopstået.

Body count:	14
Makabreste dødsfald:	Mand bliver ristet på byens transformatorstation
Bryster:	Tæt på, men snydt. Endnu en gang dræbes det unge par, der skulle til at have sex.
Eksplosioner:	En tankstation
Hemmelighed:	Myers døde ikke og i de 10 år, der er gået, er der kommet en niece til.
Skurk dræbes:	Skudt

Halloween 5

Halloween 4 slutter jo med et skrig, om at **Halloween** 5 er på vej, hvilket heller ikke lod vente længe på sig. Vi starter med slutningen af **Halloween** 4 og ser her at skakten sprænges [og] med, at Myers slipper væk og finder en gammel mand, der vil pleje ham.
Jamie er blevet næsten stum og indlagt på et børnehospital. Da der er gået et år og Halloween genoprinder, kommer der en telepatisk kontakt imellem Myers og Jamie, så hun kan se, når han skal til at slå ihjel. Loomis er næsten blevet psykotisk i [sin] jagt på Myers, men er da klar på endnu en runde, da Jamie begynder at fornemme hans tilstedeværelse. Det bliver ikke holdt imod hende, at hun forsøgte at myrde sin stedmor.

Body count:	17
Makabreste dødsfald:	Havekultivator i ansigtet
Bryster:	Nix, kun en nøgen kvindekrop igennem et mat bruseforhæng. Endnu et ungt par dræbes, denne gang midt i sexudførelsen.
Eksplosioner:	En bil (dog en meget kraftig eksplosion, jeg tør ikke gætte på, hvad der var i det bagagerum).
Hemmelighed:	Her bygges op til en hemmelighed, da en mand med en karakteristisk tatovering jager Myers.
Skurk dræbes:	Dræbes ikke, men hentes af den tatoverede fyr, en fyr, der smadre sig vej igennem en politistation i bedste **Terminator**-stil.
Citat:	"I prayed that he would burn in Hell. But in my heart I knew that Hell wouldn't have him."

Halloween 6 - The Curse of Michael Myers

Filmen starter med en fødsel i næsten kultagtige omgivelser. Det viser sig at være Jamie, der her føder en søn. Det lykkedes hende at stikke af fra sine vogtere og at få sin nyfødte med. Myers sætter efter hende og får fat på hende, men spædbarnet når hun at gemme. Hun når også at komme med i et radioprogram, hvor hun får sent en bøn ud til Loomis. Denne høre han og drager af sted mod Haddonfield. Han er ikke den eneste, der høre hende, også Tommy Doyle, den dreng som Laurie passede i 78. Han tager ud og finder barnet.
En famille, der er slægtninge til familien Stode, dem der adopterede Laurie, er nu flyttet ind i Myers gamle hus. Scenen er sat til, at Myers kan vende tilbage.
Men så bliver det indviklet. Der skal nu bringes gammel mytologi og magi ind i billedet.
Det tatovering, som den mystiske mand i **Halloween** 5 havde, var af en rune. En rune, der repræsenterer forbandelsen Thorn, en gammel druide-forbandelse, som blev nedkaldt over en fra hver stamme. Denne person skulle så på Samhain-aften (Halloween) ofre et familiemedlem, for at sikre stammen. Dermed har vi en eller anden forklaring på Michael Myers' adfærd. Thorn er også et stjernebillede, der har vist sig på himmelen de Halloween-aftner, hvor Myers er dukket op.
En af Loomises gamle venner, plus den gamle dame, der var babysitter for Myers, da han var 6 og myrdede første gang, er indblandet i en større plan, der har med Myers og Jamies barn at gøre

Body count:	15 (heraf de 6 i en stroboskop-oplyst massakre)
Makabreste dødsfald:	Hoved hamres ind i en pig på væggen. En anden saves over af en landbrugsmaskine.
Bryster:	1 par. Endnu et elskende par dør.
Eksplosioner:	En mands hoved
Hemmelighed:	Thorn udredelsen.
Skurk dræbes:	Han bliver banket godt og grundigt med et jernrør. Men forsvinder til sidst.

Halloween H20 (98)

En film, der er lavet for at afslutte historien om Myers ..
Donald Pleasence var desværre død, da denne film skulle laves, men der kommer en tribute til ham, ved at Myers i starten bryder ind hos Dr. Loomises tidligere sygeplejeske, og gennemsøger hans papirer, som hun opbevarer. Men Laurie genopliver. Hun har været gået under jorden via et fingeret trafikuheld. Så nu har Myers sit oprindelige mål igen. Glem er alt om Samhain-ritualer og Lauries datter Jamie.
Laurie lever en nervøs tilværelse, som en lettere alkoholiserede skoleforstanderinde. Hendes søn er lige fyldt 17, samme alder som hun havde den gang for 20 år siden. Myers dukker op ud af det blå, men da de fleste af eleverne er på teltur, er det begrænset, hvor mange han kan komme efter på skolen, men et par teenagedrab bliver det til.

Body count:	6
Makabreste dødsfald:	Ansigt kløvet af hockeyskøjte.
Bryster:	Ingen, og heller ikke de store seksuelle hentydninger, mest snakken om det.
Eksplosioner:	nix
Hemmelighed:	Laurie er ikke død, hvilket også gælder for Myers.
Undskyldning:	Lad os få stoppet denne film (der kommer dog stadig tegneserier om Myers)
Skurk dræbes:	Hoved kappes af. Godt nok er Myers sejlivet, men denne skulle være god nok.
Tribute:	På et fjernsyn vises **Scream** 2. Det kunne have givet en sjov krydsreference, hvis det var **Scream**, der var blevet vist.

Opsamling på de generelle regler

Hvordan skal vi så anskue disse film? Reglerne, der er sat op, gælder kun for 3 film, og skulle dødstallet bare stige derefter, og eksplosionerne blive større? På den måde vil nummer syv blive et totalt orgie i ild og blod, hvilket den jo bestemt ikke er. Jeg vil hellere anskue dem som to serier på 3 [og] med **Halloween - Season of the Witch** stående selvstændigt. Jeg vil så lade nummer 1, 2 og H20 være serie 1, da det her er Laurie, det drejer sig om. Og så lade 3, 4 og 5 stå for sig selv, de er også nærmest lavet som en sammenhæng.

Ser man på de hovedregler, der bliver nævnt i **Scream**: Sex, druk og rock'n'roll = døden. Dette passer stort set. En enkelt gang overlever et par, der har sex, men de er heller ikke teenagere, ellers bliver de dræbt lige før, under eller lige efter sex. Alle, der åbenlyst drikke for drukkens skyld, dør også, så for så vidt har han ret. Der bliver dog ikke sagt "I'll be right back", så ingen døde på den konto.

Hvordan ser det så ud med fortsættelserne. **Halloween** 2 har flere døde end **Halloween**, og **Halloween 5** har lidt flere end **Halloween** 4, [men] de dog begge godt med. **Halloween** 4 er jo heller ikke den første film, så de kan tillade sig at gå hurtigere til den reelle aktion. I begge tilfælde gælder det dog, at der er blevet tænkt mere kreativt inden for dødsfaldene. Men generelt for hele serien ser body-count'en sådan ud: 5 9 6 14 17 15 6

Eksplosionerne, en mere action- end horror-ting, så denne "regel" følges ikke rigtigt. Det svinger sådan lidt op og ned med, hvor meget de springer i luften. Men set isoleret på **Halloween** og **Halloween** 2 passer den

Hvad så med brystfaktoren? Jamie Lee viser ikke bryster i denne film, vi skal helt frem til **Bossen og Bumsen** for at få dem at se. Generelt er brystfaktoren ikke en, der dyrkes det store i disse film

Man kommer ofte til at skulle forklare alle hemmeligheder, for at blive ved med at have undskyldninger til film, så til sidst forsvinder magien. Eller det bliver rodet, når der forsøges på at blive lavet nye hemmeligheder. Et tydeligt eksempel på dette er disse film faktisk. Det begynder at blive noget rodet, da Myers ikke bare er ond længere, men en del af en større mytologi, den evigt omtalte Samhain. Så er det lettere, når hemmeligheden bare er, at de er søskende, eller at Laurie ikke er død.

Men hvad så med 3'eren i serien? Det er her, at all bets are off, alt kan ske. Ser vi på trilogien om Laurie, så må dette siges at passe. De genopliver hende, men det, der nok er mest markant, er, at Myers dræbes på en måde, som der skal en kreativ historieforfatter til at genoplive igen. I serien om Jamie, er det Jamie, der må lade livet. Så jo; i nummer 3 gælder det, at der ikke gælder nogen regler.

Det er nok noget firkantet at sige, at der er regler for trilogier. Men der er helt sikkert nogle gennemgående træk.

MIT LIV SOM ZOMBIE

AF TORBEN SIMONSEN

Mhhhh. Danske ex-rentals, hvor vi elsker dem. Er der noget bedre end at gennemkæmme hver eneste byttebiks og hvert eneste kræmmermarked for at finde obskure gamle titler? I sidste weekend gjorde jeg et par sensationelle fund på et bonde-kræmmermarked i Sdr. Bøvling. To af de mest sjældne titler dukkede pludseligt op imellem mine støvede og rystende fingre. Dels den ultra-sjældne og sagnomspundne **"Dødens fluer på grå vinyl"** fra Scanbox. Det er jo den letterboxede, uklippede og engelsksprogede version af Argentos **Four Flies On Grey Velvet**. Og som om det ikke var nok, så fandt jeg **"Hvad har de gjort så længe - Ondskabens abort"**, som jo er den utrolige 173 minutters lange udgave af Massimo Dallamanos **What Have They Done To Solange?** Og bla bla bla..., nå mon ikke jeg har skrevet nok om ex-rentals til at denne skjulte og undergravende artikel kan snige sig ind i **Stay Sick!s** univers. Mit egentlige ærinde er at lokke redaktøren til at interessere sig lidt for DVD'er. For DVD'er er jo altså ikke kun for teknologifreaks, som higer efter den ultimative DDTS 6.75 anamorphine limited-edition deluxe-collectors-udgave af den seneste Hollywood storfilm. Nej, DVD er også videosleazerens bedste ven. Rent faktisk har DVD'en været lidt af en genfødsel for interessen for gamle obskure film, og flere selskaber (Anchor Bay og Image) er blevet til millionforetagender ved at udgive gammelt eurocult guld. Her vil jeg anmelde en enkelt aparte zombiefilm, som nu kan ses på DVD, i håbet om at **Stay Sick!** også langsomt infiltreres af dette medies særlige guldklumper.

Og zombiefilm... Mhhhh hvor vi elsker zombiefilm. Tja, hvorfor elsker jeg zombiefilm? Jo det stammer helt tilbage fra min yngre barndom. Jeg er jo ligeså tudsegammel som vores ærede redaktør */Du træder på MEGET tynd is her, kammerat! Hvis du understår dig i mere af den slags, kan du tage Frank Brahe i hånden - han er nemlig fyret pga. sine "frimodige" bemærkninger!! Ed./*, så jeg er også fra den mytologiske tid, hvor man kunne gå ind i den lokale biograf i Ikast og se **Slagtehuset Ved Kirkegården** om aftenen, og så på vej hjem fra biffen kunne man gå ind i en af byens mange videobutikker og tage **Zombiemassakren** eller **Kannibalmassakren** med hjem til natten. Ja, børnene ryster jo på hovedet når man fortæller om de gamle dage. De tror ganske enkelt ikke på at det nogensinde har været sådan. Men sådan var de gode gamle dage - dengang man ikke drømte om at ondskabens politiske korrekthed ville lægge sig massivt over de civiliserede lande. Og man havde aldrig troet at ungdommen ikke altid vil være rebelsk og til anderledes oplevelser indenfor musik og film. Men i dag er ungdommen jo fortabt i drømme om berømmelse og flad designerpop.

Ung: *Jeg interesserer mig for film.*
Gammel: *Nå, gør du det? Hvilke instruktører er dine favoritter?*
Ung: *Instruktører?? Altså min yndlingsskuespiller er Kevin Spacey, for han er bare så utrolig dyb og dygtig. Og så vil jeg gerne, når jeg bliver kendt, spille med i en dogmefilm, for de er jo en revolution af filmmediet og siger en masse om livet.*

Baaahaahahahah - Nå, fuck ungdommen. Tilbage til fortiden.

Det var dengang jeg faldt over en radioforhandler i Herning, som også udlejede film. I butikken udlejede de også engelsksprogede videofilm. Og det var der jeg fandt **Dawn Of The Dead**. Jeg havde set **Rædslernes Grønne Ø** og **Zombiemassakren** tonsvis af gange. Mig og en kammerat havde et par kvindelige klassekammerater som havde video derhjemme. Og da de var lidt interesserede i at nusse med os drenge, så sneg vi os ofte til at se video hos dem. De ville jo altid se "spændende" film som **Philadelphia Eksperimentet** eller **Soldier Blue**, hvorimod vi altid kom til at leje de blodigste slaskerfilm. Vi var af den klare overbevisning, at alle zombiefilm måtte være fantastiske. Og **Dawn Of The Dead** var en af de bedste - Jeg har ingen anelse om hvor mange gange vi lejede den film. Dengang troede jeg jo at det var en amerikansk video (jeg anede intet om ntsc/pal), men gad vide hvad det var for en paludgivelse? Måske en australsk - den havde i hvert fald helikopterhoved-scenen og nedskydningen af zombiebørnene. Nå men, radioforhandleren har jo siden været en frodig kilde for danske ex-rentals for de gamle Herning-drenge (Bl.a. har butikken vist fortæret adskillige af Jesper Mørchs månedslønninger).

Tilbage til nutiden. For i dag har de gamle ex-rentals jo stor værdi for samlere, og prisen for sjældenheder er svimlende. Problemet med de gamle bånd er jo bare selve kvaliteten af filmene og båndene. VHS er noget lort, og båndene slides jo for hver gang de afspilles. Det er derfor lykkeligt, at DVD-mediet er blevet mange gamle films redningskrans. Det er ganske enkelt ufatteligt at se de gamle film i restaurerede udgaver. Og som sagt udkommer masser af obskuriteter i kvaliteter, som man aldrig har drømt om. Her vil jeg nøjes med at koncentrere mig om den sensationelle udgivelse af filmhistoriens måske ringeste zombiefilm. En film som på ingen måde har fortjent den fantastiske behandling den har fået på DVD. Hver gang jeg kaster et blik på min DVD-hylde, så må jeg stadigvæk knibe mig i armen, for det er simpelthen ufatteligt at disse film ser dagens lys på denne måde.

ZOMBIE LAKE

***aka* Lac du Morts-Vivante**
dir: Jean Rollin
1980

Verdens dårligste zombiefilm nu på DVD. Ja, man kan næsten høre tv-reklamerne for sig. I hvert fald er det en kendsgerning at **Zombie Lake** nu er udgivet i et perfekt print, hvor man kan se hvert et kønshår i de knivskarpe billeder.

Efter at have set alt zombie-relateret materiale fra de danske videobikser, begyndte jeg at bytte grimme vhs-kopier med folk fra hele verden. Og allernederst på de alfabetiske lister stødte man altid på **Zombie Lake**. Når man så spurgte til filmen, så fik man at vide, at det var en lortefilm om nazizombier som myrder nøgne kvinder i en sø. Hvem fanden troede på, at en film med det plot kunne være noget lort?! Men ak ja - man bliver jo klog af skade. Da jeg første gang så **Zombie Lake**, var det som om barndommens uskyld forsvandt - jo der fandtes dårlige zombiefilm.

Nu hvor alderdommen begynder at indfinde sig, er ens filmsmag blevet mere gourmet-agtig, så i dag kan **Zombie Lake** sagtens tage revanche - godt nok er filmen ufatteligt ringe - men den er også helt uovertruffent underholdende, og derfor vil jeg slå et slag for denne usle films ubegribelige kvaliteter. Det er blevet en film, som jeg elsker at præsentere for venner, idet de med garanti aldrig har set noget lignende. Især mandlige venner i en tilstand af lettere beruselse indser, at der findes en paradisisk filmverden, som er blevet holdt skjult for dem. Og så snart man er ude på glidebanen, er det svært at ophidse sig over, at man vistnok kan se Angelina Jolies nøgen i en gammel HBO-TVfilm. Nej, i eurocult filmene ser man de rigtige kvinder. Kvinder af kød og blod med sul på kroppen - ikke disse spiseforstyrrede skeletter med kunstige bryster, som er overalt i dag. Og **Zombie Lake** er så sandelig spækket med nøgne euro-starletter.

Fik jeg nævnt at filmen er ufatteligt ringe? Den er også ufattelig billig at se på. Det er en af de film, som er så billige, at seeren får lyst til kaste penge ind mod tv-skærmen. Men selv en så ringe film, kan med det rette publikum blive til et kært, vanskabt barn. Set med mine briller er filmen proppet med ubegribeligheder, som glæder ved ethvert gensyn. Filmen centrale plot er mildest talt uigennemtænkt, idet den handler om en lille pige, hvis zombiefar er i den famøse nazisø. Problemet er bare at pigen blev undfanget under anden verdenskrig, men at hun stadigvæk er et barn i 1980. Og hvordan forældrene i det hele taget fik hende, må stå hen i det uvisse - det var i hvert fald tydeligvis et samleje, hvor manden beholdt bukserne på. Men scenerne fra verdenskrigen er kostelige bl.a. et kæmpe luftangreb, hvor man ikke har nogen som helst optagelser af fly.

Howard Vernon er en af filmens store lyspunkter, idet hans skuespil er ubeskriveligt. Han spiller byens underlig borgmester, og det lykkes ham at sørge for, at ingen af hans replikker lyder normale (f.eks. forklarer han, at nazisøen ikke altid har heddet "The Lake Of The Damned" - før mordene, hed søen såmænd "The Goddamned Lake"). Jean Rollin selv har en lille rolle som uduelig politidetektiv.

Filmens største herligheder er dog de stribevis af fejl, som figurerer i filmen. Zombiernes makeup går således f.eks. ofte kun til halsen. Sminken smitter også af på ofrene. Andre effektscener har også problemer, bl.a. scenen hvor den første nazizombie skydes i øjet - idet han falder forover har kameramanden glemt at slangen med kunstigt blod er endog meget tydelig. I det hele taget er der meget der tyder på, at kameramanden er blind. Hver gang man besøger borgmesteren, er hans hjem fyldt med spejle og andre blanke overflader, så man også ser kamerafolkene. I filmens mørke indendørsscener ser man ofte også tydeligt filmfolk, som står udenfor vinduerne uvidende om hvor tydelige de er. Filmen har også det "problem", at skuespillerne ofte har meget svært ved at holde masken - så snart en stribe af byens beboere er samlet, så kan man være sikker på, at mindst en af "skuespillerne" bare står og griner fjoget f.eks. i en "intens" scene hvor en stakkels topløs pige skræmt ankommer til byens værtshus. I filmens store ildfinale er der en af zombie-skuespillerne som ikke kan lade være med at grine, selvom han er ved at brænde op.

Man kan også undre sig over, at en stribe af eurostarletterne kommer fra et basketball-hold, når de tydeligvis kun spiller volleyball. Og så er der filmens undervandssekvenser - i DVD'ens fantastiske kvalitet kan man alt for tydeligt se, at disse scener er indspillet i den lokale svømmehal. Der huserer et hårdnakket rygte om, at det benyttede kamera gik i stykker under optagelserne, så optagelserne blev speedet op i fart. Rollin fik derfor skuespillerne til at optræde i slowmotion for at få det til at se mere naturligt ud på den færdige film. Det er dog nok en skrøne opfundet af seere, som ikke kan forstå hvordan en film kan bevæge sig så langsomt.

Jean Rollin har i interviews forklaret hvordan han i det hele taget blev involveret i filmen. Filmen var planlagt som endnu en film af Jesus Franco, men filmselskabet Eurocine kunne dagen før optagelserne pludseligt ikke finde Franco. I panik ringede man til Rollin, som var på vej ud af døren på ferie, og spurgte om han ikke kunne udskyde ferien et par dage og så instruere filmen i stedet for Franco. Han sagde ja. Han skulle bare have vidst at dette tilsagn skulle medføre at der ville gå ekstra mange år før euro-samlere opdagede Rollins egne film for alvor, idet alle sagde: Rollin - det er ham fra **Zombie Lake**. Filmen er en bastard i Rollins filmografi, idet den ikke har nogen som helst "Rollin-kvaliteter" - derimod har den visse ligheder med Francos film f.eks. Howard Vernon i hovedrollen og det helt upassende genbrug af Daniel Whites glimrende score fra **La Comtesse Noire (Erotikill/Female Vampire)**. Filmen minder dog mest af alt om et sent indslag i den gamle nudist/monster-genre som florerede i 60erne i USA (eks. den ustyrligt fede **Monster Of Camp Sunshine** fra 1964).

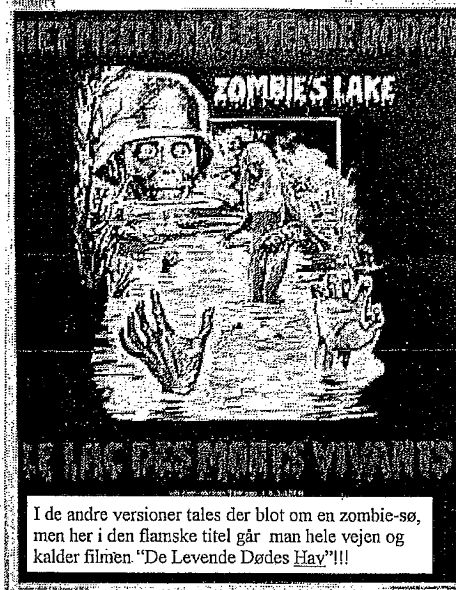
Jeg kan ikke anbefale filmen nok, hvis man har smag for de dårlige sider af livet. Og man har altså ikke set filmen, hvis man ikke har set den perfekte DVD-udgivelse. Filmen står fantastisk flot i korrekt billedformat. DVD'en indeholder tilmed nogle underholdende, alternative optagelser af de to angreb på badende piger fra filmen. I de alternative optagelser har pigerne tøj på! (ikke at filmen dermed bliver dydig, for det er saftsusemig nogle snævert siddende våde t-shirts de har på). Den medfølgende trailer indeholder andre alternative sekvenser. DVD'en har både engelsk og fransk lydspor, og faktisk er den surrealle filmoplevelse næsten bedst med fransk tale.

Hvis man, som jeg, ikke kan få nok af zombie-film, så er her en liste over de film, som allerede nu er ude på DVD:

ZOMBIEFILM PÅ DVD:

Astro Zombies (Image (US))
The Beyond (Anchor Bay (US), EC Entertainment (NL),

Diamond (US), Vipco (UK))
Bio Cops (Mei Ah (HK))
Bio Zombies (Media Blasters (US), Mei Ah (HK))
Brain Dead (Manga (ESP), Laser Universe (GER), Trimark (US))
Bride Of Re-animator (JVD (JP), Medusa (UK), Pioneer (US))
Burial Ground (Japan Shock (NL))
Children Of The Dead (Artisan (US), Third (UK))
Children Shouldn't Play With Dead Things (VCI (US))
Chopper Chicks In Zombie Town (Troma (UK))
City of the Living Dead (The Gates of Hell) (Anchor Bay (US), JVD (JP), EC Entertainment)
Dawn of the Dead (Anchor Bay (US), Nordisk (DK), Dutch Filmworks (NL), Bandai (JP), BMG (UK))

I de andre versioner tales der blot om en zombie-sø, men her i den flamske titel går man hele vejen og kalder filmen "De Levende Dødes Hav"!!!

Day of the Dead (Arrow (UK), Anchor Bay (US), Dutch Filmworks (NL), Nordisk (DK), JVD (JP), Opening (FR))
Dead and Buried (Dragon (GER))
Dead Men Walk (Roan (US))
The Dead Are Alive/The Etruscan Kills Again (Eurovista (US))
The Dead Next Door (SRW (CAN))
The Dead Hate the Living (Elephant (FR), Digital (UK), Full Moon (US))
The Dead Pit (Midnite (UK))
Dellamorte Delamore (Cemetery Man) (Vella Vision (ESP), Laser Paradise (GER))
Erotic Nights Of The Living Dead (Omote Sandou (JP))
House By The Cemetery
I Walked With A Zombie (Montparnasse (FR), Manga (ESP))
I Was a Teenage Zombie (Image Entertainment (US))
I, Zombie (MTI (US))
Junk (Rapid Eye Movies (GER))
King of the Zombies (Roan (US))
The Laughing Dead (Midnite (UK))
Les Raisins De La Mort (Synapse (US))
Let Sleeping Corpses Lie (The Living Dead At Manchester Morgue) (Anchor Bay (US))
The Living Dead Girl (Salvation (UK), Redemption (US), Nippon (JP))
Mutant (Elite (US))
The Necro Files (Astaroth (US))
Night of the Living Dead (Nordisk (DK), Suevia (ESP), Sony (NL), Tartan (UK), Dutch Filmworks (NL), CVC (IT), Anchor Bay (US), Madacy (US), Elite (US), Master (US), UAV (US))
Night of the Living Dead 1990 (Columbia (UK/NL/US))
Nightmare City (Japan Shock (NL), Laser Paradise (GER))
Oasis of the Zombies (Image Entertainment (US))
Plague of the Zombies (Anchor Bay (US))
Rabid Grannies (Troma (US))
Re-Animator (Tartan (UK), Elite (US), Integral (FR))
Redneck Zombies (Troma (US))
Return of the Blind Dead (Anchor Bay (US))
Return of the Living Dead (Tartan (UK))
Return of the Living Dead 3 (Trimark (US))
Revenge Of The Zombies (Orbit (UK))
Revolt of the Zombies (Roan (US), Madacy (US))
Shock Waves (Vipco (UK))
Tombs of the Blind Dead (Anchor Bay (US))
White Zombie (Image Entertainment (US), Manga (ESP), Roan (US), Sony (FR))
Wild Zero (Kibf (JP), Rapid Eye Movies (GER))
Zeder (Image Entertainment (US))
Zombie 90 (Astro (GER))
Zombie Child (Image Entertainment (US))
Zombie (Zombi 2) (Japan Shock (NL), JVD (JP), Stonevision (UK), Dragon Entertainment (GER), Anchor Bay (US))
Zombi 3 (Fulci/Bianchi) (Creative (JP))
Zombie Holocaust (aka Dr. Butcher MD) (Stonevision (UK), Dragon Entertainment (GER))
Zombie Lake (Image Entertainment (US))

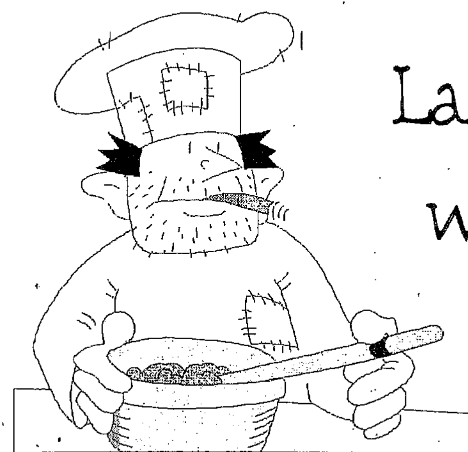
US=USA	ESP=Spanien
UK=England	FR=Frankrig
GER=Tyskland	IT=Italien
NL=Holland	DK=Danmark
JP=Japan	

Følg med i næste nummer:
Frank får fedtede fingre

Late-nite Cooking with Stay Sick!

AF JACK J.

Du kender det godt, ikke? Klokken er halv et/halv tre stykker om natten, du har siddet foran kassen hele aftenen og set alle tre **Shaft**-film og nu skal du dødogpineme osse lige se Pam Grier i **Foxy Brown**, men det er blevet sent og maven skriger og hovedet virker ikke rigtig pga. de mange timer uden næring. Det er ikke for sent at se frk. Grier skære tissemænner af skidte karle, men det' dælme ikke til at stå og koge ris eller stege det og det andet. Hva gør du så? Indrøm det bare: Du er for fantasiløs til at finde på noget ordentligt, *ain't that right?* Og enten har du ikke nogen kæreste, du ka få til at rode noget sammen, eller hun er gået i seng eller osse tilhører du det store antal af filmfreaks, der netop er blevet skilt. Så enten vralter du tilbage i lænestolen med en pils eller du smører et kedeligt stykke rugbrød. Men sådan behøver det ikke længere at være: **Stay Sick! magazine** beviser igen, hvorfor vi er Danmarks bedste genrefilmblad og bringer her den første af en lang række madopskrifter specielt henvendt til natteravne som dig. Dine nætter vil herefter aldrig igen blive de samme; Fra nu af vil du kunne gå på lokum selv efter 7 timers hård karatefilm-kigning uden at føle den mindste svimmelhed eller at se små dyr, der ikke er der, løbe hen over gulvtæppet, pga. manglende næringsindtag.

Jeg tænkte, at vi kunne begynde med en altid pålidelig, nærende, mættende og frem for alt, hurtigt tilberedt ret, som jeg *picked up*, da jeg arbejdede hos Peter Tilling Plastics i Wembley for nogen år siden. Denne gastronomiske delikatesse fra det engelske køkken hedder "Toasty Egg" og læs blot videre, det er ikke svært, når først du har prøvet det nogen gange.

Toasty Egg

Ingredienser:
1 æg
2 stk. toastbrød
3-4 stk. bacon
smør eller margarine

Køkkenredskaber:
pande
paletkniv
brødrister
smørrekniv

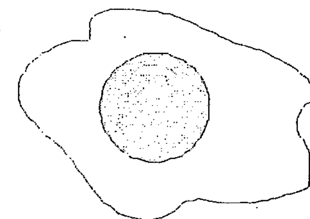
Fremgangsmåde:
1: Først tages en pakke med bacon. Åbn pakken. Tag herefter 3-4 stk. bacon ud. Læg posen tilbage i køleskabet medmindre den er tom. Læg nu de 4 stk. bacon på en pande, der er jævnt varm. Panden skal

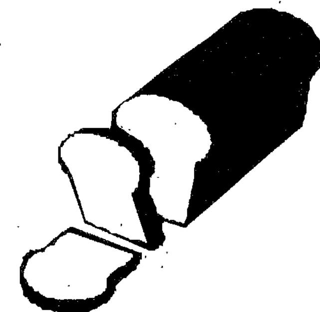
Et æg
⇨⇨⇨⇨⇨⇨⇨

stå på varmestyrke 4 medmindre man har et eller andet østeuropæisk komfur: her må man selv prøve sig frem. Hvis baconet "eksploderer" er panden for varm.
2: Herefter lægges de 2 stk. toastbrød på brødristeren. Det er en god idè at tænde for nævnte brødrister, hvis brødet ønskes ristet.

Et brød
⇨⇨⇨⇨⇨⇨⇨

3: Vent nu til baconstykkerne er brune på den ene side. Når de er klar til at vendes, er det et tegn på, at de skal vendes.
4: Nu lægges også ægget på panden. Skallen slås først itu. Når ægget er klar på den ene side, vendes det. Det samme gælder de 2 stk. brød.
5: Når brødet er ristet, tages det af brødristeren.
6: Lad brødet køle af i 1-2 min. og smør herefter smørret (eller margarinen) på.
7: Baconet og ægget tages nu af panden og lægges på det ene stykke brød (toast) med ægget nederst. Derefter klaskes det andet stykke brød oven på hele herligheden og retten kan indtages.
Toasty Egg kan alt efter behag laves med eller uden bacon, ligesom antallet af stykker kan varieres efter behov.
Ønsker man at nyde retten, medens man ser en film i mørke, anbefales brugen af en tallerken, da æggeblommen kan løbe ud, hvis ægget ikke er helt gennemstegt.
Velbekomme.

i næste nummer:
Arme riddere

"Geiners"

AF JESPER MOERCH

There was a man named Ed
Who wouldn't take a woman to bed
When he wanted to diddle
He cut out the middle
And hung the rest in the shed.

En flashpære glimter, og oplyser i et kort øjeblik omgivelserne. En tiendedel sekund senere er der igen ugennemtrængeligt mørke, men selv i dette uendeligt korte tidsrum når øjet at opfange nærbilleder af et dødt menneske i en svær grad af forrådnelse. Flashglimtene er de første billeder overhovedet i **The Texas Chainsaw Massacre** (1973) og med disse billeder starter en rejse til det menneskelige sinds dybeste grad af sindssyge. Filmen er en moderne horrorklassiker, hvis skildring at ren og utilsløret vanvid endnu ikke er overgået. Kun af virkeligheden. For **Chainsaw**, og hele "meatmovie"-undergenren, skylder sin eksistens til en eneste person. En lille stilfærdig bondeknold fra Wisconsin, ved navn Ed Gein...

Sheriff Arthur Schley og Captain Lloyd Schoephoerster vil aldrig glemme det syn der mødte dem i den faldefærdige lade, den kolde dag i Plainfield, Wisconsin i 1957. Det sheriff Schley havde mærket i mørket mod sin skulder var en kvindekrop uden hoved - nyligt dræbt og slagtet - hængende i håndled og ankler fra en talje i loftet, over et kar der tjente til at opsamle blodet. Kroppens manglende hoved blev senere fundet i en lærredssæk mellem to madrasser. Liget af den.58-årige Bernice Worden var blevet behandlet som et stykke kronvildt...

Gården tilhørte en 51-årig ungkarl og altmuligmand ved navn Edward Theodore Gein. Ed var kendt som en stille og rolig, enlig mand. Lidt sær, men ganske harmløs. Som så mange andre i Plainfield, en lille flække med dengang 621 indbyggere, de fleste fattige halv-eneboere. En lille flække hvor alle kender alle, alle passer sig selv og kun besøger andre hvis der inviteres. Forstanden ka' let spille dig et puds, hvis dit eneste selskab er den kolde vildmark og vindens hylen i trætoppene. Specielt hvis du ikke er... ska' vi sige "den mest normale" til at begynde med, kan der let ske ting i den enorme isolationscelle de lokale kalder "Up North"...

Geins farmhouse

...På køkkenbordet stod en kop med

fire næser... Mrs. Worden's hjerte lå på en stegepande på komfuret, og fra et rullegardin hang en snor med to læber... Man fandt suppetallerkener lavet af menneskelige hovedskaller, et bælte af brystvorter, 36 syltetøjsglas med blod fra dyr og mennesker, og adskillige andre glas med levere, hjerter, nyrer og andre menneskelige organer... Der var kranier på sengestolperne, og trommeskind, lampeskærme og tre stolesæder af menneskehud...

George Gein, Ed's far, var kendt som en dranker der ikke gad arbejde, og døde i 1940 af et hjertetilfælde. Ed's 5 år ældre bror, Henry, døde i 1944 under en skovbrand. Tilsyneladende røgforgiftet, men måske ikke. For han blev fundet et sted ilden ikke havde fortæret, og havde mærker efter slag i baghovedet.

Ed's meget dominerende og hysterisk dobbeltmoralske mor, Augusta Nee Loehrke - gift Gein - var vokset op i et fanatisk religiøst hjem, og udviklede sig til en frådende modstander af alt der bare svagt relaterede til sex. Hun styrede familien med jernhånd, og tvang familien til at forlade Ed's fødested, LaCrosse, fordi hun mente at se svineri, fordærv og perversion overalt omkring sig. Familien flyttede til Plainfield, et sted hun anså som mere Gudsfrygtigt. Det forbliver et mysterium hvordan hun nogensinde blev gravid med Ed og Henry.

Augusta havde konstant prædiket seksuel afholdenhed før ægteskabet, og altid beskyttet drengene mod "urene" kvinder...- de få der var i Waushara county...

Ed Gein havde altid haft et meget nært forhold til sin mor. Da hun døde i 1945, var Edward fuldstændig alene. Han havde altid været fuldstændig afhængig af hende, altid fulgt hendes ordrer, holdt sig fra andre kvinder, elsket hende, og brugt al sin tid på hende og den håbløse gård. Efter moderens død begyndte gården at forfalde. Ed blev endnu mere indadvendt, og levede i en fantasiverden der tilsyneladende altid havde været tilstede. Artikler i blade om emner som nazitidens rædsler, hovedjægere og kønsskifteoperationer fik ham til at synke dybere ned i mørkt, ubegribeligt og uafvendeligt vanvid.

Ed begyndte på gravrøveri, og udviklede stor interesse for anatomi og konservatorarbejde.

Siden Augusta's død havde hendes soveværelse stået urørt og aflåst, som en helligdom. Moderens grav var hellig, men der var andre kvinder der lignede hende - midaldrende, kraftige og døde - der kunne tjene som erstatning.

Resten af den forfaldne gård var derimod et syndigt rod.

...Man fandt en papæske med ni vagina'er, en sprøjtemalet med sølvlak, "som forsøg på at standse forrådnelsen", forklarede Gein senere. På en væg hang ni dødsmasker af kvinder. Ansigtshuden var monteret på gips, som man gør det med hjortehoveder... I et klædeskab gjorde politiet den mest chokerende opdagelse;

en dragt af hud fra en eller flere kvinders torso'er. Gein forklarede at han ønskede at blive ét med sin mor, og havde adskillige gange overvejet at skære sin manddom af. Kønsskifteoperationer var dyre og skræmmende. I stedet iførte han sig - nøgen - ben, underliv, bryster og hår fra

ofrene, og dansede rundt udenfor på gårdspladsen i måneskinnet. andre gange fuldførte han transformationen med sin mors tøj, og sad i sin mors stol og havde lange "samtaler" med hende...

Lørdag d.25. November 1957 tog Ed Gein sin pick-up truck til "Worden's Hardware Store" i byen, for at købe antifrostvæske. I forretningen bad han om lov til at kigge på en riffel. Mens Mrs. Worden skrev en regning, ladede Gein riflen med en .22 short patron, og skød hende gennem hovedet. Han tog liget og kasseapparatet med ud i pick-up'en, og kørte derfra. Da Bernice Worden's søn, Frank, sheriff på deltid i Plainfield, kom ind i butikken, fandt han en blodpøl på gulvet og en regning på antifrostvæske med Gein's navn, på disken. Old Ed havde ikke set regningen, og den lille lap papir blev enden på hans 12 år lange karriere som gravrøver og morder.
Allerede mandag d. 27. var nyheden og de fleste af detaljerne ude som avisoverskrifter over hele US of A. Naturligvis kunne offentligheden ikke bare acceptere forbrydelser af så ekstrem og ufattelig makaber karakter. Her var minsandten en vaskeægte ghoul, et fænomen medierne bestemt ikke havde megen erfaring med. Medierne dømte Gein-historien som lige det der ville tilfredsstille amerikanernes syge fantasi, og bragte denne profeti til opfyldelse ved i ugevis at koge suppe på historien, indtil Gein blev "indlagt".

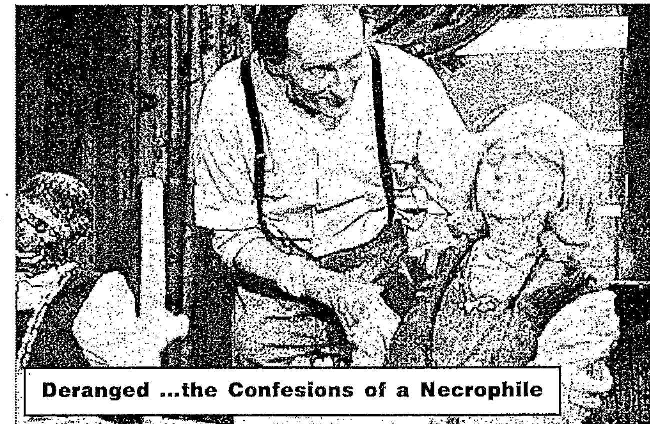

Resterne af Mrs. Worden

I Milwaukee, Ca. 136 miles derfra, læste en forfatter interesseret alle nyhedsartikler og notitser i sagen. Robert Bloch begyndte på hovedtrækkene til en roman...
Psycho er langtfra en genfortælling af Gein-historien, og der svælges slet ikke i kannibalisme og nekrofili. Alligevel var bogen - og filmen - bestemt rå nok dengang sidst i 50'erne. Norman Bates' moderbindingspsykose minder meget om Gein's, men Norman's tilfælde er vel tættere på at være klassisk skizofreni, da Norman Bates konstant veksler mellem at være to personer. Efter mordet på Marion i Hytte No.1's brusebad bliver Norman forfærdet over sin moders brutale gerninger, selv om han selv har begået dem. Ind i mellem forvandles Norman mentalt til sin dominerende mor, sætter sig i hendes stol med paryk, og kommanderer rundt med sit Norman-jeg, ganske som Gein gjorde. Norman Bates deler også Gein's interesse i udstopning.
Da Hitchcock oprindeligt henvendte sig til Paramount med **Psycho**, nægtede studiet at producere filmen. Man anså Bloch's bog som en billig og underlødig knaldroman, der ikke var Hitchcock værdig. Hitchcock valgte at finansiere projektet selv gennem sit TV-produktionsselskab, Shamley Productions, og optagelserne foregik på Universal's jorder, hvor også serien **Alfred Hitchcock Presents** blev indspillet. Psykopater og **Psycho** var uden lignende fortilfælde i amerikansk filmhistorie. For Hitchcock var filmen på en måde også unik, for her vælger han for første gang at bruge deciderede choksekvencer.
Selvom Paramount gik med til at distribuere filmen, så man gerne titlen ændret, da man frygtede at almindelige borgere ikke ville kende ordets rette betydning. Siden har man sikkert ærgret sig, da filmen blev en moderne horrorklassiker og næsten lige så almindeligt kendt som **Frankenstein** og **Dracula**.
Texaneren Tobe Hooper husker at hans familie i Wisconsin talte om mord, og møbler og lampeskærme af menneskehud. Som barn hørte han også tale om at familiens læge havde skåret ansigtet af et lig og båret det over sit eget til en Halloween-fest, da han var lægestuderende. Først mange år senere under arbejdet med **The Texas Chainsaw Massacre** tænkte han over sammenhængen til filmen. Under et specielt stressende juleindkøb i Montgomery Ward fik han øje på en kædesaw i isenkram-afdelingen, og tænkte: "Jeg ved, hvordan jeg kan komme ud herfra!" Lige præcis på dette tidspunkt faldt alle brikkerne på plads, og Hooper så hele sin film for sig på 30 sekunder.

Hooper brugte alle de makabre detaljer fra Gein-sagen og fandt selv på endnu flere forrykte rædsler til sin gyser-milepæl. Gein's mentale tilstand er ikke kopieret direkte, men til filmens "Leatherface" (Gunnar Hansen) kan alligevel drages mange paralleller: Ansigtsmasken af menneskehud er åbenlys, og i en scene fjernet fra den færdige film ses Leatherface med endnu en lignende maske, som han oven i købet smører kindrødt og læbestift på. Ydermere "taler" han i et højt, skingert toneleje, og synes at ville gøre sig selv mest muligt feminin. Leatherface er portrætteret som stærkt retarderet, og hans klodsede forsøg på kvindelighed kan jage normale mænd op i træerne! Der er absolut heller intet feminint over den gale kædesavs-ekvilibrists brutale fileteringsmetoder!
Og modsat Wisconsin er det i Texas tilladt at skyde indtrængere, så det er lige før Leatherface ikke engang overtræder loven, med sin behandling af indtrængerne!
I **Chainsaw** er der ikke bare én, men en hel familie af bindegale mordere, der lever i et forfaldent hvidt træhus, meget lignende Gein's gård. Overalt i dette rædslernes bondehus flyder det med halvrådne rester af mennesker og dyr, og knogler og hud er med megen depraveret kreativitet forvandlet til makabre møbler og brugskunst - garanteret økologisk! Hele **Chainsaw**-familien er kannibaler. Der hersker uklarhed om hvorvidt Ed Gein var kannibal - han har aldrig indrømmet at have spist dele af mennesker, men nogle af fundene på hans mølædte gård taget i betragtning virker det sandsynligt, ligesom nekrofili bestemt heller ikke bør afvises. Efter alle sagens facetter var blevet kortlagt huskede naboerne at Ed jævnligt havde givet dem "vildtkød", men under senere psykiatrisk observation nævnte Gein at "Jeg har aldrig skudt en hjort"!
Selvom **The Texas Chainsaw Massacre** er ren fiktion, har stemningen under optagelserne været ægte nok. Hooper kørte skuespillerne hårdt - "middagsscenen" er optaget over et ulideligt 24-timers stræk, og Marilyn Burns har konstant været omgivet af død og fordærv. Den ulidelige stank af overmodne organiske "rekvisitter" og tusinder af knogler der bager i Texas' brændende sommervarme må have lullet svagere personligheder ind i en mareridtsagtig følelse af virkelighed. (Faktisk boede de virkelige ejere i huset hele tiden - Shiiiieet, can ya believe them texans???)
Den uden sammenligning mest tro "Geiner", er klart **Deranged ...the Confessions of a Necrophile** (1974) Filmen er instrueret af Alan Ormsby og Jeff Gillen, kendt fra de famøse sicko-værker, **Children Shouldn't Play with Dead Things** (1971) og **Deathdream** (1972), og startede som **Necromania**. (Oprindeligt bad man Bob Clark om at instruere, men han takkede nej i frygt for

Deranged ...the Confesions of a Necrophile

at filmen var så skrap, at den ville skade hans karriere!) **Deranged**'s producer, Tom Karr, havde altid haft et ønske om at komme i filmbranchen, og lave en nøjagtig filmatisering af Gein-sagen. Selvom filmens hovedperson Ezra Cobb (genialt spillet af Roberts Blossom) er en excentrisk bondeknold med et moderkomplex der får ham til skænde de døde og slagte de levende, tager **Deranged** sig visse friheder med sin inspiration. Gein rørte aldrig sin mors grav, men i **Deranged** graver Ezra sin egen døde mor op, for at kunne tage sig af hende som altid. Karr mente denne detalje bedre forklarede hvorfor Ez har alle de kadavre liggende. Modsat Gein slagter Ezra også smukke unge starletter - nok mest fordi sådanne rent usagligt gi'r bedre filmiske "visuals"...
Ormsby skrev et manuskript, men syntes at Gein's gerninger var FOR forrykte til at kunne beskrives reelt. Karr insisterede på en straight vinkel på emnet, og fik gennem flere omskrivninger skåret de fleste gags fra. En desværre meget camp'et fortællerstemme virker dog ufrivilligt komisk. Rollen som Ezra Cobb er Roberts Blossom's eneste hovedrolle, men som Bob Clark mener han heller ikke **Deranged** ligefrem pynter på karrieren. Den dag i dag nægter han stadig at kommentere rollen, selvom hans præstation er aldeles genial. Og både Christopher Walken og Harvey Keitel var endda mellem de vragede til optagelsesprøve på Ezra Cobb-rollen!
Mellem optagelserne holdt Blossom sig for sig selv, og terpede på sine replikker. Han var altid "in character", og behøvede næsten ingen instruktion. I filmen minder han fysisk om Gein, og taler endda også som ham! (Blossom kan ses i "lettere" ting som **Close Encounters of the 3rd Kind**, **Escape from Alcatraz**, **Always** og - get this - **Home Alone**!)
Selv med en humor der er sort som bagsiden af en negers nosser samt et par enkelte svage punkter, er **Derang** en gusten og ubehagelig omgang. Selvom mulighederne er rigeligt tilstede, redder Blossom's skuespil og filmmagernes kompetence filmen fra at blive rendyrket exploitation.
Folk med mindre talent, mindre budgetter og mindre skrupler har også forsøgt sig udi Gein-filmatiseringer, som regel uden held. William Girdler's **Three on a Meathook** (1972) er nærmest en billig rip-off af **Psycho**, og generelt en fuser. En skrupelløs far overbeviser sin søn om at han er ansvarlig for en række mord begået på familiens gård. Der er masser af Hitchcock-henvisninger, men Girdler er bestemt ingen Hitch...
Der er skygger af både Gein og **Chainsaw** i John Russo's **Midnight** (1981). Her tilbeder en bindegal familie af bloddrikkende psykopater deres moders lig! Historien er lige så lange ude som Russo's talent, og de få gode øjeblikke er for få og for korte til at hive filmen op over stinker-niveau.
Wes Craven's **The Hills Have Eyes** (1977) bliver ofte omtalt som en *Geiner*, og er faktisk baseret på en sand historie, men ikke Wisconsin-sagen. Craven's inspiration er fra 1500-tallets Skotland, hvor en lovløs ved navn Sawney Bean samlede en gruppe indavlede strubesnittere, der plyndrede og myrdede tilfældige i deres territorium. Senere blev Bean-gruppen nødt til at fortære ofrenes lig for at overleve...

Hellhouse-instruktøren, John Hough har næppe haft noget ønske om at koge fedt af Gein-sagen, men hans **American Gothic** (1987) har lidt samme stemning. Rod Steiger og Yvonne de Carlo spiller et retarderet ægtepar, der tror på Gud, moral og *The American Way*. De lever stadig som i 20'erne, og opfatter fremmede ikke-frelste som syndere, der fortjener at dø. Ligene af alle de ugudelige parret har taget livet af gennem tiden, bli'r stuvet af vejen i kælderen, hvor de hænger side ved side som frakker på en knage-

Robert Blossom som Gein (selv om han hedder Ezra Cobb i filmen) i Deranged

række! Folk samler sgu' på de særeste ting - sheeeeeshh!
Den nyeste *Geiner må* være **Silence of the Lambs** (1991), hvor den forrykte seriemorder Jame "Buffalo Bill" Gumb (Ted Levine), flår huden af sine ofre og laver en "body-suit". Lidt i stil med Gein ser Gumb sig selv som frastødende, og ønsker kun at være ligeså smuk som sine kvindelige ofre. Ligesom Gein-farmen i Plainfield, ser Gumb's tilholdssted normalt ud - en slags normalt, anyway - på overfladen, mens kælderen er et rent rædselskabinet.
(Faktisk minder **Silence**'s Gumb rystende meget om virkelighedens Jeffrey Dahmer, fremfor Gein).
Som en yderligere Ed Gein-henvisning iføρer **Silence**'s *anden* seriemorder, Hannibal Lecter (Sir Anthony Hopkins) sig ansigtshuden fra et lig, for at snyde sig forbi forfølgerne)
Hvem ved, måske dukker en 100% tro Gein-film op en skummel dag..? Buttgereit kunne garanteret lave wonders with the macabre goings-on of the Gein-guy!
Inden sin afsløring kunne Ed Gein finde på at komme med små åbenlyse indrømmelser omkring sine forbrydelser. Ind i mellem pjattede han endog med sine makabre gerninger, som

engang hvor en gruppe lokale diskuterede Mary Hogan's forsvinden. Under samtalen bemærkede Gein tørt: "She's up at the house now!" Den slags bemærkninger blev alle opfattet som vittigheder, og ingen mistænkte Ol' Ed...
I stedet for raseri, kvalme og foragtelse, valgte USA at kapere Gein sagen med grum humor. En serie vitser - kaldt *Gein-ers* opstod, og fænomenet blev så almindeligt at hver mand kvinde og barn

snart prøvede at overgå hinanden med "den sidste nye". Vitserne kan generelt opdeles i tre kategorier: (1) kannibalisme, og (2) seksuel perversion, og (3) kombinationer af de to første kategorier.
Her følger et par freebie-Geiners der frit kan underholdes med i festligt lag:

Kategori 1:

- One of his favourites in the taverns was to order "Gein Beer" - That's a lot of body, but no head!

- He couldn't operate his farm - all he had left was a skeleton crew!

- What did Gein give his girl for Valentine's Day? A box of farmer fannies!

- Someone asked him how his folks were - he replied: "Delicious!"

Kategori 2:

- They say he was really popular with girls - the were always a lot of women hanging around his place!

- As a hearse went by he said: "Dig you later, Baby!"

- They had to keep the heat on in Ed's house - or else the furniture would get goose bumps!

- Why did his girlfriend dump him? Because he was such a cut-up!

- There were no mice around his place, because there were so many pussies!

Kategori 3:

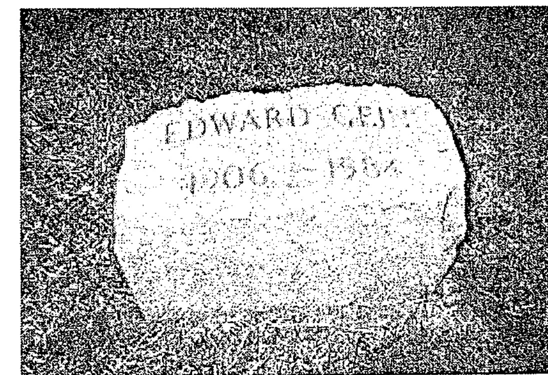
- What did Gein have in his sewing box? Belly buttons!

- They could never kep him in jail - he'd just draw a picture of a woman on the wall, and eat his way out!

- Why won't anyone play cards with Ed? He might come up with at good hand!

Ed Gein har flere gange søgt benådning og prøveløsladelse, alle gange uden succes. Selv om man ikke mente at Gein nødvendigvis ville være farlig for sine medmennesker, var han stadig uhelbredelig sindssyg, og ville være ude af stand til at klare sig i et moderne samfund. Det er nok også tvivlsomt om samfundet ville acceptere en sådan person...
En medarbejder på Central State Hospital i Wisconsin, hvor Gein holdtes indespærret til sin død, fortæller at den gamle mand ikke umiddelbart virkede sindssyg, når man så ham til daglig. Undtagen, måske, det sære stive blik han fik i øjnene, når en midaldrende kvinde tilfældigt færdedes i hans synsfelt...
Ed Gein døde som 77-årig på Central State Hospital i Wisconsin efter længere tids kræftsygdom i 1984. Han blev begravet på Plainfield Cemetery, den selvsamme kirkegård hvis grave han engang skændte. Lokalbefolkningen var SÆRDELES utilfredse med dette arrangement.
For ganske nylig blev Gein's gravsten stjålet, og er i skrivende stund ikke tilbragt. Politiet regner med at gravstenen en dag vil blive forsøgt solgt på en internet-auktion, ligesom de små stumper af Gein's gård der jævnligt bortauktioneres...

Af Jesper Moerch

Skriv til brevkassen

A DESOLATE FARM HOUSE

Stay Sick! magazine
c/o Jack Jensen
Poste Restante
DK-4200 Slagelse
Djævleøen
jackbib@hotmail.com

Hej Jack.
Stay Sick er det fedeste filmblad der nogensinde er skrevet. Ikke nok med at du næsten vælger at anmelde alt; du gør de sgu også med en stil, der får selv den kedeligste tekst til at være skæg. Det var så rosen. Ej, skidegodt blad!! Hvornår kommer det næste? Jeg venter i hvert fald savlende; jeg skal til at gå med hagesmæk igen.
Hvordan kan det være at alle i filmfreaks kan lide garage/punk? Hva mæ noet lidt hårdere mætål hva`?
MVH Lazz
Ps: Hvad med nogle anmeldelser af nogle japan-psykoflicks som Men/Man Behind the Sun eller Guts of a Virgin/Beauty osv. Det vill være... skægt. Og husk at lægge min page et visit
Besøg min side på
http://www.kaelderen.dk3.com

Hi Lars,
Det næste... sidder du med i hånden! Ellers så håber jeg på en halvårlig udgivelsesfrekvens, men som de af læserne (jeg ved, der er mindst 2!!), der har været med fra ***Banned in Britain****-tiden ved, så ska den slags tages med et (stort) gran salt!! Heavy Metal!! Jeg var inkarneret thrash metal freak i midt- og slut-80'erne. Faktisk lyttede jeg til metal allerede dengang, da der kun fandtes den tyske org.-udgave af* ***Metal Hammer****!!! I jantelovsramte Korsør, hvor jeg uheldigvis boede dengang, var det et hyr med at få kioskerne til at bestille bladet hjem. De fortalte mig, at vi kun var 2 i byen, der købte bladet (jeg fandt aldrig ud af, hvem den anden var!). Jeg så* ***Metallica****, dengang de stadig var undergrundens bedste band, på Roskilde Festival med Cliff Burton. Mig og en forlængst glemt kammesjuk tog rent faktisk ind til den koncert, som ikke blev til noget, fordi de var kørt galt i Sverige (****Anthrax*** *sku osse ha spillet). I dag står den på Rockabilly fra 50'erne og garagerock (købte* ***Nomads*** *debutplade i '85), og har på det seneste genopdaget Ny-rocken fra de tidlige 80'ere). Japansk gore?? Hm, måske! Hongkong-film dukker nok op igen på et eller andet tidspunkt. Ham der Frank skrev da, så vidt jeg husker, om en af* ***Men Behind the Sun****-filmene i* ***Mondo Freddie*** *(selvom de zines jo er urimeligt svære at få fat i, da han ikke gider genoptrykke dem - ikke sandt Frank!!).*
Med venlig hilsen
Jack
(check Lars' homepage ud, hvor han har anmeldt SS!)
NB: og så har Henrik Larsen lige fortalt mig (nov.01), at Laserdisken i Skt. Pedersstræde har 3 ex stående af UMF!! Hvem mon er først til fadet???

Kære Brevkasse
Ja, undskyld jeg forstyrrer, men de ting du skriver om min lille dreng kan jeg ikke forstå… At Frank skulle være noget du kalder "disker" i 80'erne?? Min lille dreng, passede sin skole, sov altid med hænderne over dynen, gik til spejder (tirsdag og torsdag) og spillede klaver fredag og lørdag, jeg husker tydeligt, hvordan han en mandag morgen kom ind til mig i køkkenet, Frank var vel 15 eller 16 år gammel, og spurgte om han måtte støvsuge..? Det er altså sådan jeg husker min søn og jeg ved ikke hvad "disker" betyder, men min lille søn gik i hvertfald ikke til sådan noget, for, den "diskersport" er nok noget man kan gå til inde i den by der hedder Århus, og min lille Frank tog ikke bussen alene ind til byen før han var fyldt atten – sådan noget ved en mor bare…
Venlig hilsen
mor-Grethe
Omsogs allé 14
Søften

Kære Fru Mor-Grethe
Tak for Deres venlige brev ang. Deres søn Frank Brahe. Jeg kan forstå, at De er særdeles glad for Frank, og sådan er det vel ofte for en moder, men De må indse, Fru Mor-Grethe, at mødre ofte ser deres afkom i et lettere uvirkeligt lys. Ofte ses de verdslige side af "de kære små" ikke, og jeg er bange for, at det netop er dette, der ligge til grund for Deres uforståelse overfor mine skriverier. Lad mig prøve at forklare: Ved at forsøge at holde Deres lille dreng borte fra de primitive lysters dybe afgrund, bl.a. ved at sende Frank til spejder, så har De uden at ane det hældt brændstof på Franks frustrationer mht. lastefulde udskejelser: De nævner selv, hvorledes Deres dreng, som teenager kom og tilbød at støvsuge. Hvis lille Frank var kommet sent ud på eftermiddagen og havde spurgt, så ville det havde fulgt et normalt mønster for en sund og frisk dreng. Men Deres dreng kom jo netop en tidlig morgenstund! Dette er et typisk faresignal indenfor psykiatrien: Frank har tilsyneladende ikke sovet med hænderne over dynen, som De naivt forestiller Dem, men har opført sig uhumsk. Dette har så frembragt et psykisk kompleks hos Frank, da hans "spejderdrengemoral" har kollideret med nydelsen af griseriet, og han forsøger så på traditionel maner at købe sig aflast ved at tilbyde at støvsuge for Dem. At Frank var en såkaldt "disker" tilbage i 80'erne er slet ikke overraskende Franks ovennævnte baggrund taget i betragtning. Størstedelen af den danske ungdom var diskere i 80'erne. At være disker betød, at man lyttede til vammel kønsløs poprock, gik i kønsløst diskertøj og dansede diskodans i de dengang ret nye "diskoteker." Diskotekerne stammer oprindeligt fra Tyskland, hvor man på disse ofte spillede tysk bøssedisko. Sammensmeltningen af kønsløse danske diskere og bøssediskomusik betød ofte en sær kasten sig ud i det såkaldte "crossdressing". Kære fru Mor-Grethe, hvis De leder i Franks gemakker vil De med sikkerhed finde både sommerkjoler, Bh'er og strømpebukser, som han ifører sig, når han er alene hjemme. Deres sons tilfælde er desværre ikke enestående, men en tekstbog i perversitet. Har De aldrig undret Dem over Franks fascination for en diskogruppe, hvis leder gik i kvindetøj og som kaldte sig Queen?? Jeg behøver vel næppe fortælle Dem, hvad sådan en "queen" er i seksuel henseende.
Jeg er ked af, at måtte være nødt til at være så direkte over for Dem, fru Mor-Grethe, men her i ***SS!*** *føler vi, at det er vores pligt at sige tingene, som de er. Jeg ved, at det må være svært for Dem, men jeg er sikker på, at det ikke er for sent at hjælpe Deres lille søn. Der findes i dag dejlige sanatorier i Svejts. Send Frank på et af disse. Jeg er sikker på, at gennem en behandling på 5-7 år med vandkure, elektrochokbehandlinger og tørre tæsk, vil Deres søn en dag kunne leve en nogenlunde normal tilværelse uden sine tilbøjeligheder.*
Med venlig hilsen.
Jack

Kære brevkasse!
Jeg synes du behandler Frank Brahe meget uretfærdigt i det tidligere nummer af dette blad. Det er jo ganske tydeligt, at Frank's musiksmag er betydeligt mere kultiveret end din, jeg ved fra de glæde 80'er, hvor "rytmisk" Frank kunne være, når vi var alene hjemme og Frank satte Queen på CD'en – jaså var der altid noget særligt at se frem til – det synes jeg altså lige du skal tænke på, næste gang…
Med sur hilsen
Malene, pruttevej i Søften

Kære Malene,
Klædte han sig også ud som Freddy?
Med venlig hilsen
Jack

Hello Jack - igen
Tak for bladet [**Stay Sick! #1**]. Jeg har ikke sendt dine kroner endnu. Det svier jo lidt - men de skal nok komme deroveraf... Det ser rigtig hyggeligt rodet ud. Og er spændende. Selvom noget af det går lidt henover hovedet på mig. Jeg har det med det ligesom, da man var yngre og fik en stor stak tegneserier og man manisk rodede dem igennem for at finde nogle man IKKE havde læst - og var heldig... En rar følelse.
Men jeg var jo ved at falde ned af stolen (men grinte også), da jeg læste dét om Sentura. For nu er det altså sådan, at jeg faktisk skriver lidt sommetider til det udskældte blad. Og egetnlig var det omtalen i dét, der fik mig til at blive nysgerrig. Jeg tilhører dog "litteraturdelen" - men derfor kan man jo godt interessere sig for film - også de mere underlige af slagsen. Hvis der virkelig ikke er nogen fra filmdelen, der har kigget i bladet, så skal jeg lige ruske op i dem. NÅR der kommer en ny udgave af Stay Sick på gaden, så giv mig lige et praj - eller send bladet. Så skal jeg få en af filmfolkene til at skrive en note (evt. på vores hjemmeside) med adresse - der ER i al fald een af dem, der interesserer sig for underlige videoudgivelser...
Synes du forresten stadig Internettet er ondt? Jeg tror det har den sjæl - god eller dårlig - vi mennesker lægger i det.
Men altså - rart at læse noget med ægte entusiasme!
So long
Johnny H. Madsen

Hi Johnny,
Ang. Internettet: nej! Det var bare gas, fordi jeg dengang endnu ikke havde kastet mig i lag med nettet.
Herligt med breve fra glade, begejstrede og entusiastiske læsere!
- men jeg synes ikke rigtig, du fik bestilt #2; hva' meningen??
Jack

Kære redaktør
Det har ikke undgået vor opmærksomhed, at du i en artikel henviser til, at din allerbedste skribent, Frank Brahe har haft et lille uheld med sin bil. Vi er mange der holder meget af Frank og faktisk kun køber dine menneskefjendske blade pga Franks direkte fremragende artikler, og vi har altså samlet underskrifter sammen, og vi forlanger, at du som undskyldning minimum giver Frank din tegneserie "Det kåde Kyk" eller på høfligste vis forklarer og undskylder – og offentliggør det i næste nummer af (dit) blad.
På foreningens vegne
Svend
Humlebivej
Søften
Anton Jensen
Klipklaptorvet
Søften
og Poul N
Svinget
Søften V.

Kære Anton, Svend og Poul,
At herr Brahe er så publikumsliderlig, at han pløjer sin (og fruens) nye bil tværs igennem en uskyldig blomsterkumme, der netop havde afsluttet sin uddannelse som blomsterkasse, ene og alene for at få socialt samværd med unge teenagepiger for en kort stund, er vel ikke noget, jeg skal undskylde for! Jeg har endvidere forgæves forsøgt at få Frank til at skrive nogle menneskefjendske artikler i bladets sædvanlige stil, men det vil han ikke.
Frank Brahe får "Den Kåde Kyk" når der blir spejlglat i Helvede!!
Jack

Til Brevkassen
Som virkelig god ven af legendariske Frank Brahe skriver jeg hermed dette indlæg, velvidende, at det kun er takket være Franks utrolige intellekt jeg kan gøre dette.
Du skriver i din anmeldelse af Eksorsisten, at du ikke aner, hvad det er for en dæmon/satan ting der har besat den lille pige…. Jamen jeg kan godt forstå at kloge mennesker (you know who) ryster på hovedet. Frank sagde med det samme, " det er PAZUZU… (Assyrisk dæmon) underligt at Jack ikke ved det"… det beviser jo bare hvor skarp Frank han er, og vi som har set hans krop ved, at "indpakningen" er ligeságod!
Ulla slikmund
Det sociale byggeri, 2, th – Søften

Kære Ulla,
Ja, og nu har vi jo alle set hans "indpakning" på bagsiden af sidste nummer og jeg skal nok afholde mig fra at kommentere yderligere!
Pazuzu!! Ja ja, jeg beklager, at den smuttede, meeen så intelektuæl, som du vil gøre ham til, er han ikke nødvendigvis, jeg mener, mig bekendt har han læst om Pazuzu i Adele-albummet "Dæmonen fra Eiffeltårnet" - et TEGNESERIEHEFTE!!! hmf!!
Jack

Til Jack Jensen
Du kalder i et tidligere nummer af Stay Sick Frank Brahes' Filmblade for fastfood! HVA' SATAN ER SÅ MENNINGEN MED DET? SÅ'EN EN LILLE PISSE MYRE AF EN KØBENHAVNER SNOTHVALP…. LORTEPISSEKUSSERØV OG PRUT. SIKKEN EN OPFØRSEL, DISSE BLADE LÆRTE MIG MEGTE OM FILM OG RETSKRIVNING OG MENNESKER OG OM AT VÆRE GODE VENNER… JEG KAN BARE IKKE FORDRAGE SÅDANNE NOGLE FYRE SOM DU ER – TÆNK, DU PÅ DEN MÅDE FORNÆRMER EN FLINKE FYR SOM HAR LÆRT MIG AT STAVE – FISSEN OG BLOD PÅ PATVORTEN FOR HELVEDE DA… KRAFTNEDME JACK, HVIS NOGENSIDE DU ELLER DINE BØRN ELLER ONKLER KOMMER FORBI MIT KLUBVÆRELSE TÆVER JEG SATME RØVEN UD PÅ HELE FAMILIEN AF JER…. Eller hva' det nu hedder.
Hilsen Torben, rockerborgen, Søften

Torben,
Desværre kommer jeg nok ikke til Søften lige med det samme - noget med en faderskabssag - men det ka da godt være, at nogen af mine børn kan smutte forbi og hilse på dig, når ellers de blir lukket ud igen om en 8-10 års tid (som de fik for det 7 dobbelte lystmord de udførte i Søndre Strømfjord). Mine onkler derimod ka godt besøge dig, når de kommer hjem fra Mexiko (hvor de er døds-wrestlers) om en uges tid!!
venligst
Jack

Hei Jack
Jeg takker mye for fanzinet du var så snill å sende meg. De eneste ordene som faller meg inn er *meget bra!!* Jeg har leset blekka igjen og igjen og kan stadig ikke tro øynene mine!! Men, Jack, faktisk skriver jeg ikke kun for å rose magasinet dit, men også for å spørre deg om noe mye alvorlig: Jeg har jo ikke blot lest artiklene dine men også de artiklene skrevne av dine andre skribentene. De fleste av disse er også greie men jeg har notert meg en av skribentene som kanskje er en liten... annerledes! Skribenten er denne mannen fra Søften (finns slikk ett sted virkelig i Danmark??), Frank Brahe. Jack, du later jo til å kjenne denne gutt og jeg ska derfor prate rett ut av sekken: jeg følte når jeg leste artiklene hans at noe ikke stemte, at noe ikke var helt slikk det skulle vær! Senere fik jeg kjøpt utgivelsene hans, MF og UMF og... ja, jack, jeg korset meg!!! Jeg kunne ikke tro at dette ikke var en vits men dess mer jeg leste dess mer ble jeg overbevist om at noe var feil på denne mannen. Jeg tok magasinene med til psykologen min på skola der jeg studerer og denne psykologen min sa til meg at dette var det verste tilfellet av paranoia og innestengt seksuell frustrasjon som han noensinne hadde sett i livet hans!! Jeg fortalte også ham at denne Søfta-Frank på den ene og andre måten forsøkte å prate deg, Jack, til å gi ham den sjeldne første svart-hvite presenningen av tegneserie-albummet "Den Kåde Kyk," og psykologen min sa: "ja, slikk er den typene avvikere: de finner ofte seksuell tilfredstillelse i tegneserier som til eksempel Donald Duck!" Jack, du må snakke med denne Søftamann, det går jo ikke i lengda at han får lov å gå fri.
Med vennlig hilsen
Fitta Puppedottir
Arsletsvei 69
Drittsekkøping, Norge

Hej Fitta,
Jah du har sikkert ret, men vi er jo flinke, så vi bærer over med ham.
Jack

Til Jack Jensen
Ja, jeg har forsket i Frank Brahes artikler i mange år, jeg har med stor nydelse læst Franks fantastiske skriverier, alle hans utrolige hints, skjulte ormehuller og skarpe syn for de små ting i hverdagen. Jeg var med under skabelsen af hans hidtidige mesterværk, nemli' artiklen om Richard Corben, jeg var især imponeret over Franks ide til overskriften/titel til artiklen, som var "RICHARD CORBEN – collect them all"
Jeg kan for min død ikke forstå, at du, som kalder dig kvalitetsbevidst redaktør tør ændre på mesterens overskrift – forklar venligst!
En bestemt, men også sur hilsen fra Professor Egon Klamhede, phd, cand. Merc. I dansk sprog og fonetik ved Syd Dansk Universitet. Bosat i Østjylland, nærmere bestemt Søften.

Kære Egon Klamhugger,
Hvis De virkelig er professor i dansk sprog og fonetik, burde De edderperkme vide, at det hverken hedder "Syd Dansk" eller "phd," men derimod Syddansk og Ph.D. De mangler også et komma i Deres indlæg (efter "redaktør").
*Men nuvel, på trods af disse tydelige mangler, vil jeg dog alligevel allernådigst tildele Dem et svar: jeg valgte at ændre Frank Brahes overskrift af flere grunde, både fordi den herr Brahe i sine anmeldelser i gamle dage i **Bloody Darlings** plejede at rave om, at de værste voldsfilm var "stor kunst" og "smukt", det var altså en nostalgisk gestus, så at sige. Ud over dette kunne overskriften nemt forvirre læserne: Hvad er det, de skal samle? Er det alle Richard Corben'erne? Er der da flere af ham, og i så fald, hvor mange? Til syvende og sidst gjorde jeg det dog, mest fordi jeg syntes, den var rigtig dum!*
Med venlig hilsen
Jack

Til Redaktøren af Stay Sick
Ja, det er jo ved, at jeg kan ikke forstå, hvorfor du fornærmer vores lille by, ved at bruge ordet "søftigt" som noget nedsættende, jeg har været Borgmester i 6 generationer her i byen, jeg husker tydeligt, hvordan vi skjulte jøder for nazisterne under krigen, dengang Dronningen kørte gennem byen og vinkede, da Søften blev Danmarks mester i bordtennis og ikke mindst er vi stolte over byens søn Frank Brahe! At I bruger "søftigt" som noget lavere rangerende må stå for egen regning.
Hilsen Borgmester Witterup – på egne og Byråets vegne.

Kære Borgmester Witterup,
*Jeg beklager, hvis De føler, jeg har fornærmet Dem og Deres bysbørn ved min brug af termen "søftig". Sagen er dog den, at **Stay Sick!** magazine har til huse i den centrale del af det danske rige og bladet benytter sig derfor af det korrekte rigsdanske modersmål. Og just på rigsmålet betyder adjektivet "søftig," ngt. som er sølet, ulækkert og snasket. Selv en Søftemand som Dem må kunne forstå, at en berømt og populær redaktør som eders ærværdige ikke kan spilde tiden med at sætte sig ind i sære lokaldialektiske definitioner, der kun benyttes i sparsomt befolkede yderkantsområder af det danske rige af en flok særlinge. De er måske heller ikke den mest kvalificerede til at belære folk om korrekt sprogbrug: De skriver fejlagtigt "byråd" uden d og med stort forbogstav, De mangler også tre kommaer, og "Danmarksmester" skrives i eet ord. Hmff!*
Med venlig hilsen
Jack

HOLA JACK,
Godt at høre fra dig igen. Stay Sick - jeg er sgu med du, så send et eksemp l ar (fuck ing skrivemaskine argh). Det nye D n D er snart færdigt, men jeg l ader Michael forkl are. Hel d o g l yk ke med bladet o g husk½: "Yo u can always send a telegram to the right peop le, explaining your p o s i tio n".
Search + Destro y
THOMAS HANSEN
NØRRESUNDBY
(Drink and Drive magazine)

øhh, ok!
*Hvor blir det nye **Drink & Drive** af???*
Jack

Godaw! - så kalder hovedlandet. Jow det æ da såmøj en skjøn blå do hår fån lawn! Så æ tøwn et at ter æ gjære ve ha 1 stk #1, stay sick (incl. #0, osv) + 1 stk #2, B.I.B. Øh..... 30,- + 20,- øh....... 50,-.....mmja! 50,- i alt! (vedlagt) til (-og kjærlig hilsen fra)
Peder Uhre, Brabrand
* se evt vedlagt oversættelse

Peder Uhres brev er sådan set slet ikke et brev, men bare en bestilling, men... hmm... af een eller anden grund syns jeg, den sku med. Wonder why?
Jack

Hej Jack.
Tak for dit fanzine. Jeg har osse lige erhvervet mig Kenneths Absurd og finder mange lighedspunkter med jeres fanziner. Hva med at finde sammen og udgi' et samlet magasin, så vi får det bedste fra "both worlds"?
Nu vel, jeg håber du kan hjælpe mig med at finde frem til en karate-film jeg sad og så i min barndomsby midt i 70'erne. Horsens Rejsefilm var forbi Hotel Ansager i Ølgod kommune og viste onsdage 2 forestillinger. Typiske familiefilm kl. 19.00 og ellers kl. 21.00 skiftedes genrerne mellem karate/kung fu-film, Gysere eller B-krigsfilm, porno/tyroler-travere og Ilse-film. Der sad jeg så og så en karate-film jeg aldrig kan glemme og derfor ærgrer mig over ikke at kunne huske titlen på. I filmen er der fantastiske øjeblikke, som jeg håber du eller en evt. karate-expert vil kunne nikke genkendende til; En scene hvor vor helt bliver spændt fast til en stor træstamme og afventer savklingens færd hen imod ham, hvorved han med udstrakte, fastspændte arme kaster benen bagud og op i vandret stilling og holder benene der indtil klingen halverer træstammen og han derved slipper fri og smi der banditterne i kogende baljer. En ande scene hvor vor helt i slutningen halshugger en modstander med en high-hat hvorefter han tilsidst bliver harpuneret og dør! Det er jo en slutning som man jo ikke sad og forventede, så hvad var det for et lille mesterværk jeg sad og var vidne til hin aften engang i starten af 70'erne.
Håber at høre fra dig, Jack.
PS. Jeg stødte på dit zine på den stygge hjemmeside for Uncut.
Med venlig hilsen
Poul Toft Larsen, Esbjerg

Hi Poul,
*For det første: Eftersom **SS!** er perfekt i forvejen, så behøver jeg ikke gå sammen med **Absurd**!!!*
*For det andet: Selv om **Absurd** og **SS!** ikke er "konkurrenter", så er der altid behov for, at der er flere udbydere på en scene end bare en enkelt. Både for ikke a stagnere, men osse fordi det ellers ærlig talt ville blive lidt kedeligt med sådan et **Stay Absurd!** -monopolblad.*
Og for det tredje, så har Kenneth og jeg så forskellige "trosretninger" mht. indhold og attitude, at det aldrig ville kunne gå.
*Og endelig, for det fjerde, så ville det ærlig talt blive skide hamrende kedeligt for undertegnede, da jeg i så fald ikke 2-3 gange om året ville kunne sætte tænderne i et nyt tykt og spændende dansk filmzine, som jeg ikke kendte i forvejen, som jeg kan nu. I forvejen ærgrer det mig nogen gange, at det er mig selv, der laver **Stay Sick!**, fordi jeg ikke ka skrive til Jack J. og bestille det nye nummer (ok ok, det kan jeg jo i reglen godt, men specielt overrasket over indholdet blir jeg jo nok ikke, og postbudet vil sikkert mene, at nu har det da slået helt klik, jvf. det som Frank Brahe kalder min "personligheds-spaltning i tiltag").*
Desværre kender jeg ikke den film, du spørger om, Poul. Den lyders ellers ret fed, og hvis der er nogen derude, som kender dette glemte mesterværk, så må de meget gerne kontakte mig (og dermed Poul) gennem bladet.
*Herligt, at folk opdager **SS!** gennem **Uncut**. Jeg har sågar fået en bestilling fra en gut i Helsingfors, der havde set omtalen i netop **Uncut**!*
Jack

Kære Jack!
Det glæder mig at høre at du fortsat holder skruen i vandet. Fornylig genlæste jeg et par gamle Bloody Darlings hæfter og faldt her over nogle artikler og anmeldelser skrevet af dig - jeg har vist skrevet det før - men i mine øjne er Stay Sick! det bedste, mest spændende og ikke mindst i høj grad velskrevne fanzine. Tak for det! Og undskyld at jeg først skriver nu, men eksaminerne har fløjet tæt i dette semester.
Men nu skal det være... [herefter følger en bestilling. Ed.] ...Bliv ved, bliv ved, jeg vil være fast abonnent.

Venlig hilsen
Mette Trier
Århus

Kære Mette,
*ahh, glade læsere!! Som du sikkert har opdaget, har von Hegnet drejet nøglen om, så nu er **BD** en saga blot. Og så ville han sgu ikke engang ha os andre "gamle" **BD**-skribenter med i det sidste nummer. Hvilken skandale! Men såh det jo herligt, at vi ka opføre os åndssvagt her i **SS!** Jamen, du og hvem der end sku ha lyst, ska da bare bli' ved med at købe **SS!** igen og igen... og igen... og igen...*
Venlig hilsen
Jack

All right, det var så, hva der var af breve denne gang. Hvis du vil se fler', så blir du sgu nok nødt til at sende nogen selv, jeg tror ikke, Frank Brahes omgangskreds har den psykiske styrke til at opretholde en så konstant brevskrivning som denne gang! *Og kære Frank; nej, jeg kalder ikke brevkassen for "Brevkussen" som du foreslog!!!* ☹☹☹

Stupidt ævl

I nr.1 af dette blad brugte jeg et par sider på at brokke mig over, at **Sentura** i en helsides artikel havde vrøvlet om, at der i DK ikke findes nogen filmblade. Heldigvis har **Sentura** nu set lyset, men desværre VRØVLES der fortsat i mainstreampressen. Senest kunne man i en anmeldelse af **Kosmorama** i **Berlingske Tidende** d.22 okt. læse Henrik List vrøvle om, at DK må være det eneste land, der ikke har en frodig underskov af "små, skæve eller sammenbidt seriøse filmtidsskrifter"! Hm, tilsyneladende lever hr. List med hovedet oppe i røven, siden han ikke kan få øje på *den frodige underskov* af filmblade, der findes her i DK. **Stay Sick!** er fx både småt, skævt og sammenbidt seriøst, og det samme må siges om både **Absurd**, **Bloody Darlings**, **Uncut** og **Mondo Franko**. Jeg er bekendt med, at hele 3 af redaktørerne fra de andre blade mailede List og gjorde opmærksom på miseren, men ikke om manden gad at svare dem. Ignorance og arrogance er åbenbart løsenet hos **Berlingske Tidende**!!! I det nye nummer af **Euroman** kan man i øvrigt læse en artikel af Henrik List, som handler om dennes udforskning af bordeller i Paris. Hvis den hr. List havde brugt lidt mindre tid på at besøge franske ludere og lidt mere på at sætte sig ind i dansk filmlitteratur, så kunne vi ha været fri for den slags spasserier, der ikke ligefrem er med til at hjælpe de seriøst interesserede filmfreaks, som der utvivlsomt stadig sidder nogle af rundt om i DK (og som er lede og kede af det filmformidlingsmonopol, som de gamle, skinddøde dinosaurusser **Bogart** og **Kosmorama** har udgjort alt for længe), til at finde frem til den spændende og utraditionelle filmkritik. Men måske er det slet ikke meningen, at den kritiske filmkritik skal frem, måske er det i virkeligheden et komplot fra **Berlingske Tidendes** side, at danske filminteresserede *skal* fordummes; senest kunne man nemlig i **Bogart** høre en anden bøvet filmanmelder, Jakob Levinsen, fra nævnte avis stupidt udtale at Christopher Lee ikke er på niveau med de andre skuespillere i **Lord of the Rings**. *Fååkk*, en idiot!! Manden har velsagtens aldrig set en rigtig Chr. Lee-film! Men egentligt burde jeg vel være ligeglad; hvis **Berlingske Tidende** er tilfredse med at formidle lort, så... er det vel i orden. Man kan så bare undre sig over, hvorfor de ikke blir skraldemænd i stedet!!

For indforstået, *for schmimermået*

Siden jeg udsendte **Stay Sick!** #1, har bladet næsten udelukkende fået overvældende med ros (*fair enough, ha ha*), men der har dog været eet kritikpunkt, der dukker op igen og igen; en kritik, der også ofte er standard kritik af andre fanzines; nemlig, at bladene er for snævre, at de er for indforståede og mest henvender sig til fans med reolen fuld af gamle videobånd. Dette er den gennemgående kritik og *ØV*, hvor er jeg altså bare skidehamrende træt af den!!! Det er for pokker da klart, at fanzines henvender sig til en snæver læserskare, det er sgu da for helvede derfor, de hedder FANzines!!! Så forstå det dog, *halvhjerner!!!* Fanzines laves af folk, der har en eller anden speciel interesse og vil dele den med andre ligesindede. Nogle zines er mere snævre end andre, **Asian Trash Cinema** er fx udelukkende om film fra asien, og andre blade, som fx **Samhain**, dækker et større spektrum inden for "den fantastiske genre". Hvis I vil ha brede filmtidsskrifter, der favner over et stort spekter og hjælper nybegyndere med at få deres film-ble på, så tag og køb **Kosmorama**, **Ekko**, **Sentura**, **Sight & Sound** og se **Bogart** og **Filmkrøniken** på tv! **Stay Sick!** er *ikke* et blad for lallende nybegyndere, der ikke tør vove sig ud på bar bund. **Stay Sick!** er et fagblad for folk, der har psykotroniske film, som deres hobby og som deri kan læse om ting og sager, som denne hobby dækker, hvad enten det er gamle skodfilm, der burde brændes på bålet, fantastiske splatterfilm fra 80'erne, folkene bag disse film eller folk og blade, der findes på "scenen." Dèt er, hvad et fagblad er, og det er præcis, hvad **Stay Sick!** er. Undskyldninger eller sporskiften fremtvunget af kritik af *forsnæverthed* finder man ikke i **Stay Sick!** Parolen er *take it or leave it!!* Modsat de kommercielle blade skal jeg ikke slikke kritikkerne og læserne i røven for at sælge flere numre. *"This is my soapbox; I say what I will, as I wish,"* som sangeren fra **Death Angel** engang sagde for hundred år siden i **Headbangers Ball** på MTV (*Vanassa Warick where art thou now???*). Men Lars von Hegnet, *og det er altså ham, der er redaktør for bladet* ***Bloody Darlings*** (Desværre kan det være svært at gengive en sarkastisk tone på skrift!!), var måske ham, der sagde det bedst, da han i en kommentar til et indlæg (af yrs truly) i BD #10 sagde om det at lave små blade i stedet for store: *"Vi andre små 'underdogs' laver simple zines... fyldt med 'obskure' filmtitler... der ikke nødvendigvis behøver være fornuftige/voxne/sandfærdige osv.... og som læserne/omverdenen ikke behøver ta alvorlig. Disse facts + flere.... gør, at vi langt nemmere kan producere et blad, som få evner at 'angribe'... vi er uhyre svære at (be)dømme.... vi er frelste xperter der ik ka røres!!! Yes Sir'ee!! [ ] ...de fleste bryder sig ik om 'stilen' og shaker hovedet [ ] men sæfølli er det (oprigtig talt) laaaangt federe for os selv.... og samtidig osse mere interessant + givende for vort samfund.... at lave obskure trash-zines med masser af stil og holdning......... endsom at lave.. ja...* ***Trauma.****"*
Jeg må indrømme, at jeg ikke fatter det der med, at nye læsere skulle blive skræmt bort af, at der i bladene blir strøet om sig med genre og titler, som de ikke kender! Der ville sgu da ikke være noget spændende ved det, hvis der kun stod noget om noget, de allerede kendte! Den eneste glæde, der er ved det, er genkendelsens glæde, som, *ok, indrømmet*, også kan være nydebar (*ja, ja, svensk udtryk!*), men ligesom for de opdagelsesrejsende i Afrika for længe siden, så er der sgu da ikke noget mere spændende, end at opdage noget nyt!! I stedet for at læse blade, hvor der gives letforståelige How To Boil An Egg-guider, så er *the exceitment* da så meget større ved at læse blade totalt kompakte med nye ting, emner, navne, genrer and fuck else, som man ikke kender, hvorved den nye fan, der er rigtig interesseret, får blod på tanden til at kaste sig ud i det nat og dag. Se dét er den rigtige måde at gå i krig med en ny interesse på! Det argument, at folk blir skræmt væk, bare fordi de ikke ved, hvad "blaxploitation" betyder eller ikke ved, hvem Lucio Fulci er, det gir jeg ikke en skid for. Så er sandheden nok den, at de alligevel ikke var *determined enough*!! Og i et blad med titlen **Stay Sick!** er det ikke nok! Det er enten *full-on* eller *not at all!* There's no fucken in between!!! Det betyder naturligvis ikke, at begyndere ikke er velkomne, det er de selvfølgelig - altid! Men bladet som sådan er altså ikke ment som en intro-guide til, hvordan man begynder som fan af alternative film! (- så er det **Mondo Franko**, man skal købe, *hah hah!!!*)

SPLATTERFILM PA TV: Det er en rigtig god idè at holde øje med programmet for Tv-Danmark1 (og i mindre grad 2'eren), da de i det sidste lange stk. tid har vist en hel masse af de "klassiske" splatterfilm, fx viste de **Friday the 13th - 5** her i går aftes (7 dec. 01 - som sjovt nok var en fredag!!), som Frank Brahe omtalte i **Bolle Darlings #12** som: *"...en totalt fed oplevelse!! For satan da! Hele krønikens dejligste bryster med en hæksaks i øjnene, mareridsstemning på et specialhjem for møgunger, truly weirdo slutning og masser af sex/mord."* (ak ja, det var dengang Frank stadig kunne gejle sig op til at skrive "høj kunst"-revs! Sørgeligt hvordan det gik ham senere hen). Og her i aften viser de den splattede **Bloodstone: Subspecies 2** med danske Anders Hove som grum vampyr, som ikke engang er ude på DK-video! Af andre ting de har vist her på det seneste ska osse lige nævnes en af den gamle SS!-mands favoritter: **The Texas Chainsaw Massacre 2**! Så gør dig selv en tjeneste og check programmet.

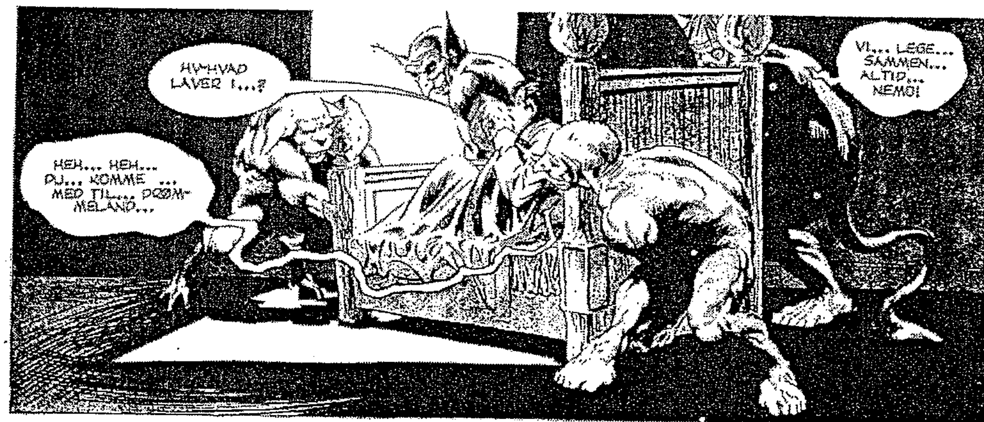
Bernie, Bernie

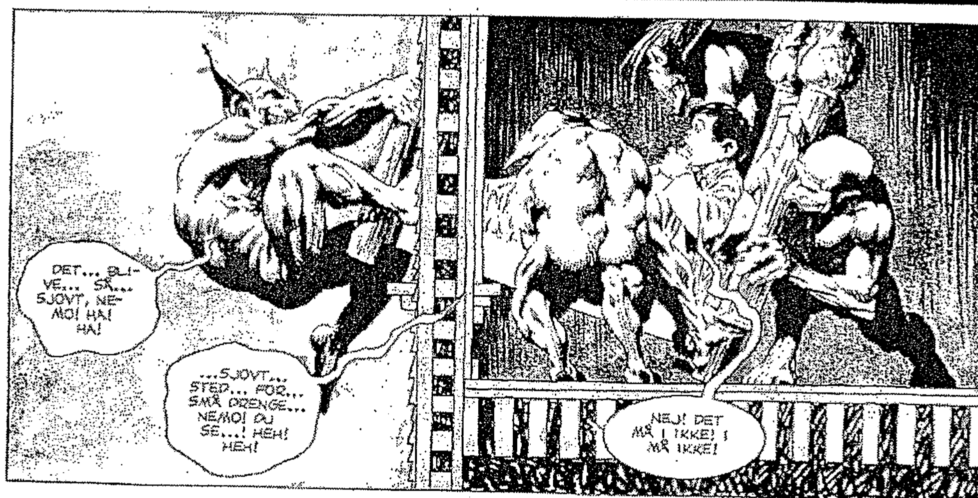
AF MARTIN WEINREICH

Igennem de sidste tre årtier har især én kunstner været toneangivende indenfor de tegneserier, der har med gys og gru at gøre: amerikaneren Bernie Wrightson. Stay Sick! tegner her et portræt af manden og hans uhyggelige serier.

Efter at Frank Brahe i sidste nummer af dette fantastiske psykotroniske magasin i en begejstret artikel roste *airbrush*-virituosen Richard Corben, tænkte jeg, at Stay Sick!s tegneseriefokus denne gang burde være rettet mod den ultimative horrortegner, Bernie Wrightson. En bebrillet mand med et nørdet udseende, der, heldigvis for manden selv og for verden i øvrigt, er udstyret med guddommelige tegneevner.

Og Bernie Wrightson har ikke kun lavet tegneserier, han har igennem sin karriere tegnet ALT:

Karikaturtegninger, plakater, bogillustrationer, filmmonstre, storyboards mm. En alsidig gubbe, men allerbedst når han tegner en maddikebefængt zombie, der en tåget nattetime er på vej ind i et faldefærdigt hus til en letpåklædt blondine.

Gys i slikbutikken

Det hele startede den 27 oktober 1948, da Bernard Albert Wrightson kom til verden i John Waters hjemby Baltimore.

Ikke særlig gammel begyndte han at interessere sig for de spændende historier i tegneseriebladene, og hurtigt udviklede hans smag sig fra småtbegavede muskelbundter i stramme trikoter til vampyrer og klamme slimdryppende monstre.

Især var det de klassiske og berygtede EC horrortegneserier, som Bernie Wrightson grådigt læste, da han var barn. EC-tegneserierne var blade med små grufulde skæbneberetninger, som blev udgivet af den initiativrige tegneserieforretningsmand William Gaines på hans forlag Entertaining Comics (eller populært EC) i 1950erne. (Det var historier fra ECs tegneserier, der senere inspirerede George A. Romero og Stephen King til de to **Creepshow** film.)

Alle de skumle historier var dejligt stimulerende for lille Bernies letpåvirkelige fantasi, og den unge purk brugte hele dage med at læse horrortegneserier i den lokale slikbutik. Snart begyndte han også selv at tegne.

Monstret i sumpen

Efter at have øvet sig i sin barndom og ungdom fik Bernie Wrightson som tyveårig et professionelt tegnejob som karikaturtegner på lokalkanylen **Baltimore Sun**. For nogle af de grønne sedler, han tjente her, tog han til en tegneseriemesse i New York, hvor han viste sine tegninger frem for imponerede branchefolk. Kort tid efter blev han tilbudt et arbejde hos det kendte tegneserieforlag DC comics i New York, det firma der er kendt for at udgive **Batman** og **Superman**. Han tog jobbet, og afsted det gik. New York skulle vise sig at være så attraktiv for ham, at han aldrig senere flyttede tilbage til Baltimore.

Hans første tegnearbejde for DC udkom i bladet **House of Mystery** nr. 179 i 1969, men hans egentlige gennembrud kom med en 8 siders historie, der var skrevet af den legendariske Len Wein, og som blev udgivet i bladet **House of Secrets** nr 92. Titlen på historien var "Swamp Thing", og modtagelsen af den korte historie var så begejstret, at den affødte en regulær serie i 1972 med Bernie Wrightson som tegner og Len Wein som forfatter. Sammen lavede de ti numre af serien, indtil Bernie Wrightson forlod DC og sumpene i 1974.

Bomber og livsserum

"Swamp Thing" var én serie, der blandede horror og superhelte stof. Den grundlæggende historie var ret enkel: Sammen med sin kone arbejder videnskabsmanden Alec Holland med hemmelige forsøg i Georgias sumpe. Af onde mennesker bliver han udsat for et bombeattentat, men da han bliver oversprøjtet med "livsserum", overlever han som et hævngerrigt uhyre i sumpene. Problemet er blot, at hans monster-jeg bliver mistænkt og jagtet for mordene på hans menneske-jeg og hans kone.

På dansk er en lille del af Len Wein og Bernie Wrightsons "Swamp Thing" tegneserier udkommet i to lækre s/h album med titlerne **Alec Hollands sære skæbne** og **Varulvenes nat** i en serie af album fra forlaget Runepress.

DC fortsatte med at malke dollars ud af sumpmonstret efter Bernie Wrightsons afsked, og på anden vis blev seriens popularitet også udnyttet, nemlig via to filmatiseringer: Wes Cravens **Swamp Thing** (1982) og Jim Wynorskis **The Return of the Swamp Thing** (1989), et par småtvivlsomme produktioner, der mest har interesse for genrefans og andre 'barnlige' sjæle. Et andet *spin off* fra tegneserien var en 72 episoders tv-serie med titlen **Swamp Thing**, der startede i 1990. Her iførte stuntmanden Dick Durock sig igen gummikostumet fra filmene og gentog sin rolle som det ulykkelige sumpmonster.

Små gys

Efter sit livtag med "sumptingen" begyndte Bernie Wrightson at arbejde med små EC-inspirerede horrorhistorier for forlaget Warren i 1974. Udover "Swamp Thing" er det især disse historier, han i tegneseriekredse er verdensberømt for. På dansk er en del af disse serier udkommet i forskellige obskure tegneserieblade, bl.a. i **Gru**, **Billige Gys**, ***Edgar Allan Poe***, **Skræk Ekstra**, **Skræk Magasinet**, **2 Grufulde Timer** m.fl.

Næste nummer: Well, jeg gider ikke mere at sætte en deadline på efterfølgende numre. Sidste gang sagde jeg, at bladet sikkert ville komme til Halloween og det gjorde det jo som bekendt ikke. Endvidere så er det ærlig talt irriterende at skulle holde en given deadline overfor læsere og skribenter, og sagen er jo den, at jeg laver det her, fordi jeg syns, det er sjovt, den dag det ikke er sjovt længere, lukker jeg lortet. Jeg tjener ikke noget på det, men udgir udelukkende bladet, fordi jeg synes, det på een eller anen måde er vigtigt, at det findes (det er osse derfor, at jeg ikke tar 70 kr. for det!!!). Ergo, næste nummer kommer, når du ser det. *No fucken deadline!!* Jack.

Også i større antologialbum som Hjemsøgt og de eftertragtede **Gru-album** nr. 1 og 2 er der blevet trykt små Bernie Wrightson historier. I **Gru-album** 1 er det især den barske historie "Jenifer" om en vanskabt pige, der er værd at læse, og i album 2 er der indtil flere flotte serier, bl.a. den Poe inspirerede "Kulde" og en historie om en mand, der vil fange en Loch Ness-agtig søslange: "Pepper Lake uhyret". Yderst fine sager.

Mens Bernie Wrightson fortsatte med at tegne disse små historier til forskellige blade, slog han sig midt i 1970erne sammen med tegnekollegaerne Barry Windsor-Smith, Jeff Jones og Michael Kaluta og startede en tegnestue, de kaldte "The Studio. Her begyndte Bernie Wrightson at supplere tegneseriearbejdet med plakater, bogillustrationer og andre tegneopgaver.

Mest markant resulterede det i bogen **Bernie Wrightsons Frankenstein**, som er en sindsygt flot udgave af Mary Shellys klassiker.

Frankenstein og Freak Show

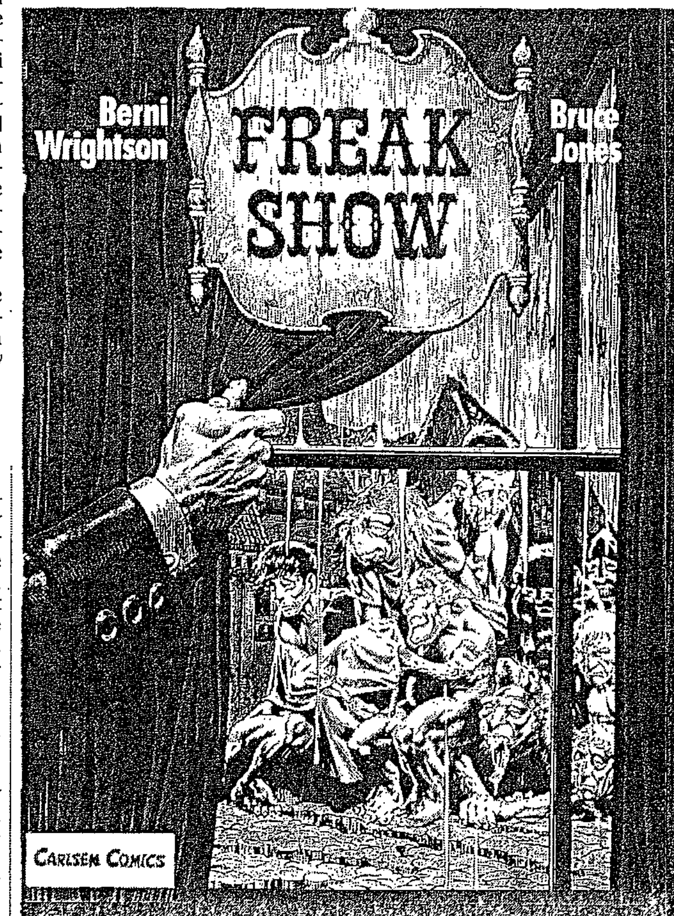
Illustreringen af *Frankenstein* var en ønskeopgave for Bernie Wrightson. Hans mor havde taget ham med ind og se en *Frankenstein*-film, da han var helt lille, og filmen om det menneskeskabte monster både skræmte og fascinerede ham. Dette bevirkede, at han udviklede en livslang kærlighed til *Frankenstein*-myten og til alt, hvad der kunne associeres med den.

Når Bernie Wrightson laver illustrationer, går han efter at fortælle en hel historie med et enkelt billede. Det ses tydeligt i hans fortællende illustrationer til *Frankenstein*, som ekstraordinært er tegnet med en pen og ikke en pensel. Under læsningen af **Bernie Wrightsons Frankenstein** emmer tegnelysten ud af siderne, og man fornemmer, at han har kræset for hver en detalje i bogens mere end 45 helsides sorthvide illustrationer.

De *Frankenstein*- illustrationer, der var i overskud fra **Bernie Wrightsons Frankenstein**, er senere blevet udgivet i bogen **The Lost Frankenstein Pages**. Men de her ekstra sider er kun for de virkeligt inkarnerede feinschmeckere. Den udgave af *Bernie Wrightsons Frankenstein*, som er udgivet på dansk i en lækker udgave, er sikkert mere end nok for de fleste.

Monsterbogen

Bernie Wrightson lavede *Frankenstein*-illustrationerne først i 1980erne, og i denne periode fik han virkelig noget fra hånden. Han illustrerede også Stephen Kings **The Stand** + **Cycle of The Werewolf** og tegnede det flotte tegneseriealbum **Creepshow**, som er baseret på George A. Romeros filmatisering af fem Stephen King noveller. Selvom **Creepshow** er

noget af det bedste, Bernie Wrightson har lavet - han har også selv farvelagt det - er albummet af mystiske udgivelsespolitiske årsager ikke udkommet på dansk.

Det er til gengæld serien **Freak Show**, som udkom i 1983 med historie af Bruce Jones. Denne spændende serie er tydeligvis inspireret af Tod Brownings fænomenale gyserfilmklassiker **Freaks** (1932), og den foregår ligesom inspirationskilden i et tivolimiljø. Desværre er **Freak Show** - i hvert fald i den danske udgave - ikke noget rigtigt horrorguf; dertil har den en alt for kraftig farvelægning.

En anden bog, hvor Bernie Wrightson har beskæftiget sig med sære skabninger, er **Monster**

Book. Heri har Bernie Wrightson i eminent stil tegnet alle monster-arketyperne, såsom zombier, vampyrer, varulve, aliens etc, og hvert enkelt monster får et par ord med på vejen af tegneren.

Superhelte fedt

Efter en god tid med en masse gys slog Bernie Wrightson sig midt i 1980erne primært på superhelte serier. Af mange af hans fans blev dette skift i genre opfattet som noget, han blev presset ud i for at

få fedt på brødet i en moderne amerikansk tegneserieverden, hvor kun serier med bredkæbede mænd i farvestrålende dragter var populære.

Han tegnede bl.a. **Spiderman**-splatteralbummet **Hooky** (udgivet herhjemme i 1993 under titlen **Monster**), smadreserien **The Incredible Hulk and the Thing**, miniserien **The Weird** med superhelteforeningen "Justice League of America" [Lovens Vogtere], Batman serierne **Batman: The Cult** og **Batman/Aliens** samt **Punisher P.O.V.** Alle superheltetingene er tegnet i Bernie Wrightsons umiskendelige streg - og de indeholder alle horrorelementer - men alligevel er serierne kun en afglans af hans mere personlige gyserserier.

Heldigvis har han dog også kunnet lave mere egenartede ting parallelt med de kommercielle superhelteserier. Således er det f.eks. lykkedes ham at genoptage sin sciencefiction parodi **Captain Stern** i 1990erne. Seneste nyt på tegneseriefronten er, at han skulle være vendt tilbage til horrorgenren med serien **The Night Terrors**.

Filmmonstre

Sideløbende med tegnekarrieren har Bernie Wrightson arbejdet på en masse filmprojekter. Hans arbejde på film startede med, at **Captain Stern** - som han lavede til tegneseriebladet **Heavy Metal** - blev brugt til et af segmenterne i Gerald Pottersons voksentegnefilmsudgave **Heavy Metal** i 1981.

Dernæst blev han et par år senere hyret til at designe monstre til Ivan Reitmans film **Ghostbusters** (1984). Desværre var det ikke ret mange af hans kreationer, der kom med i den færdige film, men eksempelvis er det første spøgelse i filmen - bibliotekaren - en af Bernie Wrightsons skabninger. Efter sigende arbejdede han også på **Ghostbusters II**.

Senere har han tegnet monstre til det mexicanske wunderkind Robert Rodriguez' **Invasion of the Bodysnatchers**-inspirerede film **The Faculty** (1998) samt til Dean Parisots sci-fi spoof **Galaxy Quest** (1999).

Sørgeligt nok har han også arbejdet på en masse forskellige film, der aldrig er blevet til noget. Bl.a. lavede han mere end 100 tegninger til en H. P. Lovecraft-film, der skulle have heddet **Shadows over Innsmouth**; en film der desværre blev droppet.

Guldet på hylderne

I dag bor Bernie Wrightson i LA, hvor han mest arbejder med design til film og forskellige egne projekter.

Lad os håbe, at han har droppet superheltene permanent og i stedet igen koncentrerer sig om det, han er bedst til, nemlig grumme gyser-illustrationer og tegneserier.

For Bernie Wrightson er en helt fantastisk tegner, der som ingen anden formår at parre detaljerigdom med gotisk stemning, 'frådende uhyrer, blod og splat. For personer med en trang til disse ingredienser, er der god grund til at lade de krogede fingre grave hans værker frem hos landets velassorterede byttebikse. Guldet findes stadig derude, og på noget af det mest skumle står der Bernie Wrightson på forsiden.

For de meget interesserede kan nævnes, at der er udgivet forskellige biografier om Bernie Wrightson, hvoraf den mest kendte er Chris Zavisas svært opdrivelige **A Look Back**.

Lou Smiler Dagligt til mig!

Af Nils Markvardsen

Jeg sidder i mørket, blandt ganske få mennesker, i en lille ussel klub (La Cave) i Cleveland. Hvis jeg ikke husker helt galt, er året 1965. Det står ned i stænger og det er egentlig den eneste grund til, at jeg ikke forlader stedet. "Do you want some Rock'N'Roll" er der én, der skriger?! "Do you know the band"?, spørger jeg min sidemand. Han sidder helt stille og stirrer tomt frem for sig. Jeg spørger igen, men han hører mig vist ikke... Hvordan er det dog, de ser ud?! De er alle klædt i sort fra top til tå og de har oven i købet sorte solbriller på?! Hvad tænker de dog på? Hvorfor er der ingen, der har hvide flæser på ligesom Elvis?! Føj for satan hvor de dog støjer... argggg - mine ører for helvede... Sig mig han synger jo ikke, han snakker jo - "...Heroin, be the death of me... Heroin, it's my wife and it's my life... Because a mainer to my vein... Leads to the center in my head... And then I'm better off and dead..." Nøøj hvor de guitarer dog larmer, de er da vist ikke stemt, men hold kæft hvor det dog rykker... Det her er for vildt..." ... Hey, white boy, what are doin uptown? ... Hey, white boy, you chasin' our women around?... Oh pardon me sir, it's the furthest from my mind... I'm just lookin' for a dear, dear friend of mine... I'm waiting for my man...". Jeg svæver i ren ekstase og det bliver bare ved og ved..." ... And she would run, run, run, run, run... Take a drag or two... Run, run, run, run, run... Gipsy death and you... Tell you whatcha do...". Jeg falder i snak med en selvtilfreds herre, der kalder sig Andy Asshole eller noget i den stil?! Han overvejer at lave en plade med bandet, der i øvrigt kalder sig Velvet Underground. Han siger, at han vil designe et enkelt men iøjnefaldende pladecover - eksempelvis en banan på hvid baggrund?! Jeg glor åndssvagt på ham og konstaterer, at han burde skære ned på hans syreforbrug... "Are you okay?", er der pludselig én, der siger. Jeg nikker. "This is - "The Second Fret" - in Philadelphia", forsætter han. Jeg nikker endnu engang. I næste nu står de på scenen igen og forsangeren (Lou Reed) synger: "There she goes again... She's out on the streets again... She's down on her knees, my friend... But you know she'll never ask you please again..." Jeg bliver vækket til live af en stemme... Do you know why I hate horses? "No", svarer jeg og vender mig om. Jeg får et kæmpe chok - det er jo Warren Oates?! "They stink", brøler Oates. Jeg kan slet ikke samle tankerne og nøjes med at stirre på manden. "Sam Peckinpah wants me to do another western but I prefer to drive cars". Jeg kan stadig ikke finde ord og Oates fortsætter..." I just love the smell of gasoline but right now I'm surrounded by smelly horses because I'm doing THE WILD BUNCH and that's going to be my last western and that's for sure!". "Why not do a film with cars if you like 'em?", fremstammer jeg. "As soon as we finish this one Peckinpah wants to do a film with cars... ohhhh I can't wait... I think it's called BRING ME THE HEAD OF LOU REED"?!

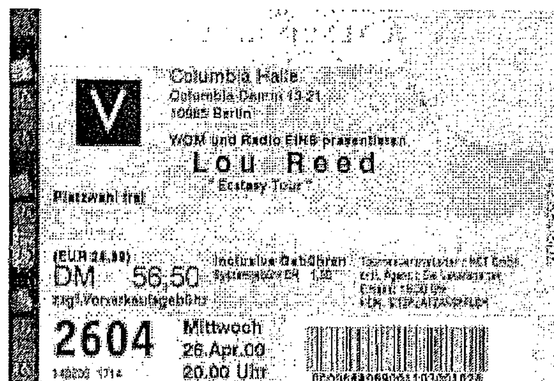
Jeg sætter mig op med et skrig - "hvor er jeg"?! En eller anden kælling vrisser: "hvor fanden tror du"?! Jeg stirrer med stor forundring på hende - "hvor i helvede kommer du fra?". "Velkommen til planeten jorden", svarer hun og fortsætter..." Det er den 02/07 - 1993, det er fredag formiddag på Roskilde Festivalen. I nat forsøgte du at kneppe mig, men ku ikke få den op og stå og derefter gik du ud som et lys". Mit hoved har det ad helvede til og jeg må bare væk - fuuuuck. Jeg famler mig frem til teltåbningen, mens jeg spekulerer over, hvordan jeg er endt i dette telt og hvad laver jeg egentlig på denne festival?! Jeg vælter ud i den bagende sol. Lyset skærer i øjnene og jeg har ondt i hele kroppen... "Så er det i dag det store valg, står for døren", er der én, der siger. "Hva' for et valg?", svarer jeg. "Enten skal du vel se Motörhead på grøn scene klokken 22.30 eller Velvet Underground der spiller samtidigt på Orange", svarer han. "Dem igen?!", siger jeg forundret. "Igen?! Hvad fabler du om?! VU er sku da samlet, i original line up, for første gang i 25 år?!", konstaterer han tydeligt irriteret. "Er der allerede gået 25 år?!", spørger jeg mildest talt overrasket.

Han kikker på mig, som var jeg en komplet idiot og ryster forvirret på hovedet og går sin vej. Jeg vælter om mellem to telte - hvile, hvile... Jeg trænger til at hvile. "Er du til Lou Reed?", er der pludselig én, der siger. Jeg når ikke at sige noget, inden han fortsætter: "Lou Reed er én af de kunstnere, der har rørt stjernerne og har leveret sande mesterværker, men samtidigt har han også skrabet bunden med nogle elendige skiver. De fire albums med Velvet Underground kan der ikke røres ved - de er sublime. Hans solo karriere har været meget svingende, men blandt de bedste er: BERLIN; CONEY ISLAND BABY; THE BLUE MASK; NEW SENSATIONS; NEW YORK og SET THE TWILLIGHT REELING". Jeg sætter mig forvirret op og glor dumt på ham. "SET THE TWILLIGHT REELING, er sku da ikke udgivet endnu?! Det er da vist bare arbejdstitlen på den

næste plade, så vidt jeg er orienteret?!", siger jeg og fortsætter..." Lou's sidste studieplade er da MAGIC AND LOSS fra 1992"?! Han smiler overbærende til mig og tilføjer: "Tid er for wankers, min ven. Vidste du ikke, at man har ophævet den?". Jeg stirrer vantro på ham, men har forsætter uden tøven..." Folk fandt ud af at det jo i bund og grund var ligegyldigt, om det var tirsdag eller torsdag, men det var bestemt ikke underordnet, om man havde haft en god eller dårlig dag?! Derfor måler man nu kun kvaliteten af dagene". Det svimler for mig, men han kommer mig til undsætning og jeg sluger en lille rød pille, som skulle gøre mig godt...

Jeg står foran Falkoner Teatret i København og Lou Reed er på plakaten. Han har netop udgivet ét af hans hårdeste albums til dags dato - SET THE TWILLIGHT REELING og han lover brutal Rock'N'Roll. Det forrige album MAGIC AND LOSS var meget afdæmpet, så det bliver fedt at se ham spille "tre hug i hegnet" igen. Jeg står og funderer over, hvad det er, der gør Lou så fantastisk, men bliver afbrudt af et riff fra hans guitar... Det er Velvet Underground klassikeren "Sweet Jane" og med ét ruller hele salen. Det er netop det, der er essensen af Lou Reed - et simpelt catchy riff, en stærk melodi og en vedkommende tekst. Om året er 1965 eller 1995 er fuldstændigt ligegyldigt?! Sangene er tids løse og det eneste der tæller, er det der sker lige nu og her. Pludselig sker det, som ingen troede muligt - Lou Reed smiler! Manden med de sorte krøller og det hårde ansigtsudtryk ligner lige pludselig en glad, lille dreng. Jeg kommer til at tænke på David Bowie's 50 års fødselsdags koncert, hvor en række kunstnere inklusiv Lou Reed var inviteret. Bowie lavede den ultimative Lou Reed velkomst ved at gå ned i knæ, strække armene mod himlen og råbe "Kiiiing of New Yooooork". Ind på scenen kom Lou Reed og han ikke så meget som antydede skyggen af begejstring - og tænk nu smiler han til hele Falkoner Teatret. Jeg smiler igen, da der virkelig er meget at glæde sig over. En perlerække af numre følger: "Straw-

man"; "Satelite of Love"; "Waiting for My Man/Vicious"; Walk on the Wild Side"; "Pale Blue Eyes" og tilslut en lang og smuk udgave af "Magic and Loss". Jeg føler mig varm og svimmel, men heldigvis er der én, der griber min arm. "Hvor er jeg?", spørger jeg. Min kæreste kikker undrende på mig og svarer, "Berlin selvfølgelig og vi er på vej til Lou Reed koncert!". Mit liv er noget rod og så knirker det oven i købet med

kærligheden. "Columbia Halle" er fyldt til bristepunk og Lou synger: "They call you Ecstasy... Nothing ev sticks to you... Not Velcro not Scotch tape... Not n arms dipped in glue... Not if I wrap myself in nylon A piece of dutch tape down my back... Love pierced t arrow with the 12... And I can't get you back... Ecsta Ecstasy Ecstasy..." Jeg vælger at gå ud i regnen, da d alligevel ikke ser ud til at stoppe foreløbig. Jeg bliv med garanti gennemblødt men hvad betyder det egen ligt?! Jeg hanker op i læderjakken og styrer mod d nærmeste værtshus. Jeg træder indenfor og bliver mø med liflige toner: "... Then one fine mornin', she pu on a New York station you know she couldn't belie what she heard at all... She started shakin' to that fin fine music you know her life was saved by rock roll...". Jeg smiler for mig selv, bestiller en øl og svøm mer væk...

Velvet Underground

VELVET UNDERGROUND & NICO (1967) - Velv Underground bestod af Lou Reed (sanger og guitaris John Cale (bass og violin), Maureen Tucker (tromme og Sterling Morrison på guitar. Pladen blev først en re litet, da pop art kunstneren Andy Warhol ved et tilfæl overværede en VU koncert i slutningen af 1965. Warh kom til at producere debut pladen og han designe også det klassiske pladeomslag med bananen. Warh forlangte at få den tysk fødte model Nico med i band Navnlig Lou Reed var dybt utilfreds med d beslutning, med accepterede i frygt for at miste plad kontakten. Nico endte med at synge på tre numre. Pl den er ofte kaldt historiens mest betydningsfulde banebrydende udgivelse på grund af den lyd de skabt "Velvet Underground & Nico" blev opfattet som avan garde rock på grund af det støjende lydbillede, der på gang var mørkt, dystert, melankolsk og beskidt ad he vede til! John Cale har ofte udtalt, at de spillede falsk i øvrigt var ligeglade! Navnlig er der en guitar solo "Run Run Run", der er ét total fuck up. Guitaren er ustemt, som den kan blive og det hviner og river i øre ne, men alligevel er det på sin egen uforklarlige måd stinkende fedt?! Lou Reed skrev selv ni af de elle sange og medvirkede yderligere på de to sidste. Ha behandlede kontroversielle emner som bizarre seks elle udskejelser (lyt eksempelvis til "Venus in Furs og glæden ved euforiserende stoffer i "Heroin"... Lo Reed har aldrig haft én af rockens største stemmer. Ti gengæld er hans lidt snakkende måde at synge meget original. Nico skal heller ikke beskyldes for være en stor sanger, men man bider mærke i hende pinte stemme med den karakteristiske tyske accent. Je kunne snakke om denne plade i timevis, men så tr jeg, at Jack Jensen dropper artiklen, så jeg stopper he "Velvet Underground & Nico" er i øvrigt mit bud p den bedste plade nogensinde!

WHITE LIGHT/WHITE HEAT (1967) - Andy Wa hol og Nico var ikke længere tilknyttet bandet, me ellers bestod besætningen af den originale line up. Hv folk var rystet over den støjende debut plade, så m "White Light/White Heat" ha sendt dem lige lukt kisten! Der er kun seks numre på skiven men hvilke br tale perler... Den 17 minutter lange "Sister Ray" er støj inferno uden lige. Sex, drugs and Rock 'N' Roll i your ears! Pladen er gennemført kompromisløs og de

blev da også alt andet end en kommerciel succes. Der bliver revet og rusket i instrumenterne og det føles nogenlunde som at blive fanget i en tornado! Tiltrods for det ekstreme lydbillede formåede gruppen af bevare kontrollen og pladen er et tydeligt bevis på en række fremragende musikere, der har taget skridtet fuldt ud... John Cale var gruppens store avantgarde kunstner og han tilførte bandet en unik lyd med hans blanding af sære lyde og mystiske arrangementer. Det er én af de plader, der ikke fænger ved første gennemlytning, men med tiden kravler den helt ind under huden...

VELVET UNDERGROUND (1969) - Siden den forrige plade var der navnlig sket én væsentlig ændring. John Cale havde forladt bandet på grund af uoverensstemmelser med Lou Reed. I enhver flok er der kun plads til én leder... Mange frygtede, at bandets dage var talte, men de tog heldigvis fejl. Lou Reed overtog sangskrivningen fuldstændigt og skrev en række stille og intense sange. I forhold til de forrige pladers kredsen om kontroversielle temaer som stoffer og kinky sex eventyr, så søgte Lou Reed indad og resultatet blev en dybt personlig plade. Der er mange højdepunkter på skiven som eksempelvis "Candy Says", "Pale Blue Eyes", "Beginning to See the Light" og "The Murder Mystery".

LOADED (1970) - VU havde imidlertid forladt deres plade selskab (Verve), der stod bag deres hidtil udgivelser. Det langt mere kommercielle pladeselskab "Atlantic Records" teamede up med bandet. Pladen endte med at blive VU's mest polerede. "Poleret" skal for en gangs skyld ikke opfattes negativt, da pladen byder på numre af høj kvalitet, de er bare mere hit orienterede. Det er en plade, der er lettere tilgængelig end de forrige, men det gør den bestemt ikke dårligere. Der er udødelige klassikere som de sejt rockende "Sweet Jane" og "Rock & Roll". Lyt også til den fremragende "Who Loves the Sun" og ikke mindst den følte "Oh! Sweet Nuthin". Lou Reed forlod bandet, kort før pladen kom på gaden, og fortsatte en succesfuld solo karriere. VU lavede én plade mere (SQUEEZE - 1973), men den er så pinlig, at jeg bliver rød i kinderne bare af at tænke på det. Tilgengæld er den sjælden og de fleste har kun lagt øre til en bootleg udgave.

Alle fire VU plader findes samlet i én boks udgivelse - "Peel slowly and see [Box set]", der blev udgivet i 1995. Boksen kan stadig findes i pladeforretninger, ellers kan den bestilles over nettet. Eksempelvis føres den hos - GUF (www.gufmusik.dk). Prisen er 449 kr. eksklusiv porto. Denne boks kan simpelthen ikke anbefales nok og det er der flere grunde til. Først og fremmest er der en ekstra CD med diverse akustiske demo-udgaver fra "Velvet Underground & Nico". Miiine hææænder ryyyster bare af at tænke på, hvor forrygende disse demoer er. Derudover er hvert enkelt CD fyldt ud med diverse outtakes og hidtil utilgængelige versioner. Ydermere følger der et booklet med til boksen, der beskriver bandets forunderlige historie. Der er ingen grund til, at jeg tramper videre i denne udgivelse - køøøb!

For VU fanatikere er der virkelig noget at se frem til. Den 8 oktober i år udsendes THE BOOTLEG SERIES VOLUME 1: THE QUINE TAPES". Det drejer sig om en officiel 3 dobbelt CD med 23 numre i alt. Robert Quine var en VU discipel, der optog mange af bandets shows omkring 1969. Der eksisterer ikke meget live med VU og derfor bliver der set frem til disse ekstremt værdifulde optagelser. Læs mere om denne udgivelse og andet om Lou Reed og The Velvet Underground - http://members.aol.com/olandem/vu.html

Lou Reed solo

Lou Reed debuterede i 1972 med pladen LOU REED. Det var en udgivelse, der søgte et bredt publikum, men den er ikke rigtigt vellykket. Senere på året fik han den hit plade, som han åbenbart ønskede sig med TRANSFORMER (1972). Den helt store single var "Walk on the Wild Side", der gik rent ind verden over. Hans tredje plade BERLIN (1973) minder på ingen måde om de to første. Lydbilledet er totalt ændret i det guitaren er tonet ned til fordel for strygere og horn. BERLIN er, hvad jeg vil kalde en pompøs og storladen plade. Det er en koncept plade, der beretter om triste skæbner. I Berlin sidder en mand og tænker tilbage på sin afdøde kæreste (jævnfør åbningsnummeret "Berlin"). Hun var en genert og usikker pige, der faldt ind i et beskidt miljø omkring byens værtshuse ("Lady Day"). Han konstaterer, at de fattige ikke kan gøre andet end at dulme sorgen med alkohol og det er hvad der sker ("Men of Good Fortune"). Hun håner ham og siger, at hun ikke respekterer ham, da han ikke er en rigtig mand og hun vil i øvrigt ikke nøjes med at være sammen med én ("Caroline Says I"). Han er en usikker fyr, der lider af mindreværdskomplekser og er blandt andet impotent ("How Do You Think It Feels"). Han drikker sig fra sans og samling og hævner sig ved at afstraffe hende rent fysisk ("Oh Jim"). Hun tager speed for at kunne udholde dagen, der byder på prostitution og tæsk. Hun siger, at han kan tæske hende, så meget han har lyst til, men det får hende ikke til at elske ham mere ("Caroline Says II"). Myndighederne fjerner hendes børn, da de ikke synes, hun har været en ansvarlig mor ("The Kids"). Hun kommer sig ikke over

GRAMMOFONPL

det tab og skærer i løbet af natten pulsåren over og dør ("The Bed"). Han sidder og funderer over livet, ligesom i åbningsnummeret, og tænker over, hvorfor det gik så grueligt galt ("Sad Song"). Normalt er jeg til den rockende Lou Reed, men jeg bøjer mig i respekt for hans evne til at eksperimentere og prøve nye sider af. BERLIN er én af de plader, man skal sætte sig ned og lytte intenst til. Jeg garanterer, at det er det værd... BERLIN er den, af Lou Reed's plader, der skiller sig mest ud (jeg vælger at se stort på den katastrofale, guitar støjplade METAL MACHINE MUSIC fra 1975, der er bedst glemt!). Det der ellers kendetegner Lou Reed er Rock 'N' Roll med et lydbillede domineret af guitar, bas og trommer. Lou Reed er ikke en stor sanger og han er heller ikke en guds benådet guitarist, men han har altid været fantastisk til at skrive nye catchy riffs. Han er en kunstner, der ikke gør det sværere, end det behøver at værre. Derudover har han et utroligt godt sammenspillet band, der virkelig spiller som et band. De kender hinanden ud og ind og spilleglæden er stadig intakt den dag i dag. Lou Reed er New York'er med stort "N". Han elsker byen og hans tekster bærer præg af det. Som tekst forfatter står Lou Reed som én af de mest interessante og efter min mening er det kun Bob Dylan og Neil Young, der bevæger sig i samme klasse. Hans sidste plade ECSTASY (2000) handler eksempelvis om at forstå kærligheden og den blander det uforstående med det bitre og beskriver smerte på sådan en måde, at det minder én om den første gang, man blev brændt af på sønderknusende vis. Det er ganske enkelt lyrik med hjerne, hjerte og omtanke. Lou Reed har lavet mange solo plader og nogle er klart bedre end andre. Jeg har gjort det dummeste, man kan gøre - karaktergivning! Husk det er min subjektive vurdering og altså ikke lig med en facitliste! Alligevel håber jeg, at det kan være et hint til dig, der har lyst til at investere i et par Lou Reed skiver... De fleste, af de ældre udgivelser, kan købes til "Nice Price", som er noget i retning af en flad hundredkroneseddel per CD. God fornøjelse...

Velvet Underground:	Rock & Roll Heart (1976) - 2/5
Velvet Underground & Nico (1967) - 6/5!	Street Hassle (1978) - 4/5
White Light/White Heat (1967) - 5/5	The Bells (1979) - 4/5
Velvet Underground (1969) - 5/5	Growing Up in Public (1980) - 2/5
Loaded (1970) - 5/5	The Blue Mask (1982) - 5/5
	Legendary Hearts (1983) - 3/5
Lou Reed solo:	New Sensations (1984) - 4/5
Lou Reed (1972) - 3/5	Mistrial (1986) - 2/5
Transformer (1972) - 4/5	New York (1989) - 5/5
Berlin (1973) - 5/5	Songs for Drella (1990) - 4/5
Sally Can't Dance (1974) - 3/5	Magic and Loss (1992) - 4/5
Metal Machine Music (1975) - 1/5	Set the Twillight Reeling (1996) - 4/5
Coney Island Baby (1976) - 5/5	Ecstasy (2000) - 4/5

DKB Presents :
LOU REED
FALKONER SALEN
Torsdag 11 Apr 1996 kl. 20:00
Stå-/siddepladser Ref.nr. A 7
Kr. 230.00 + gebyr

Stay Sick! ??
Puhh-ha, ellers tak!!

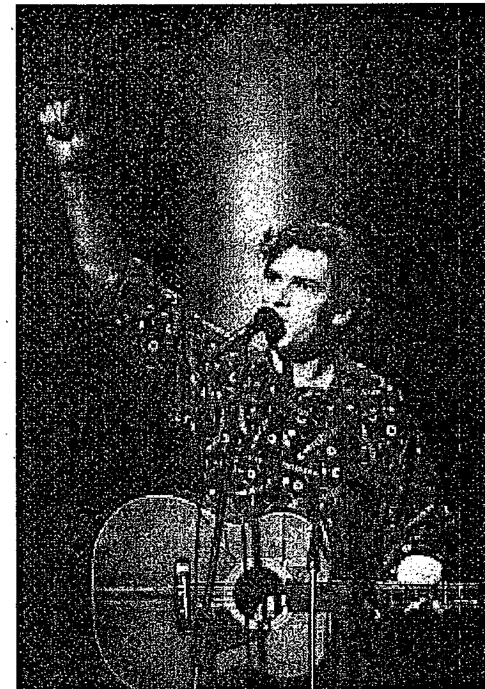
Stay Sick! er et undergrundsblad og det har jeg det sådan set godt med, ja faktisk har jeg slet ikke lyst til at ændre på det. Hvis andre vil lave store, flotte, stort distribuerede blade, der er seriøse, så for min skyld ingen alarm, men jeg gider altså bare ikke!! Voffor lave noget tamt mainstream, når man ka lave noget med lidt mere personlighed i undergrunden end, nå ja, **Kosmorama**! Men ok, der skal nok være dem, der vil være hurtige til at gøre opmærksom på, at med sån holdning, så kommer man heller ikke længere end til de 50-100 "indviede", der allerede er der i forvejen; *preaching to the already converted so to speak.* Og det' da osse rigtigt nok, men når man nu har det helt fint med at snakke til den lille flok "indviede", hva så!! Såh det jo sådan set helt ok, og sådan har den gamle **SS!**-mand det bedst. *No fucken tv-spots here*, tak! Men ok; jeg gik alliwel engang sidste sommer og tænkte på, at det ku sgu da være meget sjov og komme på biblo - bare sådan en enkelt gang. Så engang i maj, juni eller deromkring, slentrede jeg op til *the person in charge* på Slagelse bibliotek for lige sån og lure stemningen for måske at få Danmarks bedste filmblad ind blandt alle de andre "lødige" tidsskrifter. Den i øvrigt ellers flinke über-bibliotikar bladrede gennem mit medbragte ex af **SS!** #2, og - *well, I could be wrong* - men allerede her fornemmede jeg, at der på indersiden af vedkommendes indre datamat med neonlys stod noget i retning af: "FY FOR DEN LEDE!!", men som sagt, jeg ku ta fejl, og biblo-overhovedet tog da osse bladet med sig, så det ku bli' vurderet på et af deres kommende "vurderingsmøder", men hvorvidt det så havde noget at gøre med, at man virkelig ville gi et snottet undergrundsfanzine, med artikeloverskrifter såsom "Vold og Sex når det er smukt" en reel chance, eller vedkommende bare ikke ønskede at sige blankt nej og dermed være nødt til at forklare afslaget overfor en redaktør, der af Henrik Larsen venligt er blevet beskrevet som: *"Hvis Harakrishna havde dørmænd..."*. Efter en 14 dages tid fik jeg så bladet tilbage. Der var en skreven vedheftet note, som førnævnte über-biblotikaren uddybede og som i al sin enkelthed gik på, at man fra ledelsens side ikke ønskede at føre **Stay Sick!**, da man mente, at bladet var så ensporet, at der ikke ville være nogen, der ville være interesseret i indholdet!!! Ja, nu hav det jo været for sjov, at jeg forsøgte at få dem til at føre bladet ikke fordi jeg forventede at få de første 117 biblioteker til oprette stående ordre på bladet, så jeg gad ærlig talt ikke at ta diskussionen op. Jeg nøjedes bare med at sjoske tilbage til tid skriftslokalet og checke ud nogle af de andre blade der tilsynel dende er nok brugere til at biblioteket anser det for rentabelt blive ved at abonnere på: Blade og magasiner henvendt til fol der ynder fx porcelænsdukkesamlinger, danske skove, hækl blade osv. osv. Selv et blad for folk, der vil vide noget om insti tioner for åndssvage i Norge har de. Men et blad stilet til fans obskure splatter-, weirdo- og horror-film med tegneserier musik har altså ingen interesse, hmm... Endnu et af de blade m kan læse på Slagelse bibliotek er et lille sci-fi-fanzine. Bladet fotokopieret, i størrelse A5, i sort/hvid, har et layout så kedeli at man skal passe gevaldigt på ikke at falde i søvn; kæmpe text per og *meget* få billeder. Bladet koster i øvrigt det hvide ud øjnene og selv om jeg ikke bryder mig specielt meget om blad så er jeg vist een af de eneste der engang i mellem checker d ud: det ser altid nyt og ubøjet ud! Det kan man altså *godt* føre Slagelse bibliotek!! Men nuvel, der er selvfølgelig heller ikke b leder fra blodige splatterfilm og stygge bandeord i bladet. Ej he ler finder man noget af den sorte humor som her i SS! Hm måske er det det der er svaret? Måske skulle jeg cleane op St **Sick!??** Gøre det lisså kedeligt og nosseløst som de and mainstream blade, der tilsyneladende promovere tamhed og e eller anden trist form for SERIØSITET!! Er det det' du vil h kære læser?? *Nah, didn't think so!!* Så fremover fortsætter je samme bane, don't worry. Og at det så blir uden Slagelse bibli teks "støtte" må vi jo så se om vi ka overlede!! Faktisk er d måske bedst helt at blive ned i kloakken, borte f bedsteborgerne. Hmm, her til sidst vil jeg osse lige nævne, sjovt nok, så fører man på Slagelse biblo også, ligesom alle and biblioteker, 17 forskellige livsstilsmagasiner; "sjovt" fordi anme deren i **Sentura** i efteråret skrev, at **Stay Sick!** er bedre e samtlige livsstilsmagasiner, der findes - tilsammen. Men d anmeldelse har de nok ikke læst på Slagelse bibliotek! Sjovt, abonnere ellers på **Sentura**, men de gider måske heller ikke se læse deres egne blade??

ROBYN HITCHCOCK
- I have no ambition but I am very persistent

AF HENRIK LARSEN

Hans sidste regulære album udkom i 1999. For tiden har han travlt med at give nostalgiske genforeningskoncerter med sit originale band (de bløde drenge er i mellemtiden blevet halvgamle mænd), men forhåbentlig hører vi snart mere nyt fra den ærke-excentriske englænder Robyn Hitchcock (f.1953), hvis samlede output på hen ved 25 titler plus det løse gennem de sidste to årtier udgør et fantastisk værk med få sidestykker i rockens historie.

Robyn Hitchcock fandt engang i 70'erne sammen med nogle venner om et ganske lille band ved navn **The Soft Boys**. Han sang, skrev de fleste af teksterne og spillede rytmeguitar. Bandet svor til melodisk guitarrock inspireret af **The Beatles** og **The Byrds** i en periode hvor ungdommen mere var til at stikke sikkerhedsnåle gennem hovedet og råbe deres aggressioner ud gennem talentløse punkhymner, hvorved drengene selvfølgelig på forhånd havde afskrevet sig fra enhver form for succes - som da også stædigt udeblev. I 1981 tog Robyn konsekvensen og gik solo, leadguitaristen Kimberley Rew gik til **Katrina and the Waves** og de andre... gik bare. Nogle år senere opdagede kritikerne så til almindelig opstandelse, at bandets album nr.2, **Underwater Moonlight** (1980), faktisk var et gedigent lille mesterværk og i dag anses det ironisk nok for en af punkbølgens fineste udgivelser overhovedet! Hvilket kunne have været slutningen, men heldigvis begynder historien først for alvor her. Robyn indspillede 1981-83 en række solo-albums med varieret backing. Han havde efterhånden fundet sin egen stil som var en nedtonet videreførelse af lyden fra **The Soft Boys** kombineret med stadig mere særprægede sangtekster, hvor en forunderlig fauna af firben, fisk og fugle boltrer sig lystigt mellem seriøse linjer om livsangst og fremmedgørelse. Periodens højdepunkt **I Often Dream Of Trains** (1983) byder på smukt akustisk guitarspil (f.eks. det improviserede instrumentalnummer "Heartfull of Leaves") sat til totalt skæve sange i desperat-oprigtig udførelse (han synger pivfalsk på "This could be the Day") om spøgelsestog, knogler som rasler i vinden og tropiske urskovsnætter hvis mørke oplyses af fakler fra nubiske slaver. Var han ved gå mentalt i opløsning som en anden Syd Barret? Robyn er ofte blevet beskyldt for at plagiere sit vedkendte idol og vel finder man visse fællestræk i det musikalske udtryk, men hans inspirationskilde er først og fremmest en usædvanlig frodig fantasi næret af den rige engelske folketradition, helt uden hjælp fra bevidsthedsudvidende stoffer. Alligevel var han med Trains nået lige lovlig langt ud. Vejen tilbage til en relativ normalitet blev indledt med **FegMANIA!** (1985) hvor Robyn samlede rytmesektionen fra sit gamle band, Andy Metcafle (bas) og Morris Windsor (trommer) til et fast backingband **The Egyptians**. Vennernes stabiliserende indflydelse gjorde sangene mindre kantede, mere venlige og af og til ligefrem fjollede (f.eks. "The Man with the Lightbulb Head"). To glimrende albums fulgte: **Gotta Let This Hen Out!** (1986, live) og **Element of Light** (samme år). Kritikken klappede, fanskaren jublede, pladesalget... nå ja. Men så skete der noget! Peter Buck fra R.E.M. var stor fan af bandet og talte deres sag overfor sit selskab, A&M Records. En kontrakt blev underskrevet og pludselig fandt ROBYN HITCHCOCK AND THE EGYPTIANS sig

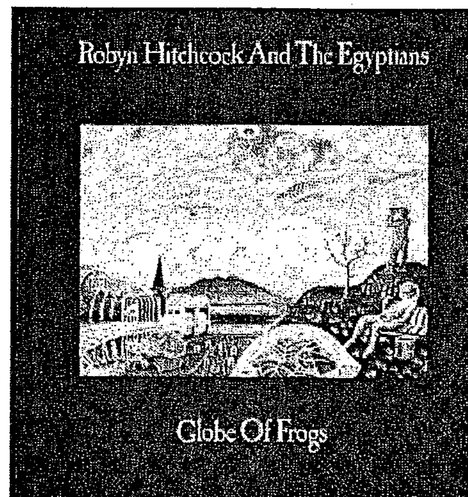

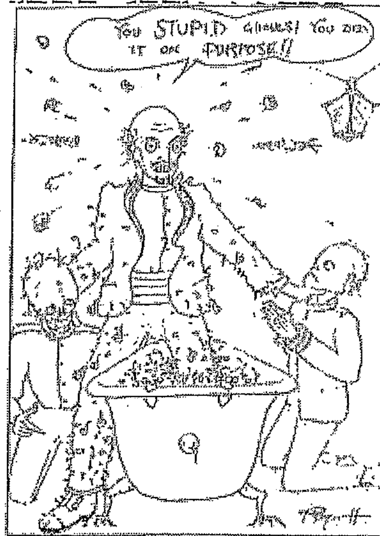
selv i en stor, stor kampagne for noget som helst skulle blive et hit og tjene kassen. Nemlig deres kommende album **Globe of Frogs** (1988). Kunne og ville de levere varen? Single-udspillet "Balloon Man" miksede - noget hasarderet - en salgsbar funky popmelodi med typisk Robyn nonsenslyrik:

I was walking up Sixth Avenue when Balloon Man came right up to me
He was round and fat and spherical with the biggest grin I'd ever seen
He bounced on up toward me but before we could be introduced
He blew up very suddenly, I guess his name was probably Bruce

And I laughed like I always do
And I cried like I cried for you
And Balloon Man blew up in my hand

Det *blev* faktisk et mindre hit på de amerikanske college-radiostationer. A&M-fasen resulterede i en række albums af stærkt kommercielt tilsnit, selskabet forventede tydeligvis et nyt R.E.M. (Peter Buck og Michael Stipe gæsteoptræder endda flere steder) og Robyn følte sig efterhånden presset på sit kunstneriske talent og led ved situationen. I følge legenden blev han en dag kaldt ind til møde med de store pinger på selskabet. Efter at man havde hørt lidt på det medbragte demobånd under trykkende tavshed udbrød én omsider: *"There appear to be a lot of fish in your songs, Mr. Hitchcock".* Robyn fik heldigvis lov til at træde udenfor nummer med solo-albummet **Eye** (1990), en stærkt anbefalelsesværdig opdatering af **Train**, men **Perspex Island** (1991) som Rolling Stone utroligt nok roste til skyerne efterlod de fleste fans, inklusive denne anmelder, ganske "perplex" og skadede bandets omdømme voldsomt. Producer Paul Fox troede han kunne forvandle **Robyn Hitchcock and the Egyptians** til et mammut stadion-rock navn og druknede alle nuancer i en grød af pompøsitet. For at føje spot til skade var omslaget totalt grimt, med glittede fotos af en 'følsomt' udseende Robyn. Undgå dette album for enhver pris!! **Respect** (1993) rehabiliterede i nogen grad bandet, men de valgte alligevel at dreje nøglen om og Robyn tilbragte et par år i kunstnerisk inaktivitet. I 1995 kom han tilbage som akustisk troubadour a la Neil Young/Bob Dylan, først med en obskur lille vinylsingle **I Something You** og året efter med albummet **Moss Elixir** på Warner Brothers. Teksterne var blevet mere konkrete og 'voksne' - faderens død bearbejdes i flere af sangene. Indtrykket af en modnet kunstner blev forstærket af koncert-filmen/albummet **Storefront Hitchcock** (1998), sensationelt instrueret (på eget initiativ!) af Jonathan Demme som vil være læserne bekendt fra så forskellige mesterværker som **Caged Heat** (1974), **Stop Making Sense** (1984) og **Silence of the Lambs** (1991). Jeg har en kopi af filmen (desværre ikke udsendt på PAL video) og føler mig dybt grebet hver gang jeg ser den, hvilket sker ofte. Robyns koncerter byder næsten altid på rablende surrealistiske fortællinger - 100% improviserede - mellem numrene og her kaster han sig bl.a. ud i morsomme

konspirationsteorier om hvordan NASA astronauterne voksede til gigantstørrelse på en diæt af radioaktiv oksekød, for senere at slå om og blive skarp og seriø med et frontalangreb på organiseret religion. Selve san gene er utroligt smukke, præget af vemod o melankoli. Håret er måske blevet gråsprængt, me øjnene er klare, blikket nærværende, stemmen ha aldrig været renere og han demonstrerer endnu e gang sin suveræne beherskelse af den akustiske såve som elektriske guitar, diskret ledsaget på hhv. violin o guitar af Deni Bonet og Tim Keegan. Versionen a "Glass Hotel" (fra Eye), en af Robyns nøglesange, ka godt få de små hår i nakken til at rejse sig:

Well there's nothing in the future
And there's nothing in the past
There is only this one moment
And you've got to make it last

Jewels for Sophia (1999) var et overraskende elektrisk udspil, hvor Robyn for første gang i næsten 20 år arbejdede sammen med Kimberley Rew. Man gjorde sig måske rigeligt store anstrengelser for at lyde 'mo derne' ('støjrock' guitarlyd, referencer til Kurt Cobain og Seattle i teksterne), men ok, være er hørt og de skjulte bonus-nummer "Don't Talk to Me About Gene Hackman" er hele Cd'en værd. Siden har Robyn som nævnt i begyndelsen mest turneret med de gendan nede **Soft Boys** og det vides p.t. ikke hvad han ha oppe i ærmet med hensyn til udgivelser. Noget skal de dog nok komme.

Ind imellem de regulære albums er det blevet t nogle glimrende opsamlingsværker af mystiske obskur b-sider, outtakes og demo optagelser, især må fremhæ ves **You and Oblivion** (1995). Robyns mere apart udgivelser kan være forbandet svære at opstøve, f.eks vedbliver han med at udsende alternative versioner a sine albums på vinyl eller sågar kassette. Det må driv hans skiftende pladeselskaber til vanvid! Dybest set e han vel indbegrebet af den utilpassede kunstnertype bohemen som flakker omkring og aldrig rigtig bliver ti

noget, i hvert tilfælde ikke noget *stort*. Som han bemærker i sangen "Raining Twilight Coast" fra Eye:

And I remember when I was young
They said, "Work hard and die suddenly
Because it's fun."

Hvilket selvfølgelig ikke var noget for Robyn. Men han har alligevel arbejdet hårdt på sin egen måde og sat sig sit tydelige, om end zig-zaggede spor.

At samle på hans udgivelser er en fornøjelig hobby, bl.a. fordi der gerne følger trykt tilbehør med i form af små tegneserier, essays eller noveller. Blade af den arbejdende kunstners notesblok. Selve omslagene er ofte reproduktioner af Robyns egne malerier som er holdt i en naivistisk/surrealistisk stil med toner af Marc Chagall, René Magritte og Max Ernst. Sangene og billederne korresponderer indbyrdes, albumtitler dukker pludselig op som selvstændige sangtitler i andre sammenhæng og historierne (både de trykte og de improviserede på scenen) kæder det hele sammen.

Jeg skal ikke lægge skjul på at Robyn Hitchcock er en kunstner jeg sætter *meget* højt. Vel er han ikke 100% musikalsk original og hans tekster holder måske ikke

for en nærmere dansklæreranalyse. Alligevel er der noget særligt ved ham, noget - ja, jeg er ikke bange for at svinge mig op til at sige genialt. En excentrisk charme som ingen kan slå. En inderlighed som rammer lige i hjertekulen. Og det er nok især her han overtrumfer Elvis Costello, den eneste britiske sangskriver fra samme generation som efter min mening kan måle sig i talent med Robyn Hitchcock. Elvis kan også bare det pis med ord, men inderlighed er ikke hans styrke. Han er den store fejrede iscenesætter, olympisk mester i musikalsk diversitet og en bidende skarp ironiker; udtrykket bliver bare aldrig personligt, ikke sådan dér hvor det virkelig rykker. Robyn, derimod, han er måske ingen mediedarling som Elvis, men til gengæld er han anderledes ægte i udtrykket. Hellere være en sær snegl end en kold fisk.

I pressemeddelelsen til **Globe of Frogs** bemærker Robyn Hitchcock med karakteristisk underfundighed, at han ikke er ambitiøs, til gengæld er han meget udholdende. Stjernekarrieren kuldsejlede da også, men manden fortsætter ufortrødent med at udgive musik. Lad os (som holder af den slags) håbe, at han blive ved længe endnu.

af Henrik Larsen

P.S. Robyn Hitchcocks officielle hjemmeside er <www.robynhitchcock.com>, hvor man bl.a. kan bestille T-shirts, plakater og andet merchandise. Erklærede 'fegmaniacs' bør desuden besøge den definitive fanside som ligger på <www.fegmania.org>.

PAYING THE DUES

TAKKELISTE

Først en rigtig, rigtig stor tak til Caspar Vang for helt uopfordret at sende mig den The Exorcist-poster, som jeg omtalte i min artikel om filmen i #2. Herr Vang ønskede simpelthen ikke, at jeg skulle ende som kriminel ved at lade mit begær tage overhånd og smadre et busskur og sendte mig derfor en plakat "uden glasskår"!! Thanx again. Tak til Nils Markvardsen, Henrik Larsen, Frank Brahe og Heine Sørensen for film, hjælp med diverse info, osv. Og mange tak til Henrik Rytter for den sjældne Hongkongudgave af Dragon From Russia i bytte for SS! #2 (*some swap!!)*, og tak til Kristoffer Ovesen for at aftagen en stak blade til videresalg, og ligeledes tak til de proffe distributører, og endvidere også mange tak til Ragna Juhl i Antikvariatet i Helsingør for at have den holdning at man bør støtte op om et blad som Stay Sick!, simpelthen fordi der skal være plads til dem, der er anderledes. Thanx Ragna, det er hele essensen af SS!!! Tak til Calle fra Chrome magazine for zinebyt, og tak til Lars for anmeldelsen af SS! på hans hjemmeside, og osse tak til Sentura for endelig at ha opdaget SS! og for det fine rev, tak til Filminstituttets bibliotek, stor tak til d'herrer Simonsen og Brahe for hjælp med bladet, tak til Deadbeat for fin anmeldelse (selvom de vist nok misforstod det der med bladets indhold: SS! er *ikke* et splatterfilmblad (selvom det er min yndlingsgenre), men et psykotronisk filmblad, dvs., stor spredning i indhold!!). Tak til Jesper Moerch for filmbog. Og så skal Henrik Larsen lige ha endnu en stor tak for at ha foræret mig det flotte amk. NTSC originalbånd med The Reptile i letterbox!!

Og en speciel tak til Slagelse Bibliotek for kategorisk at nægte at tage Stay Sick!, fordi bladet (mener de) *kun henvender sig til nogen få excentriske filmfreaks.* Tak!

Og som sædvanligt; tak til dig, der har købt bladet. Bliv ved med det (og send mig nogen flere gratis penge og noget guf til de lange aftner med afsporede film på flimmerkassen!).

BURN IN HELL

...til dem, som udgiver fanzines, men som ikke gider sende deres blade til folk, der bestiller og forudbetaler!!! Maybe those people should *drink and drive* less and get their shit together!!

JOY DIVISION: HEART & SOUL, London, 1998

EN HALLOWEEN-ANMELDELSE AF HENRIK LARSEN

- -

Efteråret er forfaldets tid. Naturen går på hæld, bladene falder af stormruskede træer, lyset svigter, kulden breder sig, mange mennesker rammes af depression og sygdom. Symptomatisk nok er årstidens eneste helligdag en fest for de døde (og så er den endda ikke officielt sanktioneret herhjemme). Allehelgens aften - Halloween. Hvordan skal man markere det som anmelder - for det skal jo være et emne af passende morbid karakter? Jeg fulgte hjertet og valgte noget som længe har presset på for at komme ud og ned på tryk - så må læseren bære over med, at det er musik, ikke film og at anmelderen undervejs vil fuske lidt ud i det åndemaneriske. For her er sagen, på mit skrivebord imens jeg skriver dette: Et aldeles frygtindgydende bokssæt indeholdende fire CD'er af rockmusikkens nok mest legendariske døde helte eller rettere sagt, døde helt, for resten af bandet overlevede og opnåede i tidens løb både stor rigdom og berømmelse (men det er en anden historie). Navnet på bandet er **Joy Division** og den døde helt er Ian Curtis.

Lidt personlig baggrund: Da jeg for snart femten år siden påbegyndte et studieforløb på Roskilde Universitetscenter (og som en af de sidste årgange før murens fald nåede at snuse lidt til marxistisk teori) havde jeg netop gennemlevet en intens heavy métalfase, der kulminerede med en **Metallica** koncert i K.B.-Hallen (så vidt jeg husker). Jeg kommer fra Nordvestsjælland, dengang som nu et udpræget heavymiljø, og uden egentlig at være disponeret i retning af headbanging, tog jeg farve af omgivelserne - det var vel næsten umuligt andet - med det resultat, at jeg den dag i dag slæber rundt på en masse komplet unyttig viden om hvilke thrashmetal bands som var hotte i det herrens år 1986 (og det var ikke så få!). Nå, men nu blev jeg sørme introduceret til ganske andre musikalske fænomener. Verden udvidede sig for mine undrende ører. F.eks. husker jeg tydelig den første konfrontation med **The Jesus and Mary-Chain**. Nogen havde taget et bånd med og det varede lidt før jeg forstod, at den konstante støvsugerlyd var en del af musikken og ikke en defekt ved kassettebåndoptageren. (To år senere måtte jeg flygte fra bandets koncert på Grøn Scene i Roskilde efter at have udholdt ca. ti minutters tæppebombardement af infernalsk larm. Det var dengang, at der stadig blev spillet rigtig høj musik på festivalen. Men jeg er nysgerrig af natur og de følgende år udforskede jeg med glubsk ivrighed den alternative musiks mørke kontinenter, med klassisk newwave som første stop, senere 'the paisly underground', industriel støjrock osv. Mine guider var to essentielle referanceværker, nemlig Bo Green Jensen's "På sporet af den hvide lyd" og "The Trouser Press Guide to New Wave Records" som trofast blev læst i laser og så naturligvis de staldtips jeg fik fra ligesindede (bl.a. skrev jeg projektopgave med forsangeren fra det forlængst (??) glemte cross-over band **Og Så Gik De i Hundene**).

Det band jeg som så mange andre før og efter mig i samme fase blev mest betaget af var **Joy Division**. De repræsenterede en strenghed, en intensitet og desperation som talte direkte til et fucked-up individ på udkig efter mening med livet, døden & kærligheden. Men musik af dén kaliber udgør en faretruende ubalanceret kost som udfylder et tomrum uden at give egentlig næring. Negativ energi er og bliver negativ. Et fascinerende trip, måske endda nødvendigt, for en kort stund, men så gælder det om at komme videre. Og det gjorde jeg.

Tjae, nu sidder jeg altså her som et halvgammelt røvhul - teoretisk set mere afkølet og nøgtern - og genhører musikken fra min ungdom og holder den

Ian Curtis
- da han var i live og havde det godt (!!!)

så, efter alle disse år? Hmmm. "Here are the young men, but where have they been?"

De fire CD'er som udgør bokssættet fortæller historien om fire unge knægte fra Manchester som ca. 1976 danner punk/heavybandet **Warsaw**. På de tidligste optagelser leverer forsanger Ian Curtis en skarp, vital punk-attitude, blottet for den introspekte 'følsomhed' han fandt senere og som på godt og ondt definerer legenden. Men da bandet i 1978, nu som **Joy Division**, kommer ind i varmen hos det lille selskab Factory og udsættes for hofproducer Martin Hannetts kyndige manipulering, ændrer musikken totalt karakter. Guitarist Bernard Summer mixes ned, så han ofte blot tegner et diffust støjbillede i baggrunden; i stedet akkompagnerer bas (Peter Hooks originale basspil er bemærkelsesværdigt, selvom han endnu ikke helt har fundet sin unikke stil - den 'syngende bas'), trommer (effektivt behersket af Stephen Morris) og excentriske keyboards (Hannett?) plus diverse andre elektroniske instrumenter og effekter

Ian Curtis messende stemme, inspireret af lige dele Frank Sinatra og Jim Morrison. Resultat: en helt ny lyd, træffende karakteriseret af Trouser Press guiden: "Joy Division expressed in uncompromising terms the angst of the great wrong place in which we live, and their updating/refining of heavy metal music combined with singer Ian Curtis' tormented lyrics and Martin Hannett's crystaline production to make a quantum jump onto totally original ground. ... The chilling, despodent music is glazed over with a Teutonic sheen by Hannett, fusing medium and message into a dark, holistic brilliance. The grim songs are punctuated by ambulance sirens and breaking glass, picturing a world speeding toward incomprehensible chaos." Over de næste to år videreudvikler bandet deres nyfundne originalitet og nyder stigende succes, men triumfen er kort. Ian Curtis er en tidsindstillet bombe: Han lider af epilepsi, drikker for meget og har koks i privatlivet. Den 18. maj 1980 hænger han sig og resten er rockhistorie.

CD1 omfatter forløbet op til og med det første, banebrydende album UNKNOWN PLEASURES. Fra dette står "Disorder" stærkest: et inciterende, hurtigt åbningsnummer, men derefter udarter det sig til uhæmmet 'desperat klagesang' hvor musikken følger Curtis' uforgribelige stemninger og ikke omvendt. Værst er "I Remember Nothing", et slæbende monster af en dødsmesse, krydret med lyden af knust glas, som virkelig ikke er for folk i selvmordstanker. Derimod fungerer de egentlige rockorienterede sange fint, især skal fremhæves før nævnte "Disorder", "Shadowplay" og single A-siden "Transmission", hvor sang og musik går op i en højere enhed. "New Dawn Fades" åbner lovende med en heavymetal passage tyvstjålet fra **Black Sabbath**, men Curtis snubler i forsøget på at nå et majestætisk klimaks som han for at sige det rent ud ikke har stemme til.

Hovedattraktionen på CD2 er sangene fra albummet CLOSER, det kulsorte punktum for bandets hektiske evolution. Curtis var død og begravet, da det blev udsendt til pladeforretningerne. **Joy Division** har på to år definitivt distanceret sig fra punkdagene (som stadig lurer under den blankpolerede overflade af UNKNOWN PLEASURES) og fundet en keyboard-domineret stil. Det er beundringsværdigt komplekst, men i den dystre udførsel også meget sygt. "A Means to an End" er omtrent den eneste sang som rocker ligesom i gamle dage, de øvrige kompositioner kvæles af den giftige atmosfære. Sange som "Isolation" og "The Eternal" er skræmmende, optaget ligesom indefra en susende elektronsky; er dette lyden af radioaktivitet? Og så alligevel. Bandet beviser, at de stadig sagtens kan levere tilgængelig musik, når de vil, med single-hittet "Love Will Tear Us Apart".

Med CD3 kommer vi til det seriøse samler-guf: obskure demobånd, optagelser fra øvelokalet, b-sider, råmix-versioner og så videre. Den pinlige sandhed er bare, at arkivmaterialet er forsvindende beskedent og stort set alt er for længst udsendt på bootlegs. Indrømmet, det er sjovt omsider at høre flexidisc bonusnummeret "As You Said" i fineste digitale gengivelse, men demo-versionerne er jævnt kedelige og understreger kun betydningen af Martin Hannetts tilstedeværelse i mixer-studiet. Jeg er overbevist om, at den tilføjede effekt af glitrende iskrystaller var hans idé på den endelige indspilning af "Atmosphere", en af bandets smukkeste ballader; som kontrast står demoen ("Chance") svag og farveløs. CD'ens største attraktion er unægtelig øvelokale-optagelsen af bandets sidste, meget helstøbte komposition, "Ceremony", hidtil kun kendt fra en fragmentarisk live-version af bandet selv og så de overlevendes version, den første single fra **New Order**. "Ceremony" (og "Love Will Tear Us Apart") indikerer, at **Joy Division** var ved at finde tilbage til den guitar-orienterede rock; man kan kun gisne om, hvordan et helt album holdt i samme stil ville have lydt. Den tidlige **New Order** sang "Dreams Never End" er måske et fingerpeg, men Bernard & co. valgte som bekendt herefter at træde ganske andre stier.

CD4 er en samling af live-optagelser - desværre ret uinteressante. Mere er der ikke at sige om dét.

Nørd-observation: Bokssættet HEART & SOUL præsenterer et omfattende udvalg af **Joy Division** sange i super-duper remastered lydkvalitet, hvilket jo er lækkert, men sættet er ikke, gentager: ikke nogen komplet samling som man let kunne forledes til at tro. Indrømmet, meget af det fravalgte er tilgængeligt andesteds (f.eks. John Peel-optagelserne), men producenterne gør sig stadig skyld i et par alvorlige udeladelsessynder. "At a Later Date" - en tidlig live-optagelse - er mig bekendt aldrig blevet udsendt på CD og den såkaldte 'Pennine-version' af "Love Will Tear Us Apart", B-version på den oprindelige maxisingle, optræder ellers kun på en obskur CD-single fra slutfirserne.

Nu kommer jeg så til konklusionen. Holder **Joy Division**? Ja og nej. Det var spændende at genopleve gamle dage; alle disse brokker af halvt glemt paratviden om sære single b-sider og andre diskografiske mærkværdigheder som dukkede op til overfladen igen; minder (let retoucherede, no doubt!) om min forvirrede ungdom og så videre. At jeg har været dybt fascineret af bandet og dets så at sige indbyggede dødsmytologi er jeg slet ikke i tvivl om. Men altså. Det er for meget - og samtidig for lidt. For meget, fordi denne konsekvente kredsen om individets undergang bliver ulidelig i længden. Der er skrevet stolpe og stolpe ned af prætentiøst bavl om **Joy Division**, desværre falder den foreliggende udgivelse også for tendensen med et patetisk, klynkende essay om Ian Curtis (som nærmest blive helgenkåret) i vedlagt hæfteform. Pleaaase! For lidt, fordi Curtis trods alt ikke var firsernes Jim Morrison. Ingen diskussion om, at hans tekster er intelligente, men der er langt til de storladne, kosmiske visioner som Morrison - med alle sine menneskelige svagheder en ægte poet - kunne svinge sig op. Og Summer, Hooky og Morris - ok, habile musikere, men ikke ligefrem virtuoser - Summers er faktisk stadig en forbandet sjusket guitarist. Ogøhhh så alligevel. Det er ikke til at komme udenom, den desperate energi som driver i hvert tilfælde de bedste af sangene. Bandet besad en rå kraft som tvang datiden til at stoppe op og lytte - også før det famøse selvmord. Og selvfølgelig er det omsonst at ønske, at de havde prioriteret anderledes. Det var blevet en anden slags musik, måske bedre, sikkert meget anderledes. Men nu gik det altså som det gik og fortiden lader sig ikke ændre. Ikke rigtigt. Men den kan pudses af og op og udsendes i stadig nye indpakninger og med stadig nye forord og annoteringer. Som alle historiske kilder.

Dennis Jürgensen,

Kadavermarch og Bloodsumpen 2

AF THOMAS WINTHER

KADAVERMARCH

Dennis Jürgensen gør som Quentin Tarantino: stjæler med arme og ben blandt de bøger og film, han godt kan lide. Han har skrevet flere bøger, der læner sig op af Lovecrafts univers (med **Tingen i cellen** som den bedste), han skrev **Dystopia**, der var fantasi i bedste Tolkien-stil, og hans serie om drengen Freddy, der rejser rundt sammen med en diskovarulv og Dracula, har masser af hyldest til de gamle filmmonstre. Men uanset hvem eller hvad han har ladet sig inspirere af, har det altid været med hans egen humor og hans eget islæt, igen lige som Tarantino.

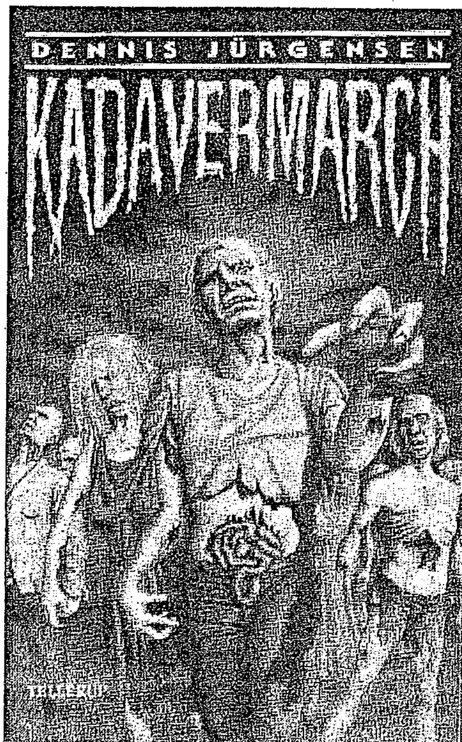
Jeg er stor Dennis Jürgensen fan, men der er en af hans bøger, der specielt egner sig til en omtale i et blad af dette format [*arhh; En fan!! Ed*]. Det er en bog, hvis forside er prydet af en række zombier, med åbentstående maver, hængende tarme, manglende lemmer og maddiker som øjne. En bog, som er inspireret af zombie-mesteren Geroge A. Romeros film.

Bogen starter lidt langsomt med, at man følger splatterpunkbandet The Rotten Leprechauns optankning af forsyninger (specielt saltlakrids) fra et supermarked. Vi skal helt om på side to, inden det første lig dukker op og vi stifter kun bekendtskab med to zombier i første kapitel.

"zombien vaklede forover og faldt om på jorden som en væltet mannequin. Sid var lynhurtigt over den med et nyt angreb. Han satte en fod i ryggen på den og kløvede bagsiden af dens kranium med en høj kvasen.".

Men bogen kommer heldigvis hurtigt op i tempo. Specielt da militæret kommer ind over, med deres maskingeværer og flammekastere.

Handlingen udspiller sig i et nært fremtidig Danmark, hvor den rige overklasse har forskanset sig i såkaldte krystalbyer, hvor de kan leve de riges liv, uden at skulle forulempes med pøblens problemer, og pøblen har problemer. De døde går igen, og de eneste steder på jorden, hvor dette fænomen ikke eksistere er i krystalbyerne. Disse byer er omkredset af høje mure og forsvars værker, så der er ingen mulighed for at komme ind, ud over af luftvejen, og efter en del forsøg, der endte i blodige nedskydninger, er pøblen holdt op med den slags forsøg. Beboerne i byerne er aktionærer i firmaet Lifesupply, som også har bygget byerne. Dette firma har bygget sin formue på udviklingen af et middel, der kan forlænge livet med op til tredive år. Dette middel er kommet i to udgaver, en dyr, som kun folk i krystalbyerne har råd/adgang til, og en økonomiudgave, som også sælges udenfor murene. Så kan du selv gætte, hvilken af de to, der har en uheldig bivirkning. Der går dog ikke lang tid, før folk i byerne må begynde at tage hensyn til det, der sker udenfor, ikke kun fordi hele omverdenen efterhånden bliver zombier (hvilket byerne ville kunne ignorere, da de er selvforsynende), men mere fordi en af firmaets forskere har fundet sammenhængen mellem zombierne

og firmaets økonomiprodukt, og vil nu afsløre det for præsidenten (den danske, lad det aldrig komme så vidt), så der kan blive sat en stopper for handlen med produktet. For at sikre sig mod uheld på vejen til præsidenten, har han sammen med holdningsfæller i de andre byer, placeret bomber ved alle verdens krystalbyers murer, for på denne måde at få ledelsen til at tage problemet seriøst.

Han placeres i en helikopter med en folk speciale soldater, der skulle være de bedste. Det gælder dog ikke helikopteren, der styrter ned i zombieland, med lang vej til præsidenten...

Som med Romero aner man ikke rigtigt, hvem der skal overleve og hvem der er de heldige vindere

af en tilværelse som zombie eller bare som død. Man lære lige en person at kende og kort efter ser man zombie-siden af personen.

Bogen slutter med en hyldest-epilog til Romero og hans tre film. Dennis Jürgensen slutter med ordene:

En række amerikanske og engelske horrorforfattere har skrevet historier i Romeros zombie-univers. **Kadavermarch** er det første danske forsøg i genren. Jeg vil slutte denne anmeldelse med at følge op på Dennis Jürgensens afslutning og skrive godt forsøg... Nej genialt forsøg. Det er en genial bog, en bog, der er lige så stort et must for zombie-fans, som trilogien er.

I Jyllandsposten lød det fra anmelderen:
"Forrygende ulækkert, men ganske underholdende... Efter hundrede sider [*bogen er på 380 sider. TW*], bliver man træt af alle de kadavere på march."
Min kommentar til det. Bare kom med yderligere hundrede sider.

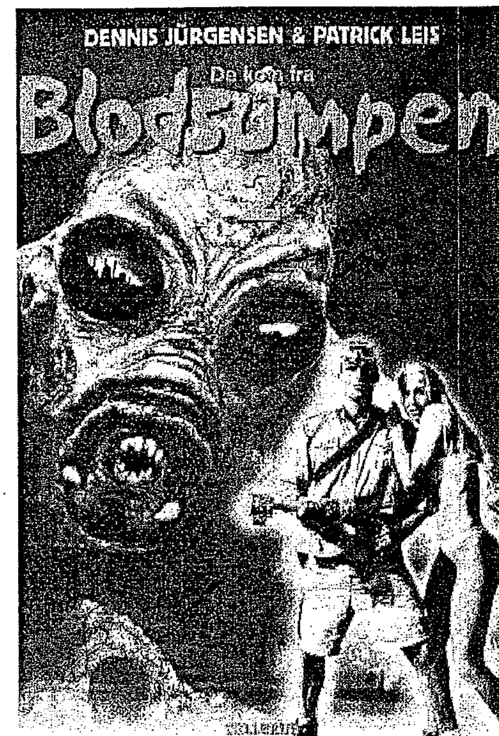
DENNIS JÜRGENSEN

Dennis Jürgensen har fået stemplet som splatter forfatter af mange. Ikke helt uden grund for ud over kadavermarch var han også forfatteren bag filmene **Mørkeleg** og **Sidste Time**. Han har dog med hans næste 40 bøger bevæget sig i mange genre. Debuten var med **Kærlighed ved Første Hik** som nu også er blevet til en film. Men ellers har han skrevet gyser, kriminalromaner, ungdomsbøger, humor (humoren er en stor del i mange af hans bøger).

Dennis Jürgensen er et forbillede for alle der godt kan lide en den gode historie men som ikke har de gode erfaringer fra de danske stile i folkeskolen. Han fik ofte 5-taller (og der er altså ikke så længe siden at det var på 5 skalaen), og var generelt ikke så meget for det skrevne. At han så alligevel valgte at begynde på at skrive var dovenskab. Han gad ikke stå tidligt op om morgnen for at gå på arbejde, han ville generelt bare selv tilrettelægge sin dag. På

denne måde begyndte han at skrive, og fik efter 3 år sin første bog udgivet. Han ramte ned i en tid hvor alt skulle være socialrealistisk, så hans humor og fantasi bøger var lige havde en masse unge havde gået og manglet. Jeg selv var bla. en af dem som var meget træt af at læse de bøger som man skulle læse i skolen, og som virkeligt argumenterede meget over for min klasselære om at vi skulle sætte nogle Dennis Jürgensen bøger ind på vores bogliste, en kamp jeg dog tabte. I hans bøger fandt jeg en verden med,

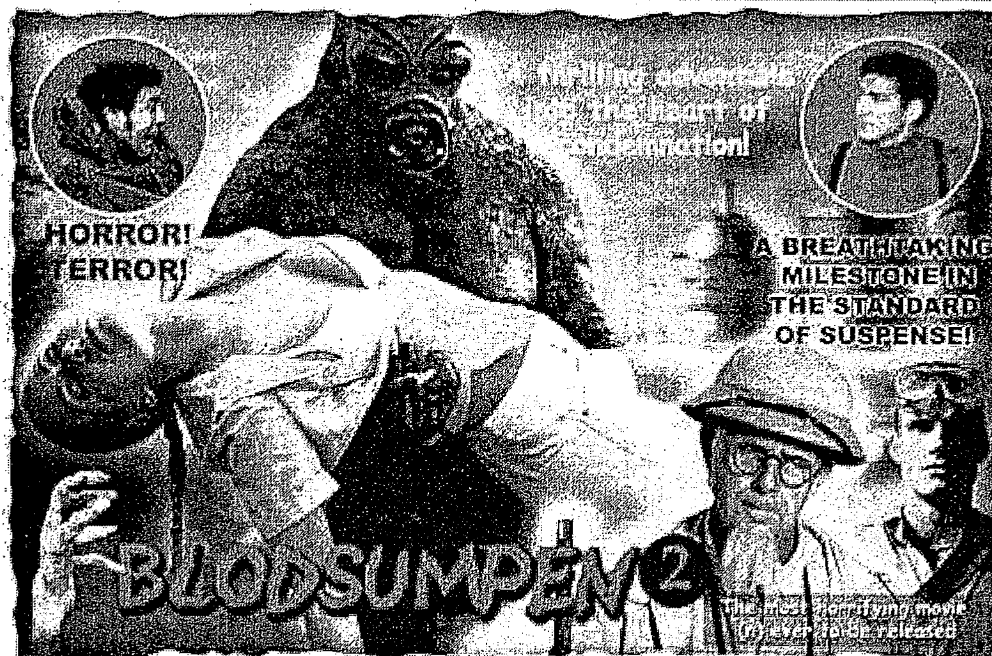

hvor man kunne drømme sig hen, en verden med vampyrer og bøvsende drager. Siden da har jeg læst alt, hvad der er kommet, og har virkeligt nydt mange af bøgerne. Men da han skifter genre så ofte, som han gør, er der også bøger, som jeg ikke kan lide. Men så er der jo alle de gode gyserbøger, og hans Science Fiction er af høj klasse. Det samme er Fantasi-bøgerne, **Dystopia** er virkeligt en bog man skal læse, hvis man er til Tolkien og Margaret Weis-bøger.

Igennem årene fik han sig slået mere og mere fast og har i flere år haft en fanklub. Han er i dag en af de få danske forfattere, der kan leve af at skrive bøger. Han er desværre en sky person, så han tager ikke ud og giver foredrag, han mener, at historierne skal stå for sig selv, og at man ikke skal gøre noget ud af ham. Et svar, jeg har fået, de par gange jeg har forsøgt at få ham ud og holde foredrag til forskellige arrangementer.

Så vi må nøjes med hans bøger. En bog mere, der bør nævnes her, er:

What the fuck... a book???

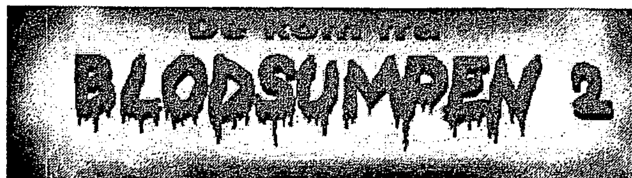
Story: Dennis Jürgensen Art: Patrick Leis Produktion: Tellerup

De kom fra Blodsumpen 2.

Denne bog er en Cineroman, et medie, der er defineret som: "Roman baseret på ikke-eksisterende spillefilm med tilhørende stills". Bogen er blevet til i samarbejde med Patrick Leis. Patrick havde været med til at lave en række go-cards, som indeholdte reklamer for ikke eksisterende film. Dette var en ide, som Dennis Jürgensen tog til sig. De gik sammen om ideen og deraf opstod denne bog.

En flok eventyrer ledet af Professor Knowitall, drager ud i Blodsumpen for at lede efter ekspeditionen fra **De kom fra Blodsumpen** 1. Af andre deltagere er der Den Modige Unge Mand (Mr. Biceps), Den Skrigende Unge Pige (Miss Uptight), Kujonen (Mr. Coward) og Ham Der Dør Først (Mr. Goner). [De] begiver sig [ud] i en sump tæt ved Ledøje, og endnu tættere på den kemiske fabrik Toksinone. Denne virksomhed har i årevis pumpet giftaffald ud i sumpen. Igennem tiden er 28 personer forsvundet herude, under mystiske omstændigheder, heraf ekspeditionen kendt fra **De kom fra Blodsumpen** 1. Ekspedition 2 finder da også resterne af ekspeditionen fra nr.1 eller rettere resterne af dem. De finder nogle tømte lig. Her er det ikke tømt på vampyrmåden, nej, her er det tømt for alle indvolde, og alt tyder på, at det er blevet suget ud af foden på dem. Herefter fortsætter ekspeditionen ind i det ukendte, så ukendt som noget nu kan være, når det er i nærheden af Ballerup.

Historien er lige som personerne utroligt stereotyp, hvilket også er [dens] mening. Selvfølgelig er der montre, selvfølgelig dør næsten alle ekspeditionsdeltagerne og selvfølgelig bygger Den Modige Unge Mand en flammekaster ud af ting, han finder. Historien er derfor utrolig banal, men humoren og specielt de rigtigt flotte film-stills gør, at man ikke kan andet end holde af denne bog. Billederne er et studie i kostumer, og sminke. De tømte lig er rigtigt godt lavet og generelt er der en rigtig god stemning på de computermanipulerede billeder. Går man ind på tellerups (forlaget) hjemmeside, er der en række fotoreportager, der fortæller om, hvordan billederne er blevet til, hvilket er sjov læsen, hvis man kan lide bogen.

The Soap Opera
schmaltzy drivel or true art

BY GÜNTHER MEYER

The History

The TV soap opera as we know it has existed almost as long as television itself. The first major TV soap opera appeared in 1951 and was the American **Search for Tomorrow**. The UK soon followed and **Coronation Street**, which came out in 1960, is still running. However, the format dates back much further to the radio serials of the 1930s. The name 'Soap Opera' came from the radio serials being sponsored by soap manufactures such as Procter, Gamble, Colgate and Palmolive.

The first soap opera was **Painted Dreams** in 1930. **Painted Dreams'** themes were romance and the emotions of family life, themes that are still present in today's TV soap operas, but the modern soaps also owe quite a lot to the celluloid action capers also from the '30s. Capers such as **The Shadow, The Green Hornet, Flash Gordon** and numerous more. These capers had the same length as many TV-shows of today but were shown at cinemas as the TV format was not invented until the late 1940s. The capers in question were the so-called cliff-hangers; a logical moniker as many of their directors would make sure the patrons would come back the next week by letting the hero hang from a cliff or being in the midst of an explosion or something similar, something that the cinema-goer just *had* to come back to see how he got out of. Of course, he always did.

Most reports on soap operas also state the above as I just did but in addition to the radio serials and the cinema shorts let me also just briefly mention the pulp magazines that were published in the 1930s; These magazines were almost radio serials on print. They would deal with the same themes, they were very cheap and in the early days when not everybody could afford a radio they would provide the same thrills at a very cheap price as they were printed on cheap, bulky paper.

Later, especially after the 1970s, the number of soap operas skyrocketed and today most TV-stations are likely to have several soaps on their daily programme.

But what is a soap?

One could say the Soap opera is a variation of the ordinary TV-series. Both are made to be shown on TV and not at cinemas and both types have more than one episode. The TV-series, however, often has a limited life span; i.e. a certain number of episodes has been planned even before the filming begins (although, like serials, some series do tend to go on for ever). And often the series belong to a certain genre for instance it is a cop show like **Hill Street Blues** or a Sci-fi show like the **X-Files**. Also, mostly every episode has its own story line with beginning, middle and ending. The soap opera serials are different; unless they are not popular enough they do not have a planned end to the series, the episodes are being written along the way and it is common that they have more than one story line, often five or six. And there will always be at least one story line crossing over from one episode to the next to make sure the tension of what is going to happen remains in the mind of the viewer. Other differences are, firstly; the characters: In the series there is either a hero or a group of heroes. The serial does not have a hero but usually focuses on a community as a whole. This way the serial can also keep going even if one or several cast members wish to leave the show. Secondly; ordinary series usually have action scenes throughout the episodes; the soap operas often do not have major action scenes. One reason is their usually being low budget and filmed indoors. The 'action' as such is the dialogue and dealings between the characters.

All American?

As I mentioned, the first soap operas were American and soon followed the British. Today there are soap operas being made everywhere, not least in Scandinavia. Every Danish and Scandinavian TV-station has its own soaps and put together with the huge amount of imported American, British, Australian and sometimes Brazilian soap operas they cover quite a lot of broadcast time on Scandinavian television.

Although the language is basically the same the American and British soap operas are quite different; The British soaps, such as **Coronation Street** and **Eastenders**, are seen as far more realistic than their American counterparts. The British serials are set in the community, in working class areas and mostly take place at the pub, in shops or at home in ordinary houses. They show how a major part of the population lives and the viewer can thus relate to this. The American soaps on the other hand are often set among rich people, businessmen and oil-company owners.

The Characters

The characters are often stereotypes without real emotions or depth. They may appear to have a well laid out background but if one follows a show for years it becomes clear that the characters are merely pieces in a soap opera board game. Good examples of this are both **Dallas** and **Dynasty** where, towards the end of both serials, about every character had had *intermingles* with about every other person in the serials. *So why do they still become popular and why do people keep watching them?* One reason is probably that in contradiction to real life it is nice to be able to see what kind of person a character is immediately; so and so is a pleasant person, so and so is a bad egg and someone else is a tart. Also, as more and more people live alone watching a soap can almost become the family you do not have in real life and you even get to choose which characters you want to bond with.

But honestly; who watches this drivel?

Well, women basically. Men rather watch **The A-Team** as it demands no brain activity what so ever and it goes well with a six-pack.

Maybe it is not quite as black and white as that but apparently more women watch soap operas than men. Some media theorists argue that housewives watch soap operas when they are at home doing their daily chores. The plots of the soaps are so easy to follow that women can easily do the ironing, the washing up and the sewing and still follow what goes on in the serials. If this *is* the case, it may be the reason why women often hold better positions in soap operas than they usually do in action series and films; there is always going to be an audience for those programmes, i.e. a male audience, but with the man of the house out working all day the TV-companies have to direct the soaps towards the female audiences in order not to flop. Also women who work outside of the home often watch soaps simply in order to have something to talk about at work. Some women even find that the time they spend talking about it is even more enjoyable than watching it.

Shooting soaps

A clear difference between feature films, TV-series and soap operas is the way they are filmed, the settings and the editing. Movies usually take place in various different places; inside, outside, in a car, at the beach etc. Soap operas usually stay indoors, and they are mostly shot in the same well-known locations; e.g. the same bar, lounge room, shop and so on. The reason for this is often due to most soap operas being low budget which means that, on one hand, they can not afford grand locations and, on the other, they do not have very much time to shoot each episode as they have to rush on to the next scene. Car chases and special effects are also quite unknown ingredients in soap operas.

The editing is also quite different from general films. In a film or TV-series with only one main character the camera, i.e. what the viewer sees, follows him or her throughout most of the film. As I mentioned there is not one main character in soap operas but a whole group of people and to follow them all continuously the scenes keep changing.

The filming itself differs from movies and series as the lack of action means more emphasis is put on the facial expressions of the characters and close-up filming is used much more widely than in the other formats. Some soaps such as **The Bold and the Beautiful** almost appear to be shot entirely in close-up!

Soap Operas on Danish TV

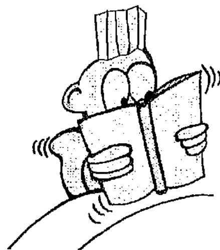
During the week between the 21st of June and the 27th the four Danish main broadcasters, Danmarks Radio (DR1 & DR2), TV2 (TV2 & TV2 Zulu), Tv-Danmark (Tv-Dk1 & Tv-Dk2) and Viasat (TV3 & 3+) broadcast 13 different soap opera serials. Six of those were American, two were British, two Australian, one Danish, one French and one Swedish. It total (including repeats) they showed 89 episodes. This was even a week with fewer showings as the tennis from Wimbledon was on and TV2 cancelled most of their serials during the afternoon programme.

So, is it enjoyable, valuable entertainment ... or just a waste of time???

As the soap opera has become such a mega business as it has it would be foolish to just ridicule it as being exploitative junk, and also, a lot of people seem to enjoy it. Personally I must admit I find the British soap operas too depressing and grim. If one wants escapism one is better off watching the American soaps about people with more money than any Danish student is ever going to make. At least some of the American serials are so over the top that this alone becomes entertaining in itself.

[Originally printed *somewhere else*. Ed]

Fanzines

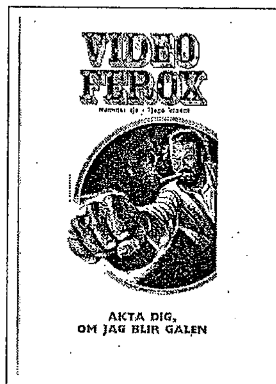
Obskuriøst #1

(nov. 2001. 16 A4 sider)
pris 30.-
(adresse: se under #0)

Fra det tidspunkt Henrik Larsen besluttede at udgive sit eget blad og til bladet rent faktisk kom på gaden, gik der ca. fem sekunder!! Nå ja, i alt fald sammenlignet med de eksisterende fanzines og deres udgivelsesfrekvens. Anyway, nu er det her og hurra for det. Det, man først bemærker, er, at **Obskuriøst** #1´er helt i farver og selv om jeg godt ka li s/h-looket her i **SS!**, så må jeg indrømme, at det ser fantastisk ud. Wow. Forsiden er hentet fra tegneserien Space Family Robinson, som Henrik har anmeldt. Selv om bladet kun er på 16 sider, så fremstår det faktisk tykkere end **SS!** #2 gjorde det i A4-orginaludgaven (der desværre fremstod lige lovlig slasket!!), selv om der var 36 sider i dèt blad, simpelthen pga. det bedre og tykkere papir. Omregner man til A5-format, så er **Obs.** #1 jo da i øvrigt også lisså stort, som **Banned in Britain** var det med dèt blads 32 A5 sider! Henrik fortalte mig, at han ikke ønskede at komme med de sædvanlige insider-kommentarer til de andre blade/skribenter på "scenen", men det er dog alligevel blevet til referencer i side tos leder. I øvrigt har Henrik lavet et genoptryk, så oplaget er nu på 75 ex og altså ikke 50, som der står i kolofonen. Modsat fx **Stay Sick!** og **Blood Darlings**, så består **Obs.** ikke af en masse halvkorte anmeldelser, men derimod af artikellængdeanmeldelser og rigtige artikler. Bladets helt store scoop er Heine Sørensens "En Videomans Erindringer" om Heines opvækst med "videovoldsfilm" i den danske videoguldalder i de tidlige 80'ere. Heine skrev det hele på små sedler fra en notesbog og Henrik måtte så selv sidde og skrive det ind. Jeg mener, der var 45-50 sider eller noget i den stil! Ha! **Stay Sick!**'s skribenter ka jo prøve at gøre det samme og så se, om jeg er lisså tålmodig som Henrik. Det mest trolige, der sker, er, at sådanne tilsendte indlæg vil blive brændt ved en højtidelig lejlighed med bajersk øl og nøgne piger!! Jeg må dog indrømme, at jeg godt ku ha tænkt mig, at Henrik havde valgt at forstørre videocoveret fra **Sweet Sugar** (*aka* **Oprør i Straffekolonien**) op i stedet for **Faces of Death** (*aka* **Dødens Ansigt**), da det er meget flottere. "Psykopater i Pyjamas" af Frank Brahe; well, what's there to say? Frank har børn og referencen til et kendt børneprogram er derfor faktisk mere apropos end som så. Indtil videre har jeg set **Superargo against Diabolicus** og **Puma Man** og personligt føler jeg for filmene lige modsat Frank; **Superargo** er kanonfed og **Puma Man** er en sur prut, *men what the fuck*, Frank har leveret en underholdende og medrivende gennemgang og det er det vigtigste. Så ka man altid selv checke ud, om man så er enig eller ej. Personligt tror jeg nok, at jeg ka li superheltefilmene mere end den herr Brahe, men det har måske noget at gøre med at yrs truly er opvoxet med *alle* de superhelteblade, der er udkommet i DK! Det er i øvrigt sjovt, at Frank i slutningen af artiklen stiller spørgsmålet om, hvem disse film var henvendt til: I 1970/71 gik jeg i første klasse og havde selvsagt meldt mig til skolens filmklub og en af filmene, der blev bragt, var **Tre Fantastiske Supermænd**, som jeg stadig husker noget af, og senere i ca. '71 var jeg i biffen og så filmen **The Green Hornet** (som i virkeligheden var tre afsnit af tv-serien med Bruce Lee der var splejset sammen). Resten af bladet består af indlæg fra Nils Markvardsen, Henrik Larsen selv, Palle Brahe, Peter Rattleff og australieren Ayman Kole, hvis artikel om den tyrkiske film **Turkish Star Wars** (*aka* **The Man Who Saves the World/Dünyayi Kurtaran Adam**) er totalt interessant læsning. Tilsyneladende havde Henrik snakket med nogen, som syntes, det var lidt "mærkeligt", at han havde noget med med sådan nogen "tyrker-film". *Well, fuck you ignorant bastards!!* lyder det herfra SS!-redaktionen!! Hvis man virkelig ikke kan begejstres for totalt fed filmkultur pga. nogle stupide kulturelle forskelle, så er man altså for dum!! Billige tyrkiske kultfilm er den nye favorit-genre blandt samlere af kultfilm i udlandet, så prøv lige og læg snævertheden og navlebeskuelsen til side for et øjeblik. *Who knows*, måske opdager noget fedt nyt i stedet for at sidde og kløjes i de samme **Fredag den 13.** og **Star Wars**-film om og om igen!! Bladet er fedt og jeg glæder mig til næste nummer. Det svageste indlæg, synes jeg, er Rattleffs artikel om Doc Savage. Interessant nok i sig selv men desværre er der for meget, der ikke blir nævnt; fx nævner skribenten, at han pga. filmen fandt de gamle bøger frem for at se, om de stadig ville holde. *"Well, gjorde de det så??"* spørger man uvilkårligt, men svaret suser i vinden som et spøjelse i en kinesisk horrorfilm, for Rattleff slutter artiklen lige efter. Det ville også ha været hjælpsomt, hvis man havde gjort noget ud af at oplyse, hvor *mange* bøger, der udkom på dansk og lidt mere om Doc Savages historie, fx nævnes det ikke, at de hefter, der udkom, var de gamle pulp-hefter. Men det ka jo være der kommer en "Doc Savage del 2"?? Anyway, som nævnt ser undertegnede frem til #2. Hvis ikke du allerede har købt bladet, så gør det strax! Det fås bl.a. i Fantask og direkte fra Henrik.

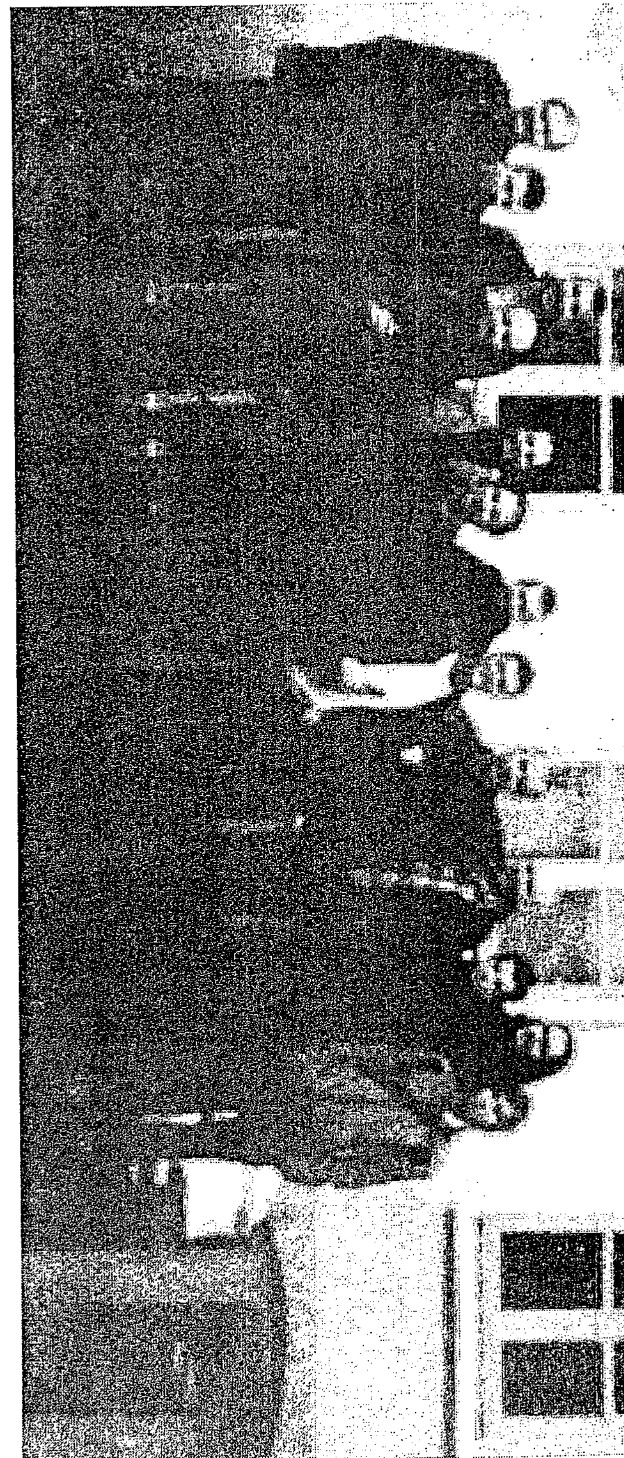
Video Ferox #7

(60 A5 sider) 20 Skr. + 10 Skr. porto
Fås fra: Video Ferox, Johan Karlsson
Ulrikedalsv. 61301
224 58 Lund
(*Det gamle Øst-Danmark!!*)

Hvis ikke de 3-4 danske zines er nok til at tilfredsstille hungrende fans af psykotroniske film, så venter der nærende føde lige ovre på den anden side af sundet, nemlig i form af fanzinet **Video Ferox**, der nu er ude med nr. 7. Kort sagt er **VF** en slags symbiose mellem **Bloody Darlings**, **Absurd** og **Stay Sick!**: Der er en hel del lummer sleaze (som i de gamle **BD**), en hel del giallo (**Abs**) og underlige weirdofilm (som i **SS!**). Lissom sidste gangs fanzine-sider, så skriver jeg det her i elvte time, klokken er 5.44 fredag morgen, og jeg skal osse ha fyldt et rev af **Chrome** ind på den her side, så det ka ik bli' specielt fyldestgørende det her, MEN **Video Ferox** er altså sprængfyldt med anmeldelser ("recensioner" på svensk), artikler og alskens andet. De ku godt bruge lidt mere humor og personlighed, og de mange Jess Franko-film blir lidt kedeligt, men til en pris på 20 skr. ka man nemt tilgi disse mangler. Svenske mønter er jo svære at få fat i (specielt for vores nordjyske læsere, hah), men i følge rev'et i **Abs** ka man sende en dansk 50'er og bestille to numre. Gør det i dag!

Chrome mag. skulle også ha været anmeldt i dette nummer, men der blev desværre ikke plads. Men det skal nok komme i næste gang! Håber jeg!

Gruppebillede af Danmarks berømte filmbladsudgivere og skribenter fra det store, legendariske fanzinetræf i marts 2001 (som omtalt i #2)

Fra venstre mod højre: Martin Weinreich (skribent), Jesper Moerch (skribent), Mads Jensen (ex-skribent), Nils 'the Sleazy Cowboy' Markvardsen (skribent), Simon Nielsen (ex-redaktør/Moshable), Henrik Larsen (redaktør/Obskuriøst), Ole Strandorf (skribent), Kenneth Eriksen (redaktør/Absurd), Lars von Hegnet (redaktør/Bloody Darlings), Jack J. (redaktør/Stay Sick!/Banned in Britain), Kristoffer Ovesen (skribent), Caspar Vang (redaktør/Uncut), Kristoffer Gansing (skribent).
foto: Simon N's ven (har glemt navnet, sorry) / Location: udenfor/ovenover Slagtehal 3 i Aarhus.

NB: med sådan en samling fans af film udi de tvivlsomme genrer, så er det sikkert på sin plads, at billedet her gengives i sort/hvid og jævnt ussel kvalitet! Et øjeblik efter billedet var taget, åbnede et af medlemmerne et kloakdæksel i vejen og hele gruppen forvandt ned i dybet.... og væk i mørket.

VIDEO INTERNATIONAL

DANSK TALE

MELLEM VENNER

SORT/HVID FILM

Gammelt dansk videocover til Mellem Venner instrueret af Poul Nyrup (nej, ikke ham!!). Læs den store feature, der er med i dette nummer, på dette Danmarks svar på Ed Wood!!!

Djævleøens bedste psykotroniske filmblad

Nu med dejlige madopskrifter

Djævle-John læser...

STAY SICK!

#3

dkr. 30,- / postordrepris inkl. porto: 30,- kr / 2 stk.: 50,- kr!!! / Australia $10 / Hong Kong $25 / Norge nkr. 30,- Sverige skr. 40,- / Grønland dkr. 50,- / Mongoliet dkr. 50,- / Aalborg dkr. 70,- / Dansk Vestindien dkr. 50,-

HORROR/WEIRDO/EXPLOITATION/KOMIX/SPLATTER/*ATTITUDE!!!*

KÆMPE SCOOP:

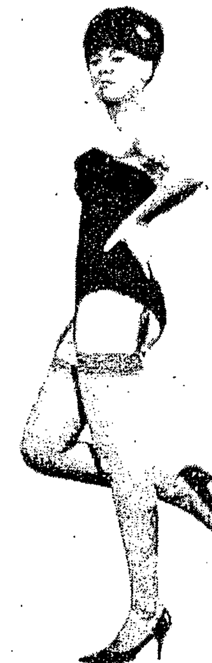
Stay Sick! magazine bringer i dette nummer for første gang nogensinde en kæmpefeature på low-budget-instruktøren POUL NYRUP der i 60'erne lavede den ubestridt bedste danske film nogensinde: det psykotroniske mesterværk STENBROENS "HELTE"!!! Nyrup var helt klart den danske pendant til ED WOOD!!!

I DETTE NR OGSÅ: Edgar Allan Poe, Spekulationsfilm!!! Dennis Jürgensen, hadske læserbreve fra Søften, Kaptajn Nemo-filmen, der er så sjælden, at den "næsten ikke eksisterer," Velvet Underground, Bernie Wrightson, Gordon Mitchell-interivew, og det absolut aller-allersidste Inferno-materiale fra det aldrig udsendte #12! + tonsvis af revs ...og meget mer'!!!

Den knaldhårde danske ungdomsfilm

STENBROENS „HELTE"

UTROLIG BARSK DANSK FILM OM STORBYENS AFSPOREDE UNGDOM